

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР ЧАСТЕН КОСМОС

Част 3 от „Светът на нивата“

Превод от английски: Иван Златарски, 1994

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Връщам се в детството си отпреди около една година, когато прочетох „Създател на вселени“^[1]. Спомням си, че беше слънчев съботен ден в Балтимор. Взех книгата на Филип Хосе Фармър, на чиято корица имаше зелено небе, като в картините на Гоген, и сива харпия (Подарж), също а-ла-Гоген, с намерението да прочета страница-две, преди да се захвана с моята си работа. Е, този ден не написах нито ред.

Свърших книгата и веднага изтичах до близката книжарница, за да намеря продължението, което знаех, че съществува — „Вратите на създанието“. Когато свърших и нея, слънчевата съботна утрин и самият Балтимор бяха изчезнали и нощта постепенно беше изместила деня до самия връх на небето. Следващото нещо, което написах, беше не замисления разказ, а читателско писмо до Филип Хосе Фармър.

Нямах намерение просто да информирам човека, сътворил „Любовниците“, „Огън и нощ“ и „По една жена на ден“, че последните му две книги са най-хубавото нещо, което някога е писал. Ако бе нарисувал картина или бе създал музикално произведение, аз нямаше да мога да направя сравнение с предишните му творби или даже между тях самите. Двете книги, които току-що бях прочел, бяха от приключенско-романтическият жанр и аз просто чувствах, че са изключително добри постижения. Те се различаваха от другите му истории и по стил, и по тема, различаваха се дори помежду си, и следователно, както винаги се случва, бяха несравними. Надявах се да има и трета и бях неизказано доволен да науча, че той работи над нея.

С други думи, повече от една година очаквах книгата, която вие сега държите в ръцете си.

Анализирайки собствените си чувства с цел да установя какво точно ме бе привлякло така силно в първите две книги, аз установих, че има няколко причини за магията, в която те ме бяха вкопчили:

- 1) Очарован съм от трактовката на темата за физическото безсмъртие и анализа на ползата и вредата от него. Тази тема минава

през книгите, като блестящ меден проводник.

2) Идеята за „джобните вселени“ — нещо много по-различно по мое мнение от концепцията за паралелните светове — идеята за такива вселени, създадени да обслужват капризите на разумни и могъщи същества, е много плодотворна. Тук, измежду многото други неща, тя дава възможност за един очарователен Свят на нивата^[2].

Филип Фармър населява светове си с герои от онзи тип, който ми доставя огромно наслаждение. Кикаха например е дяволит мошеник — с героични наклонности, изобретателен и страшно привлекателен. Той едва не открадва първата книга от Улф. Герои във втората книга са нещастни, заговорничещи, зли, подли, презрени, гадни индивиди, способни да си прережат един-друг гърлата просто ей-така, но за нещастие съдбата ги е събрала заедно с обща цел за известно време. И понеже страхотно обичам театъра от времето на Елизабет, бях щастлив да науча още в началото на повествованието, че всички те са близки родственици.

„Едно същество може да бъде привлекателно или отблъскващо: лебед или октопод; красиво или грозно: беззъба вещица или русокосо дете; добро или зло: Беатриче или Красивата безжалостна дама; исторически факт или измислица: лице, срещнато на пътя, герой от разказ или видение от сън; може да бъде благородно или неподходящо за тема на разговор разговор в дневната... то може да бъде буквално всичко, но при едно абсолютно условие — да внушава страхопочитание.“

„Да твориш, да знаеш, да разбираш“

У. Оден

Филип Хосе Фармър живее на запад от мен в едно място, известно на света като Калифорния. Никога не сме се срещали, освен на страниците на неговите книги. Възхищавам се на чувството му за хумор и на способността му да намери идеалното финално изречение на всичко, което е написал. Той може да бъде непоколебим, загадъчен, непроницаем, умен и му приляга всеки цвят на емоционалния спектър. Притежава едно невероятно чувство за това кое е свято и кое скверно. Или казано на прост език, той е човек, внушаващ боязън. Има таланта и умението да разрови в онова нематериално място извън Пространството и Времето, наречено Въображение, и да подхване с вещина светите теми, до които всеки писател трябва да се докосне, за да спечели душата на читателя си.

И понеже използвах името на Оден, налага се да направя и следващата стъпка и се съглася с неговото наблюдение, че един писател не може да чете произведенията на друг, без да ги сравнява със своите. Лично аз го правя непрестанно. И почти винаги излизам от сравнението омекнал и впечатлен, особено когато чета фантастика, написана от Стърджън, Фармър или Бредбъри. Те много добре знаят кое е свято и третираат тази материя по онзи транс-субективен начин, при който личните особености изведнъж отстъпват, превръщайки се в универсални понятия и осветяват човешкия дух, като украсена с неонов лампички коледна елха. А щом опре до особености, Филип Хосе Фармър е особен по един много специален начин...

Всичко, което той казва, е нещо, което аз бих искал да кажа, но, по една или друга причина, не съм могъл. Той използва онзи похват, наречен от Хенри Джеймс „ъгъл на виждане“, който макар и да се различава от моя собствен ъгъл, неизменно е в хармония с начина, по който аз чувствам нещата. Но аз не мога да го направя по неговия начин. Това означава, че някой може да направи онова, което обичам най-много, по-добре от мен самия и това ме кара да си дъвча брадата и да си спомням за Джордж Лондон като Мефистофел във „Фауст“ на Гуно на сцената на Метрополитен Опера: Маргарита се възнася на небето, той протяга ръка, но пред него се спуска метална врата, той се хваща за една от пръчките на решетките, вдига за момент поглед към Всевишния, обръща лице, бавно се отпуска на колене и ръката му се плъзга надолу по пръчката... завесата пада — ето така се чувствам и аз. Аз не мога да го направя, но има начин да се направи.

Е, извън тези бележки, какво бих могъл да кажа за някоя конкретна книга на Филип Хосе Фармър?

Шекспир го е казал по-добре в „Антоний и Клеопатра“:

ЛЕПИД

И какъв е на вид този ваш крокодил?

АНТОНИЙ

На вид е като себе си и е на дължина — от главата до опашката — колкото е дълъг; на ширина е също почти колкото е широк и се движи с помощта на двигателните си органи. Храни се с това, което яде, а като умре, същността му се преселва в друго същество.

ЛЕПИД

А на цвят какъв е?

АНТОНИЙ

И цвета му е неговия си.

ЛЕПИД

Странна гадина!

АНТОНИЙ

Много! И сълзите му са мокри.^[3]

Наистина, сър, така си е. И то единствено благодарение на комбинацията от талант и умение. Всеки неин продукт е различен, завършен, уникален и този пред нас не прави изключение. Радвам се, че човек като Филип Хосе Фармър ходи сред нас и, в допълнение на това, пише. Не са много тези като него. Даже изобщо няма подобни.

Всъщност прочетете романа му и ще разберете какво искам да кажа.

Днес е студен, сив февруарски ден. Пак съм в Балтимор. Това като че ли няма значение. Чуй ме, Филип Хосе Фармър, който си там някъде на Запад: ако някога си искал да доставиш радост на друго човешко същество, знай, че си успял и че си оцветил много сиви и студени дни в сезоните на моя живот, както и си докоснал по-светлите от тях с онова, което аз ще нарека великолепието и няма да обяснявам по-подробно.

А цветовете на тази книга са ярки и сълзите ѝ са мокри. Защото е написана от Филип Хосе Фармър. Щеше да бъде достатъчно да кажа и само това.

Роджър Зелазни
Балтимор, Мериленд.

[1] първата книга в серията — Бел.пр. ↑

[2] За който се разказва в „Създател на вселени“ — Бел.пр. ↑

[3] по У. Шекспир „Трагедии“, том 2, в превод на Валери Петров, изд. „Народна култура“, 1974 — Бел.пр. ↑

1

Яхнал черен жребец с боядисана аленочервена грива, Кикаха препускаше с все сили под зеленото небе и жълтото слънце, за да спаси живота си.

Преди сто дни и на хиляда мили оттук, той напусна селището на хроваките, известни като хората-мечки. Преситен от лов и семпъл живот, Кикаха бе изпитал потребност да вкуси — не, искаше му се нещо повече от обикновено вкусане — от цивилизацията. Интелектуалният му нож се нуждаеше от заточване, а от друга страна имаше много неща, които не знаеше за тишкетмоаките — единствения цивилизован народ на това ниво.

Затова оседла два коня, прости се с вождовете и воините, и целуна за сбогом двете си жени. Разреши им да си намерят нови съпрузи, ако не се върнеше до шест месеца. Те заявиха, че щели да го чакат вечно, на което Кикаха отговори с усмивка, понеже те бяха обещали същото и на предишните си съпрузи, преди да ги изпратят по бойните пътеки, от които те така и не се бяха завърнали.

Няколко воители изявиха желание да го придружат през планините до Великите равнини. Той каза „не“ и потегли сам. Трябваша му цели пет дни, за да се измъкне от планините. Единият от тях си беше загубено време, защото двама млади воители от племето уакангишуш му бяха устроили засада. Сигурно бяха чакали месеци наред в прохода, известен като Черната невестулка, разчитайки някой ден Кикаха да мине през него. От всички силно ценени скалпове на стотината велики воители от петдесетте народа, населяващи Великите равнини, скалпът на Кикаха бе най-желаният. Поне двеста смелчаци се бяха опитали по едно или друго време да го издебнат и никой от тях не се бе върнал жив. Много бойни отряди бяха изкачвали планината, за да атакуват укрепения форт на хроваките, надявайки се да изненадат хората-мечки и да свалят скалпа — а защо не и главата — на Кикаха по време на битката. Но само великият рейд на племето ошангстава от народа на полуконете се бе доближил на крачка от успеха. Както и да е, разказът

за атаката и последвалото унищожение на ужасяващите полуконе се бе разпространил сред 129-те племена на Равнините и сега се пееше в палатките на вождовете или преди заседанията на племенните съвети по време на „кървавите празници“.

Двамата уакангишуци се бяха държали на безопасно разстояние зад предполагаемата си жертва. И може би щяха да успеят там, където толкова много други се бяха провалили, ако привечер от небето не се бе спуснал червеноглав гарван с размера на орел и не бе изграчил два пъти високо.

А след това бе направил два кръга над единия смелчак, после други два над дървото, зад което беше клекнал вторият. Доволен, че не беше пожалил времето си, за да обучи интелигентната птица, Кикаха я наблюдаваше усмихнат. Същата нощ той заби стрела в първия от досадниците, осмелил се да приближи до огъня, а три минути по-късно и вторият от двамата падна с нож в гърдите. Трябваше да се пребори с изкушението да препусне с коня си на петдесет мили оттук, да завърже около копието си скалпове на воините, и да го хвърли в центъра на лагера на уакангишуците. Именно подвизи като този му бяха донесли името Кикаха, означаващо Изобретателния, а той обичаше да се грижи за репутацията си. Този път обаче това усилие му се струваше излишно. В съзнанието му блестеше, като пламнал под светлината на огъна брилянт, образа на Таланак, „Града, който е като планина“.

Така че Кикаха се задоволи само да обеси на един клон с главата надолу двата лишени от скалповете си трупа. Дръпна юздите на коня, обърна го на изток, и с това запази няколко живота на уакангишуците, а може би и своя. Кикаха обичаше да се хвали със своята хитрост, бързина и сила, но пред себе си признаваше, че нито е непобедим, нито безсмъртен.

Беше роден под името Пол Янус Финеган^[1] в Тер От, Индиана, САЩ, Земята, в една вселена, намираща се непосредствено до тази (всъщност всички вселени се намират в непосредствено съседство една с друга). Беше мускулест, широкоплещест младеж, висок шест фута и един инч и тежък 190 фунта. Кожата му беше с бронзов загар, изпъстрен от лунички с меден оттенък, а цялото му тяло беше нашарено от над три дузини белези. Червеникавата му коса беше гъста, вълниста и дълга до раменете, а в този момент бе сплетена на

две опашки. Лицето му обикновено беше весело, очите — светлозелени, носът — къс, горната устна — висока, а брадичката — с трапчинка.

Лентата от кожа на лъв, пристягаща косата му на челото, бе общита с мечи зъби, насочени нагоре, а отдясно се виждаше забучено дълго перо от опашката на ястреб в черно-червена шарка. Беше гол от кръста нагоре и на шията си носеше огърлица от мечи зъби. Пъстрите му панталони от кожа на млад елен бяха пристегнати на кръста с колан от мечка кожа, обшит с тюркоази, а мокасините му бяха от кожа на лъв. От двете страни на колана му бяха окачени ножници. В едната имаше дълъг стоманен нож, а в другата — идеално балансиран по-малък нож, предназначен за хвърляне.

Седлото му беше леко — в тон с новата мода сред племената от Равнината, които бяха изоставили одеялата. В едната си ръка държеше копие, в другата — юздите, а краката му бяха пъхнати в стремената. На седлото бяха окачени най-различни колчани и ножници от кожа, в които се криеха разнообразни оръжия. На дървена кука висеше малък кръгъл щит, върху който бе изрисувана озъбената муцуна на мечка. Отзад бе привързана завита на руло дреха от мечка кожа, в която бе опаковано имаше необходимото за да си сготви храна. На друга кука висеше бутилка с вода в оплетка от ракиа.

Вторият кон, който се носеше в лек тръст зад първия, беше оседлан и натоварен с малко оръжия и лека екипировка.

Кикаха се спусна по склона на планината, без да бърза. Макар да си подсвиркуваше някои от мелодиите на този свят, той в никакъв случай не беше безгрижен. Очите му внимателно оглеждаха всичко пред него и той често се обръщаше.

Жълтото слънце над главата му бавно минаваше по безоблачното светлозелено небе. Във въздуха се долавяше сладкият аромат на разцъфнали бели цветя, на борови иглички и на плодови храсти. Разнесе се писък на ястреб, а на два пъти беше доловил ръмженето на скрити за очите му мечки. Конете бяха наострили уши, но запазиха спокойствие. Те бяха израсли заедно с питомните мечки, които живееха сред хроваките.

Ето така Кикаха се спусна от планината и се озова на Великите равнини. Оттук той можеше да вижда надалече, защото се намираше в най-високата точка на неособено стръмно възвишение. Очакваше го

спускане от около осемдесет мили, но конете едва ли щяха да го усетят. После му предстоеше да пресече река или може би езеро, а след това отново щеше да започне плавно да се изкачва. Отляво, сякаш на петдесетина мили, но всъщност на цели хиляда, се издигаше монолитът на Абхархплунта. Той се извисяваше на цели сто хиляди стъпки, а на върха му имаше друга земя и друг монолит. Там, горе, се намираще Драхеланд, където Кикаха бе известен под името барон Хорст фон Хорстман. Но той не се бе изкачвал повече от две години и ако сега се върнеше, щеше да бъде барон без замък. Жена му на горното ниво беше взела решение да си спести терзанията от дългите му отсъствия, беше се развела с него и беше взела за мъж май-добрият му приятел там — барон Зигфрид фон Листбад. Кикаха им бе преотстъпил замъка си и се бе спуснал в Американдия^[2] — нивото, което обичаше най-много.

Конете му се носеха напред, а Кикаха бдеше за следи на врагове. Наблюдаваше и животинския свят, състоящ се от познатите му земни животни, от такива, които вече бяха измрели на Земята и от животни от други вселени. Всички те бяха докарани в тази вселена от Повелителя Улф по времето, когато той бе все още известен като Джадаунин. Съществуваха и няколко животински вида, създадени в неговите биологични лаборатории на върха на най-високия монолит.

Имаше огромни стада от бизони — както от малките, все още обитаващи Северна Америка, така и от гигантите, населявали прерията преди десет хиляди години. В далечината се забелязваха огромните сиви туловища на мамонти с извити бивни и мастодонти. Из пасбищата бродеха някакви страховити създания с големи глави, приведени под тежестта на чепати рога. В устата им, зад твърди устни, се виждаха извити надолу остри зъби. Степни вълци, стигащи на височина до гърдите на Кикаха, подтичваха по края на стадото бизони с надеждата някое малко бизонче да се отдалечи от майка си. Понататък Кикаха видя гъвкаво тяло на ивици да се провира сред тревата: това бе известният *Felix Atrox* — величествен лъв без грива, тежък близо деветстотин фунта, царствал едно време из равнините на Аризона. И той се надяваше да закуси с малко мамонтче. А може би поглеждаше с едно око и към безбройните антилопи, пасящи наблизко.

Над главата му кръжаха ястреби и мишелови. Веднъж прелетя и подредено в клин ято патици, оповестявайки с грачене присъствието

си. Бяха поели към заблатените оризища, високо в планините.

Стадо стеснителни създания с дълги шии, напомнящи за далечните братовчеди на камилите, каквито всъщност си бяха, мина покрай него. Виждаха се и няколко малки с костеливи крачета. Степните вълци нямаше да се откажат и от тях, ако възрастните загубеха за миг бдителността си.

Навсякъде около него кипеше от живот в очакване на смъртта. Въздухът опияняваше. Наоколо нямаше и следа от присъствието на човешко същество. Стадо диви коне изгалопира в далечината, предвождано от великолепен дорест жребец. Накъдето и да обърнеше поглед, Кикаха виждаше животните на равнините. Обичаше ги. Макар от всички страни да бе заобиколен от опасности, това го възбуждаше и за него този свят беше неговият — неговият, независимо, че е бил създаден и все още принадлежеше на Улф-Повелителя, докато самият той — Кикаха — не бе нищо повече от един натрапник в него. Но в известен смисъл този свят беше повече негов, отколкото на Улф, понеже Кикаха живееше сред него много повече от Улф, който обикновено не напускаше двореца си на върха на най-високия монолит.

На петнайсетия ден Кикаха стигна до Големия търговски път на Тишкетмоак. Не ставаше дума за път, очертан в тривиалния смисъл на тази дума, понеже тревата по Пътя беше също така гъста, както покрай него. Но всяка миля от Пътя беше маркирана с по два дървени стълба, горната част на които беше издялана в подобие на Ишкетламу, Бога на търговията и границите на народа Тишкетмоак. Пътя продължаваше на хиляди мили отвъд границата на Тишкетмоак и пресичаше Великите равнини, докосвайки се до различни търговски поселища, както сред самите Равнини, така и в планините. По него минаваха огромни фургони със стоки на Тишкетмоак, които щяха да бъдат разменени за кожи, билки, слонова кост, заловени животни, пленници. Пътя беше защитен по силата на негласно, но спазвано от всички споразумение срещу всякакви нападения — всеки, пътуващ по него се намираше в безопасност, поне на теория, но пътникът, напуснал тясната пътека, маркирана от гравираните стълбове, се превръщаше в обект на законна атака от страна на който и да е.

Кикаха остана на Пътя в продължение на няколко дни, защото искаше да срещне някой търговски керван и да научи последните

новини от Таланак. Но нямаше и следа от кервани и понеже Пътя го отвеждаше встрани от по-прекия маршрут за Таланак, той го напусна. Стотина дни след като бе напуснал селището на хроваките той отново излезе на Пътя. Оттук до Таланак нямаше никакви завои, така че реши да продължи по него.

Един час след появата на слънцето той зърна полуконете.

Кикаха нямаше представа какво ги бе довело толкова близо до границата на Тишкетмоак. Може би извършваха някакво нападение, защото макар да не атакуваха никой от пътуващите по Пътя, те нападаха жители на Тишкетмоак извън него.

Но каквато и да бе причината за присъствието им тук, те не дължаха на Кикаха никакви обяснения. Нещо повече, беше сигурно, че ще направят всичко възможно да го заловят, тъй като той беше най-големият им враг.

Кикаха смуща двата си коня и препусна в галоп. В мига когато го видяха да препуска, намиращите се на около миля вляво от него полуконе също препуснаха в галоп. Те можеха да се движат по-бързо, отколкото всеки обременен с човек на гърба си кон, но Кикаха имаше добър аванс пред тях. И освен това знаеше, че на около четири мили напред има форт, зад стените на който би бил в безопасност, ако съумее да се добере до там.

Първите две мили той пришпорваше жребеца под себе си безмилостно. Животното отдаде за ездача и последните си сили: пяна хвърчеше от устата му и се лепеше по гърдите му. Кикаха се чувстваше отвратително, но той определено не изпитваше жалост към животното, когато ставаше дума за собствения му живот. Освен това полуконете така или иначе щяха да убият жребеца за храна.

В края на двете мили полуконете вече се бяха приближили достатъчно, за да може да се разбере от кое племе са. Бяха шойшатели, чиято територия се намираще на триста мили оттук, близо до Дърветата на многото сенки. Изглеждаха като кентаврите от земните древногръцки митове, но бяха по-едри, а в лицата и украшенията им нямаше нищо гръцко. Главите им бяха огромни — двойно по-големи от нормалната човешка глава, лицата им бяха мургави — широки и с високи скули, — лица на индианци от Равнините. Носеха ленти или шапчици, украсени с пера, косата им беше дълга, черна и сплетена в една или две плитки.

Вертикалната човешка част на тялото им съдържаше огромен, подобен на ковашки мех, орган за дишане, който помпаше въздух в пневматичната система на конската част. Този мех се издуваше и свиваше под човешка диафрагма и допринасяше за странния им и зловещ външен вид.

Полуконете бяха творения на Джадауин — господар на тази вселена. Той сам беше замислил и създал телата на кентаврите в собствените си биолоборатории. Първите кентаври получиха и човешки мозъци от земни номади — скити, сармати и други племена. По тази причина някои полуконе все още говореха древни земни езици, но повечето отдавна бяха възприели езика на някое от околните индиански племена от Равнините.

Шойшателите настървено препускаха след него, почти уверени, че едва ли не държат своя архивраг в ръцете си. Изпитваха известна неувереност, понеже горчивият опит бе излекувал много народи в Равнините от илюзията, че Кикаха може да бъде заловен лесно. Или ако бъде заловен, да бъде задържан.

Макар че шойшателите жадуваха да го пленят жив, за да го измъчват, те вероятно възнамеряваха да го убият колкото е възможно по-скоро. Защото да бъде запазен живота му означаваше да проявят въздържаност и деликатност, а това бе все същото като да го пуснат да си отиде.

Кикаха се прехвърли върху другия кон — черна кобила със сребриста грива и опашка — и я пришпори да препуска с максимума на силите си. Жребецът изостана с гърди, побелели от собствената му пяна, треперещ и изнемощял. Миг по-късно зад него изникна един от полуконете и жребецът падна пронизан.

Над главата на Кикаха изсвистяха стрели, зад гърба му паднаха копия, но той не отговори на огъня, а се притисна до шията на кобилата и закрепя окуражително в ухото ѝ. И точно когато полуконете наближиха на опасно близко разстояние, Кикаха зърна форта на върха на нисък хълм. Укреплението беше квадратно и построено от заострени колове, забити в земята. От четирите му страни се виждаха надвиснали надстройки от груби греди. На пилон, издигнат в центъра на форта, се вееше флага на Тишкетмоак — зелен фон, на който беше нарисован огненочервен орел, поглъщащ змия.

Загледаният в тяхна посока часови беше онемял от изненада, но след миг се свести и вдигна края на дълъг и тънък рог до устните си. Духащият откъм гърба му вятър и тропотът на копитата попречиха на Кикаха да чуе сигнала за тревога.

Пяна хвърчеше от устата на кобилата, но тя продължаваше да препуска в галоп. Въпреки това, полуконете се приближаваха. Стрелите и копията минаваха опасно близко. Над главата му изсвистя бола — три камъка, въртящи се в триъгълник на смъртта — и само по някакво чудо не го улучи. И тогава, точно когато порталът на аванпоста се разтвори и през него излетя кавалерийски отряд, кобилата под него се препъна. Опиата се да възстанови равновесието си и успя да го стори. За Кикаха усети, че случилото се не е в резултат от изтощение, а се дължи на стрела, забила се в задницата на животното и излетяла пак навън. Кобилата обаче не можа да продължи още дълго.

Нова стрела се заби в нея непосредствено зад седлото. Тя рухна, а Кикаха се хвърли напред и встрани, за да не бъде премазан от преобръщащото се тяло. Опита се да се приземи на крака, но скоростта беше висока, така че и той се претърколи няколко пъти. Тялото на кобилата прелетя над главата му, стовари се наблизко и остана неподвижно. Кикаха скочи и се затича към тишкетмоаките.

Полуконете зад гърба му изкрещяха възторжено и Кикаха погледна назад, за да види един от вождовете им, вдигнал копие високо, да се носи към него. Кикаха измъкна ножа за хвърляне, извърна се се рязко, спря се за момент и в мига, в който кентавърът замахна с копието, хвърли ножа си към него. Копието мина над рамото му, на косъм от шията. Кентавърът прелетя над главата му със забит в меха си нож и се стовари на земята с оглушителен трясък на счупени кости и гръбнак. В същия миг над главата на Кикаха полетяха копия в посока към полуконете. Едно от тях порази смелчака, въобразил си, че ще успее там, където вождът се бе провалил. Копието беше в ръката му — той не разчиташе на умение в хвърлянето му, а смяташе просто да пониже с него Кикаха, използвайки инерцията на петстотинте си фунта тегло.

Когато смелчагата падна, Кикаха взе копието му и го хвърли по най-близкия от полуконете. Тогава многочислената кавалерия се пронесе покрай него и настана меле. Полуконете бяха изтласкани

назад с цената на големи загуби сред хората. Кикаха яхна един кон, загубил ездача си, и препусна с кавалерията обратно към форта.

Командирът се обърна към Кикаха:

— Ти винаги носиш неприятности със себе си. Винаги!

— Защо не си признаеш? — засмя се Кикаха. — Доволен си, че се поразмърда. Беше ти доскучало до смърт, нали?

Командирът се ухили в отговор.

Същата нощ един от полуконете, понесъл дървен прът, на върха на който имаше забучено дълго бяло перо, се приближи до укреплението. Уважавайки символа, командирът заповяда да не се стреля. Полуконят спря пред оградата и извика към Кикаха:

— Отново ни се изплъзна, хитрецо! Но ние ще те чакаме! Не мисли, че ще използваш Големия търговски път, за да се спасиш! Ние уважаваме Пътя и всеки на него ще остане недокоснат! Всеки друг, но не и ти, Кикаха! Тебе ще те убием! Заклели сме се да не се връщаме в родните полета, при жените и децата си, докато не те убием!

Кикаха извика в отговор:

— Жените ви ще си намерят други мъже, а децата ви ще израснат без спомен за вас! Никога няма да ме заловите или убиеете, некадърници такива!

На следващия ден пристигна смяната и кавалерията потегли в отпуск към Таланак, съпровождайки Кикаха. Полуконете не се появиха и след като се задържа в града известно време, Кикаха така и забрави за заплахите на шойшателите. Не знаеше, че му предстои да си ги припомни.

[1] за чиито инициали на английски PJF (Paul Janus Finnegan) се смята, че не случайно съвпадат с инициалите на автора (Philip Jose Farmer) — Бел.пр. ↑

[2] Америка на индианците — Бел.пр. ↑

2

Река Уотсеткол води началото си от една друга река, която на свой ред е разклонение на река Гузирит в Хамшемланд или Драхеланд върху монолита Абхархплунта. Провира се през гъстата джунгла към ръба на монолита и там се хвърля надолу в тесен канал, издълбан от нея в твърдата скала. От огромна височина тя пада като плътна водна стена, но дълго преди да се разбият в основата на високия сто хиляди стъпки монолит, водите ѝ се превръщат във фина мъгла. Облаците, обикалящи около монолита скриват водните пръски и пяна от очите на хората. Дъното също остава скрито — онези, опитали да навлязат в мъглата и успели да се измъкнат обратно от нея, разказваха, че там било по-тъмно от най-черната нощ и че малко по-навътре влагата сякаш се уплътнявала и ставала просто непроницаема.

Мъглата се простира на около миля-две от основата на монолита, после се втечнява и отново се превръща в река. Потокът си е издълбал тясно корито във варовика, което по-нататък се разширява. В продължение на петстотин мили реката криволичи, за да стигне до прав участък, дълъг двайсетина мили, където течението ѝ се разделя, за да заобиколи от двете страни каменна планина. От другата страна на планината двата ръкава отново се събират, реката прави остър завой и се отправя назапад в продължение на шейсет мили. Там изчезва в огромна пещера и по всичко изглежда, че пропада през система от свързани пещери в тялото на монолита, върху който е разположено нивото на Америндия. Само орлите на Подарж, Улф и Кикаха знаеха точно къде се появява тя отново.

Любопитното бе, че планината, която се издигаше като остров в течението ѝ, представляваше цял къс нефрит.

Още по времето когато се бе захванал с формирането на планетата, Джадауин беше излял три хиляди стъпки висока купчина от силикатна маса с пирамидална форма, оцветена на слоеве в ябълковозелен, изумрудензелен, кафяв, светловиолетов, син, сив, червен, черен цвят и всичките им оттенъци. Беше я оставил да се

охлади в края на Великите равнини, след което бе насочил реката точно срещу нея.

В продължение на хилядолетия наред нефритената планина бе останала недокосната от никой с изключение на птиците, кацащи на нея и рибите, отъркващи се в основите ѝ. Когато това ниво бе заселено с индианци, те естествено се натъкнаха на нефритената планина. Някои племена я направиха свой бог, но номадите така и не се установиха в близост до нея.

И тогава в този свят беше прехвърлена група цивилизовани народи от древно Мексико, които се заселиха край планината. Доколкото Джадаун (станал впоследствие Улф) можеше да си спомни, това се бе случило преди около 1500 земни години. Неволните емигранти изглежда бяха от онази цивилизация, която съвременните мексиканци наричаха олмекска. Тук, на тази планета, те се бяха нарекли тишкетмоаки. Строяха дървени колиби и дървени диги по западните и източни брегове, и наричаха планината Таланак. Таланак беше тяхното име на бога-ягуар. Известният като кочулти (в буквален превод божи дом) или храм на Тошкунни — бог на писмеността, математиката и музиката — се намира на половината височина на пирамидалния град Таланак. Той гледа към улицата на Смесената благословия и погледнат отвън не впечатлява с размерите си. Лицевата стена на храма представлява лека изпъкналост в каменния склон, върху който, от своя страна, е изобразен стилизирано лика на Тошкунни — смес от черти на птица и на ягуар. Всичко във вътрешността на планината — пещери, барелефи и какво ли още не — е плод на търпеливо търкане и пробиване. Нефритът не може да се цепи или лющи, но може да се пробива, и истинската му красота се получава в резултат на търпеливо триене.

В резултат черно-белият слой в нефритената твърд бе изтъркан от цяло поколение роби, използвали корундов прах за абразив, с помощта на стоманени и дървени сечива. Но робите бяха свършили само грубата работа и на тяхно място бяха дошли майстори и занаятчии. Според тишкетмоаките формата е скрита в камъка и само трябва да бъде извадена на показ, както е в случая с Таланак.

„Боговете скриват, хората разкриват“, обичаха да казват тишкетмоаките.

Когато посетителят на храма мине през входа, който го притиска с котешките зъби на Тошкунни, той се озовава в голяма пещера, осветена от слънчевата светлина, проникваща през дупки в тавана и от стотици факли, които горят без да изпускат дим. Хор от заметнати в черни роби монаси с избръснати глави, боядисани в аленочервено, стои зад висок до кръста параван от нефрит със шарки в бяло и червено. Песнопенията възхваляват Повелителя, Олимамл и Тошкунни.

Във всеки от шестте ъгъла на криптата се издига олтар с формата на звяр, птица или жена, отпуснала се на колене. Стените на олтарите са украсени с релефни йероглифи, фигурки на малки животни, абстрактни символи — резултат на години целеустремен труд и фанатична страст. Изумруд с големината на човешка глава лежи в един от олтарите и точно този изумруд бе една от причините Кикаха да е така топло посрещан в Таланак. Преди години скъпоценният камък бил откраднат, но Кикаха бе успял да го отнеме от хамшемските крадци на горното ниво и го бе върнал на мястото му. Е, не съвсем безплатно. Но това е друга история.

Кикаха се намираще в храмовата библиотека. Тя се помещаваше в огромна зала дълбоко в утробата на планината и до нея се стигаше единствено след като се минеше през залата на публичния олтар и след това по дълъг коридор. Тя също бе осветена от слънчеви лъчи, проникващи през шахти, които се отваряха в тавана, от факли и от маслени лампи. В стените имаше хиляди малки ниши, получени чрез методично триене, и във всяка от тях бе поставена по една книга на тишкетмоаките. Самите книги представляваха свитъци от агнешки кожи, съшити една за друга и прикрепени за цилиндри от абаносово дърво. Цилиндърът в началото на свитъка се закрепваше на висок нефритен статив и читателят бавно и внимателно го развиваше, изправен пред статива.

Кикаха стоеше в един от добре осветените ъгли, точно под един от отворите в тавана. Облечен в черни одежди свещенослужител на име Такоакол обясняваше на Кикаха смисъла на някои от йероглифите. При последната си визита Кикаха се бе захванал да изучава писмеността, но бе успял да запомни само към петстотин от символите, докато гладкото четене изискваше да се знаят минимум две хиляди.

Такоако̀л сочеше с дългия си боядисан в жълто нокът местоположението на двореца на императора, известен като миклосимл.

— Точно както мястото на Повелителя на този свят е в най-високата точка на най-високото ниво, така и дворецът на миклосимл се намира на най-високото ниво на Таланак, най-великият град на света.

Кикаха не му възрази. Той помнеше времето, когато столицата на Атлантида — страната, заемаща вътрешността на предпоследното ниво — бе поне четири пъти по-голяма по площ и с повече население от Таланак. Но тя бе унищожена от тогавашния Повелител и сред руините ѝ сега обитаваха само прилепи, птици и гущери.

— Но — продължаваше свещенослужителят — докато светът има пет нива, Таланак притежава тройно три пъти по три нива или улици.

Такоако̀л събра върховете на невероятно дългите си нокти заедно и полузатворил очи изпя проповед за магическите и теологически свойства на числата три, седем, девет и дванайсет. Кикаха не го прекъсна, макар и да не разбра някои от техническите термини.

Беше дочул еднократно издрънчаване в съседната стая. Еднократно, но напълно достатъчно за човек като него, който оцеляваше, защото никога досега не се бе налагало да бъде предупреждаван два пъти. Нещо повече, цената с която заплащаше това, че е още жив, беше притеснителното усещане на несекващо безпокойство. Да, той винаги оставаше макар и леко напрегнат, дори когато се забавляваше или любеше. Освен това имаше привичката никога да не влиза където и да е било, дори и в считаните за напълно безопасни покои на Повелителя, без да открие предварително къде биха могли да дебнат в засада враговете, какви пътища за бягство има и къде би могъл сам да се скрие, ако се наложи.

Нямаше никакви причини да очаква опасност за себе си в този град и особено в тази свещена библиотека на храма. Но много пъти вече се бе сблъсквал с опасността в места, където не би следвало да я има.

Подрънкването, макар и по-слабо, се повтори. Без никакво извинение Кикаха изтича към свода, откъдето се бе разнесъл неясният и следователно зловещ звук. Много от облечените в черни одежди свещенослужители вдигнаха поглед от наклонените си маси, върху

които усърдно рисуваха йероглифи върху пергамент или се обърнаха към него, забравяйки за миг книгите, пред които се бяха изправили. Кикаха беше облечен като богат тишкетмоак, защото държеше да не се отличава от местните жители, където и да отиваше, но беше доста по-светлокож и от най-светлия измежду тях. Освен това носеше два ножа и това го отличаваше от всички. Защото беше първият след императора, влязъл в това помещение въоръжен.

Такоакол извика след него, питайки какво се бе случило. Кикаха се обърна и сложи пръст на устните си, но той продължаваше да го вика. Кикаха сви рамене. Много вероятно бе накрая да го сметнат за глупак или най-малкото за свръхподозрителен, както се бе случвало много пъти досега на различни места. Това не го интересуваше.

С приближаване към прохода под арката, подрънкването се засили и към него се добави и поскърцване. Струваше му се, че някакви мъже в броня бавно — а може би предпазливо — се промъкват откъм коридора. И тези хора не можеха да бъдат тишкетмоаки, защото техните воители носеха само плетени ризници. Вярно, че притежаваха стоманено оръжие, но не то издаваше звуците, които го бяха обезпокоили.

За миг през главата му мина мисълта да се върне в библиотеката и да изчезне по един от начините, които отдавна си бе набелязал. После, скрит в сянката на някоя ниша, можеше да наблюдава новодошлите, когато влезнеха в библиотеката.

Но не можеше да се противопостави на желанието веднага да разбере кои са нашествениците. Затова пое риска да надзърне зад ъгъла.

На двацет крачки от него вървеше мъж, изцяло облечен в стоманена броня. Близко зад него в редица по двама пристъпваха четирима рицари, а след тях поне трийсет войници, въоръжени с мечове и лъкове. Може да бяха дори повече, защото колоната завиваше, следвайки извивката на коридора. Много пъти досега на Кикаха му се бе случвало да бъде изненадан, стряскан и дори шокиран. В случая обаче той реагира по-бавно, отколкото всеки път досега. Цели няколко секунди той остана замръзнал, докато се стопи ледената кора на шока.

Предводителят — висок мъж, чието лице се виждаше през вдигнатото забрало на шлема му — беше кралят на Егесхайм, Ерик

фон Турбат.

Но той и хората му нямаха никаква работа на това ниво! Те бяха драхеландери от горното ниво и населяваха вътрешното плато върху монолита, който се издигаше върху това ниво. Кикаха, известен в Драхеланд като барон Хорст фон Хорстман, бе посещавал краля — фон Турбат — няколко пъти и дори веднъж го бе побеждавал по време на схватка в рицарски турнир.

Беше крайно изненадващо да го види заедно с хората му тук, понеже те трябваше да се спуснат цели сто хиляди стъпки по монолита. Но присъствието им в града бе необяснимо. Никой никога не беше прониквал през особената защита на града освен, разбира се, Кикаха в един случай, а тогава той бе дошъл сам.

Идвайки на себе си Кикаха се извърна и побягна. През главата му мина мисълта, че тевтонците може да са използвали някоя от „вратите“, които позволяваха извършването на мигновен преход от едно място на друго. Но тишкетмоаките не знаеха къде се намират трите подобни врати тук и дори не подозираха за съществуването им. Единствено Улф, Повелителя на тази вселена, съпругата му Хризеис и Кикаха някога ги бяха използвали... или теоретично погледнато бяха единствените, които знаеха как да ги използват.

Но независимо от всичко, тевтонците бяха пред очите му. Как бяха намерили вратите и как бяха минали през тях, за да се озоват тук, това бяха въпроси, на които щеше да се отговаря по-късно... ако изобщо се стигнеше до това.

Кикаха усети пристъп на паника, която се опита да потисне. Всичко това можеше да означава само, че някой чужд Повелител успешно бе проникнал в тази вселена. И фактът, че бе успял да изпрати хора по следите на Кикаха, означаваше, че Улф и Хризеис не бяха успели да му попречат. Което на свой ред го навеждаше на мисълта, че те можеше да са мъртви. Или ако бяха все още живи, бяха безсилни и следователно се нуждаеха от помощта му. Ха! Неговата помощ! Помощта на човек, който отново бягаше, за да спаси живота си!

Имаше три тайни врати. Две се намираха в Храма на Олимамл на върха на града, непосредствено до двореца на императора. Едната беше голяма и вероятно бе използвана от хората на Турбат, ако те бяха пристигнали като нашественици. А сигурно бяха много на брой,

защото в противен случай никога не биха могли да разчитат, че ще надделеят над гарнизона и многочислената фанатично предана охрана на императора.

Освен, помисли си Кикаха, освен ако нашествениците не бяха съумели веднага да пленят императора. Тишкетмоаките щяха да се подчинят на заповедите на своя управник, макар и да разбираха, че той говори под диктовката на чуждоземците. И това можеше да продължи неясно колко дълго. Но народът на Таланак беше от човешки същества, а не от мравки, и, в края на краищата, щеше да се разбунтува. Тези хора гледаха на своя император като на превъплъщение на бога, считаха го за поставен единствено под всемогъщия създател Олимамл, но, от друга страна, обичаха своя нефритен град и историята им разказваше как на два пъти бяха убивали богоравните си владетели.

Междувременно... междувременно Кикаха тичаше към изхода директно срещу прохода, от който всеки момент щяха да се появят нашествениците. Разнесе се вик, последван от масов рев. Но само някои от свещенослужителите викаха. Сред дрънкането на оръжията се долавяха думи на немския език, използван от драхеландерите.

Кикаха се надяваше, че драхеландерите бяха пристигнали само по онзи коридор. Защото ако бяха успели да се доберат до всички входи за библиотеката... не, това просто беше немислимо. Доколкото му беше известно, онзи проход отвеждаше към зала, която се намираще още по-надълбоко в планината. До нея се стигаше и по други пътища, но нито един от тях не водеше навън. Е, поне така му бяха казали. Кой знае, може информаторите му да го бяха излъгали по някаква причина, а не бе изключено и да не бяха разбрали въпроса на лошия му тишкетмоакски.

Лъжа или не, той трябваше да заложи на тази информация. Налагаше се да поеме по този път, чийто единствен недостатък бе, че макар и свободен от нашествениците, той го отвеждаше навътре под планината.

3

Библиотеката се помещаваше в огромна зала. Петстотин роби, триеци и пробиващи в продължение на двайсет години по двайсет и четири часа на ден, бяха свършили грубата работа. Разстоянието от прохода, който току-що беше напуснал, до онзи, където искаше да отиде, бе към 180 метра. Някои от нашествениците биха успели да стрелят с лъковете си по него след влизане в библиотеката.

Имайки предвид тази опасност, Кикаха се затича на зигзаг. Когато приближи сводестия вход на прохода, той се хвърли на пода и се претърколи през него. Над главата му изсвистяха стрели и някои от тях се удариха в стената над него, а други изчаткаха от пода. Кикаха скочи като пружина на крака, впусна се по коридора, стигна до извивката на първия завой и спря. Двама подтичващи свещенослужители се зададоха срещу него. Погледнаха го, но не казаха нищо. Забравиха за него в мига, когато до тях достигна шума от суматохата. Затичаха се нататък. Кикаха помисли, че щеше да бъде по-разумно да тичат в обратната посока, понеже ако се съдеше по виковете зад гърба му, драхеландерите изглежда избиваха всичко живо в библиотеката.

Двамата обаче щяха да се натъкнат на преследвачите и, кой знае, това можеше да му даде няколко скъпоценни секунди преднина. Лошо за жреците, но той нямаше да има никаква вина, ако бъдеха убити. Е, може би само малка. Но не смяташе да ги предупреждава, ако мълчанието му даваше макар и малък шанс да остане пред преследвачите си.

Продължи да тича. Малко преди да стигне до поредния завой под четиридесет и пет градуса, зад гърба му се разнесоха писъци. Той спря и измъкна пламтящата факла от поставката на стената. Вдигна я високо в ръка и погледна напред. На двайсетина стъпки над главата му се виждаше дупка в тавана. Отвърстието беше тъмно, затова Кикаха предположи, че шахтата се извива, за да се свърже с друга.

Цялата планина беше пронизана с хиляди подобни шахти. Всички бяха поне три стъпки широки, понеже робите, които ги бяха издълбали, не биха могли да работят, ако диаметърът им бе по-малък.

Кикаха се замисли дали да не се изкачи по тази шахта, но изостави идеята. Нямаше как да се добере до нея за краткото време, с което разполагаше.

В същия миг чу шум от драскане на метал в камък, изтича по извивката на завоя и спря. Първият стрелец получи удар с факлата през лицето, изпищя, залитна назад и събори онзи, който го следваше. Коничните метални шлемове паднаха от главите им и издрънчаха по пода.

Кикаха се наведе и се затича напред, използвайки за прикритие тялото на изгорения стрелец, който се бе изправил в седнало положение. Дръпна меча му от ножницата. Човекът се държеше за лицето с двете си ръце и крещеше, че е ослепял. Войникът, когото беше съборил, се изправи, и с това попречи на стрелеца зад тях да стреля по Кикаха. Кикаха също се изправи и стовари меча върху незащитената глава на войника. После се извърна и отново се впусна приведен по коридора.

Беше късно. Някои от стрелците успяха да стрелят. Стрелите им изчаткаха по стените. Той влезе в някакво складово помещение. Пред него имаше най-разнообразни неща, но погледът му попадна на дългите телескопични стълби, които се използваша в библиотеката. Той взе една и я подпря така, че горният ѝ край опираше в ръба на отвора в тавана. Остави меча си в основата на стълбата, взе друга, изтича с нея през помещението, мина през свързващия вход и попадна в съседната стая. Там спря под друга шахта.

Отново опря стълбата на върху ръба на отвора в тавана и бързо се изкатери по нея. Подпирайки гръб в стената, той опря крака срещу себе си и започна да се изкачва нагоре.

Надяваше се първата стълба и особено „забравения“ меч в основата ѝ да заблудят преследвачите му и да ги изкушат да изстрелят по няколко стрели нагоре в тъмната дупка. Може би когато разберяха, че той няма да падне като мечка, изкатерила се в кухо дърво, те щяха да решат, че е успял навреме да се отклони в една от свързващите шахти. Тогавя някои щяха да се качат по стълбата с надеждата да го заловят заклещен горе. Ако бяха умни, щяха преди това да свалят

тежките стоманени ризници, шлемовете, гамашите и защитните метални престилки на кръста.

Въодушевен от картината, която съзнанието му рисуваше, той започна да се изкачва нагоре още по-енергично. Плъзваше гръб няколко пръста нагоре, пристъпваше с крака по срещуположната част на стената, отново приплъзваше гръб. Всичко това беше възможно само благодарение на гладките нефритени, а не каменни или дървени стени. Беше се изкачил на около двайсетина стъпки нагоре — което означаваше падане на пода от около четиридесет стъпки, — когато се изравни с отвор на галерия, която тръгваше перпендикулярно на досегашната.

Наложи се да се извърти така че да се окаже с лице надолу. Сега видя, че стълбата все още стои подпряна в осветения долен край на шахтата. Не се чуваше никакъв шум. Той се доизтегли нагоре върху хоризонталния под.

И точно тогава долови слаб глас. Войниците изглежда се бяха хванали на номера му. Те или се изкачваха по другата шахта или вече го бяха направили и сега бяха излезли в същата галерия, в която се намираше и той.

Кикаха реши да поохлади ентузиазма им. Ако намереше изход оттук можеше да се окаже, че го следват по петите или — още по-зле, — че се намират директно под него. Може би си бяха предавали от ръка на ръка лъкове и стрели по шахтата и ако бяха проявили тази съобразителност, сега можеха да го застрелят без никаква опасност за себе си.

Опитвайки се да съобрази в каква посока бе останала шахтата, под която бе оставил първата стълба, той стигна до едно разклонение, където три хоризонтални галерии излизаха над една вертикална шахта. Тук слабата светлина беше малко по-силна. Той прескочи отвора в пода и се приближи към източника на допълнителна светлина. И когато зави по завоя, излезе в гръб на един наведен тевтонец. Мъжът държеше факла, която някой току-що му бе подал от шахтата пред него. Невидимият войник шепнеше, че всички трябва да пазят тишина.

Кикаха понечи да нападне самотния войник веднага, но в следващия момент реши да изчака докато не прехвърлят всичкото оръжие, което смятаха да използват. Лък след лък, стрела след стрела, меч след меч, накрая дори и броните бяха подадени от шахтата на

мъжа в галерията, който ги подреждаше на пода около себе си. Кикаха с презрение помисли, че те не осъзнаваха колко много ще спъва движенията им бронята в ограниченото пространство на галериите. Как тежестта им в комбинация със задължителното дебело облекло под метала, щеше да ги изпоти и изтощи. Единственото обяснение на подобно глупаво поведение според него беше в праволинейното военно мислене. Щом правилникът изискваше използването на броня при всяка схватка, значи бронята трябва да се носи без значение дали е подходяща или не при конкретните условия.

Както войника, който поемаше екипировката, така и тези в шахтата тихо проклинаха топлината и напрежението, което ги изморяваше. Кикаха ги чуваше много добре, но предполагаше, че началниците им долу не чуват нищо.

Накрая, в купчинки на пода, бяха подредени трийсет и пет лъка, трийсет и пет колчана, трийсет и пет меча, шлема и ризници. Кикаха бе видял повече, когато за пръв път беше зърнал нашествениците, следователно част от тях щяха да останат в залата долу. В това число сигурно влизаха и офицерите, които едва ли щяха да се главоболят със сваляне на броните си. От разменените с викове реплики между човека в галерията и офицера долу — което можеше да стане и по-тихо, ако бяха използвали хората в шахтата за препредаване на съобщенията — ставаше ясно, че мъжът в галерията беше низш офицер, шликрум, една местна дума, заимствана от средновековните германски завоеватели от Земята, с която се наричаше чина, съответстващ на старши сержант.

Кикаха внимателно се вслушваше, надявайки се да разбере дали по другите шахти не се качват други войници, което значително би усложнило ситуацията, създавайки риска да бъде нападнат в гръб или заклещен без изход. Никой обаче не спомена подобно нещо, което не означаваше непременно, че то е изключено. Така че Кикаха не забравяше от време на време да поглежда зад гърба си като птичка, която се страхува от котките. За щастие нито видя, нито чу каквото и да е. Шликрумът би следвало да проявява същата бдителност, но той явно се чувстваше в пълна безопасност.

Това му чувство се изпари като чаша вода във вакуум. Беше се навел, за да помогне на най-горния от веригата войници в шахтата да излезе, когато Кикаха заби ножа си на няколко пръста дълбочина в десния му крак. Мъжът изкрещя ужасен и полетя с главата надолу,

подпомогнат от ритник в задника. Стовари се върху онзи, на който се бе опитал да помогне да излезе, двамата рухнаха върху следващия и така нататък, докато десет ревящи тела не изхвъркнаха през дупката в тавана. Образува се купчина, в която всеки следващ се забиваше с все по-слаб звук на удар. Шликрумът, прелетял най-голямо разстояние, се стовари последен върху най-горното тяло на купчината. Макар явно да бе наранен, той не беше загубил съзнание. Скочи на крака, загуби равновесие и се плъзна по купа тела на пода. Остана да лежи там, стенойки.

Офицер в пълно бойно снаряжение се приближи до него подрънквайки с бронята си и се наведе, за да размени няколко думи. Кикаха не можеше да чуе нищо поради виковете на пълно объркване в залата под краката му, затова се прицели с лъка си в офицера. Тъгълът, под който трябваше да стреля, беше неудобен, но той бе тренирал стрелба от най-различни положения, така че стрелата полетя точно в желаната посока. Тя проникна през една от пролуките в плочите на бронята под ключицата и се заби дълбоко в плътта. Рицарят падна по лице върху своя помощник. Кикаха се загледа в сребърната касетка подобна на ковчеже, пристегнатата на гърба му, понеже не беше виждал нищо подобно преди. За нещастие моментът не беше особено подходящ да задоволява любопитството си.

Войниците, опитващи да разплетат купа от изпадали тела, изоставиха работата си и се разбягаха извън полезрението му. Разнесоха се объркани виковете, после всичко стихна, когато невидим офицер с рев заповяда пълна тишина. Кикаха разпозна гласа на фон Турбат. Едва тогава започна да осъзнава смисъла на това нашествие и настървеността, с която бе организирано преследването му.

Фон Турбат беше владетел на независимото кралство Егесхайм — планинска държавица със шейсетина хиляди души население. На времето като барон Хорст фон Хорстман, Кикаха бе поддържал приятелски отношения с него. Но след като се бе намерил на земята, изхвърлен от седлото след схватка с копия по време на рицарски турнир, и особено след като бе заловил Кикаха в леглото на дъщеря си, фон Турбат беше започнал да се държи открито враждебно. Сам той не бе предприел никакви стъпки, макар да бе заявил открито, че не би поел отговорност да отмъсти за смъртта на фон Хорстман, ако някой го убие под неговия покрив. Кикаха, естествено, бе напуснал замъка му

веднага щом бе чул това изявление и по-късно, в ролята си на анонимен барон-отмъстител, беше нападнал и обрал един керван на път за Егесхайм. Всичко това се бе случило преди няколко години.

Не съществуваха никакви причини фон Турбат да поеме огромния риск да отмъсти на Кикаха по този начин. Първият въпрос бе как кралят бе разбрал, че Кикаха е именно тук от всички възможни места? Как изобщо беше разбрал, че Кикаха и фон Хорстман са едно и също лице? И защо, ако действително бе открил вратите и начина на тяхното използване, бе предприел пълната с неизвестности атака на опасния град Таланак? Много въпроси и все без отговори.

Междувременно, съдейки по шепота, донасящ се отдолу, по шума от тичащи крака в ботуши, и особено след издърпването на изправената стълба, ставаше напълно ясно, че тевтонците ще опитат да се изкачат по друга шахта. Кикаха се съмняваше, че много от тях ще са въоръжени или облечени в тежките си брони, понеже в краката му лежеше обмундировката на повечето от тях. Разбира се, те щяха да изпратят за подкрепление. Крайно време бе да се маха оттук.

Погледна за последен път надолу и видя един от войниците да изпълзва изпод купа тела. Кикаха бързо го простреля с лъка си. Също така бързо простреля още пет тела, изхождайки от правилото, че всеки свестил се може да се превърне в негов потенциален убиец. Следващите пет минути беше зает да тича напред-назад из галериите. Три пъти успя да убие най-горния от войниците, изкачващи се по други шахти. Два пъти стреля успешно по хора, които минаваха през залата под отвора на шахтите.

Разбира се, не можеше да се надява, че ще бъде в състояние да покрие своевременно всички шахти. Кралят явно не се съобразяваше с жертвите. Последваха повторни опити за изкачване по шахти, през които веднъж вече бе отбил атака, а примигващи светлини и гласове откъм други шахти показваха, че се предприема едновременна атака от много места. Кикаха изостави всичките си оръжия с изключение на ножовете, за да може се изкатери по друга шахта. Надяваше се да намери път, който да го изведе навън. Там, високо в планината, над улицата на Смесената благословия, той можеше да се надява да избяга.

Но и фон Турбат добре осъзнаваше тази опасност, така че вероятно щеше да разположи стрелци по околните улици.

Само ако успееше да се скрие от войниците, преследващи го из плетеницата от тунели, галерии и шахти, докато се здрачи, само тогава Кикаха щеше да има шанс да се измъкне незабелязан в тъмнината. И то при положение, че намереше начин да се изкатери по нефритената стена на планината.

Усети, че го мъчи жажда. Не беше пил вода цялата сутрин, утолявайки друга жажда — тази за нови знания. Но сега шока от изненадата, схватката и многото тичане го бяха изсушили. Небцето му беше полепнало с гъста слюнка, усещаше гърлото си като посипано с пясъчинки, измъкнали се изпод копитото на камила.

Сигурно щеше да издържи остатъка от деня, а ако се наложеше и цялата нощ, без вода, но това щеше да отслаби допълнително организма му. Значи, трябваше да намери вода. И понеже имаше единствен начин да се добере до нея, той нямаше избор.

Бавно се прокрадна към шахтата, през която се бе изкачил тук, но спря на няколко крачки от нея. Усмихна се на себе си. Какво му ставаше? Явно шокът бе толкова силен, че го бе накарал да забрави за хитростта. Сега осъзна, че бе изпуснал шанс да се спаси. Планът, разбира се, беше безумен, но самата му безумност го правеше привлекателен и обещаваше, че може да сполучи. Ако вече не беше късно...!

Спускането беше лесно. Той се добра до купчината въоръжение. Войниците още не бяха стигнали дотук, понеже сигурно избираха за изкачване шахти, колкото може по-отдалечени от тази. Кикаха свали тишкетмоакските си дрехи и ги напъха в една от ризниците на дъното на купчината. После набързо се преоблече в броня, макар да му се наложи да търси достатъчно големи ризница и шлем. След това се надвеси през дупката и извика. Беше перфектен имитатор и макар да не бе чувал егесхаймския диалект от години, той изникна в съзнанието му без никакво затруднение.

Но войниците, оставени на пост долу, заподозряха някакъв номер. Изглежда не бяха чак толкова тъпи. Разбира се, те не можеха да се досетят какво точно бе станало. Мислеха, че Кикаха се опитва да ги подмами да излязат на открито в обсега на лъка му.

— Ikh'n d'untershlikrum Hayns Gimbat — каза той. „Аз съм ефрейтор Хайнс Гимбат“.

Хайнс беше достатъчно разпространено име в Драхеланд. Гимбат беше местно име, както бе характерно за повечето от имената, завършващи на „бат“. Гимбат конкретно беше особено популярно в онези райони на Драхеланд и измежду по-низшите класи, които бяха смес от местни племена и германска кръв. Със сигурност имаше поне няколко души с тази фамилия сред нашествениците.

Един сержант се приближи и погледна нагоре в шахтата.

— Vo iss de trickmensch?

— E n'iss hir, nettrlikh. Ikh har durss — или преведено „Не е тук, разбира се. Жаден съм“.

— Frakk zu fyer de vass? — изръмжа сержантът. „Искаш вода в такъв момент?“ — Shayskopp!

Желанието му беше съвсем искрено и може би точно неговата абсурдност свали подозренията от Кикаха. Докато сержантът долу беснееше, от двете страни на тунела се появиха факли, носени от войници, които току-що се бяха изкачили. Кикаха напусна шахтата, за да докладва пред офицера, съпровождащ новодошлите. Този рицар беше свалил бронята си, явно защото фон Турбат бе решил, че преследването все пак трябва да бъде ръководено от офицер.

Кикаха го познаваше: това бе барон фон Дийбрс, управник на малка провинция на границата с Егесхайм. Бяха се срещали в двора на фон Турбат по време на честите визити на Кикаха.

Кикаха държеше главата си наведена, така че сянката на шлема да пада върху лицето му и се опита да говори с не толкова плътен глас. Фон Дийбрс го изслуша, без да обръща особено внимание на лицето му. За барона, Кикаха просто беше поредният безличен низш войник. Кикаха съобщи, че Хитреца се бе изплъзнал без следа. Побърза да поясни, че бе поискал вода, но сержантът долу решил, че искането му е неуместно.

Баронът, облизвайки устни, не намери това желание за прищявка. Така че след малко войниците изтеглиха на въжета бутилки с вода и Кикаха можа да се напие. После се опита да изостане от групата и най-сетне да потърси желаниния път навън, но фон Дийбрс провали тези намерения, нареждайки му да води групата към шахтата, която щеше да ги изведе на следващото хоризонтално ниво. Фон Дийбрс също го наруга, че си е сложил бронята, така че Кикаха трябваше да съблече ризницата. Беше готов да се бори или да бяга при първия признак, че

баронът го е познал, но фон Дийбрс се вълнуваше само как да залови по-скоро варварина-убиец.

Кикаха искаше да зададе някои въпроси. Наложиха си да мълчи, защото беше ясно, че това би събудило подозренията на спътниците му. Изкатери се по шахтата и пое лъковете, колчаните и мечовете, които му бяха подадени. След това групата им се раздели на две. Едните трябваше да поемат в една посока, другите — в противоположната. Когато групата на Кикаха се срещнеше с друга група преследвачи, всички заедно трябваше да се изкачат на следващото ниво.

Нивата, които останаха под тях, се изпълниха със светлина и шум. Явно пристигаха нови и нови подкрепления с цел да подпомогнат преследването. Фон Турбат или онзи, който бе начело на цялото нападение, явно държеше нещата под пълен контрол, за да си позволи отделянето на толкова много войници.

Кикаха се задържа с първата група, понеже никой от нея не го бе познал. А когато срещаша други групи, той просто мълчеше. Все още носеше шлема, защото никой не му бе наредил да го свали. Няколко от останалите войници също носеха шлемове.

Придвижването ставаше все по-трудно, защото галериите бяха станали толкова тесни, че се налагаше се ходят приклекли и групата се бе разтегнала в колона по един. Войниците може и да си бяха мислили в началото, че се намират в добра форма, но този начин на придвижване измъчваше краката им и схващаше превитите им гърбове. Макар да не страдаше като тях, Кикаха също се оплакваше, за да не се различава от останалите.

След около осемдесет минути, които им се бяха сторили като дълги изнурителни часове, групичката от шест души изпълзя от поредната шахта в малка кръгла стая. В отсрещната стена се виждаше достатъчно голям изход, водещ навън. Мъжете се надвесиха през перваза и погледнаха надолу, но по улицата на Смесената благословия се виждаха само пеши войници и качени на коне рицари. Макар от тази височина фигурките да изглеждаха малки, не можеше да се сбърка кои са. Кикаха ясно различи не само знамената и униформите на Егесхайм, но и тези на поне дузина други кралства и няколко баронетства.

Навсякъде се виждаха пръснати трупове — предимно на тишкетмоаки. Улиците бяха изплескани с кръв. В момента битката между тевтонците и таланакския гарнизон се водеше на друго място — най-вероятно на върха на града.

Далече под улиците се виждаше реката. Двата моста, които Кикаха можеше да разгледа оттук, бяха задръстени с бегълци, които се изнасяха навън, към стария град.

В същия момент един тишкетмоак се спусна по дългата извита рампа откъм горната улица и спря пред фон Турбат, който току-що бе излязъл от храма. Кралят се качи на коня си, преди да разреши на тишкетмоака да му каже каквото имаше. Мъжът беше облечен във великолепна пелерина от дълги извити бели пера, под която се виждаха аленочервена тога и високи зелени гамаши. Най-вероятно бе един от приближените на императора. Той докладваше пред фон Турбат, а това можеше да означава единствено, че императорът е пленен.

Дори да се изплъзнеше, Кикаха можеше да разчита на много малко места, където да се скрие. Останалите в града хора щяха да се подчиняват на заповедите на новите си управници и ако сред тях бе включено и нареждането да съобщят за Кикаха щом го зърнат, те щяха да се подчинят.

Един от войниците до него отвори дума за наградата, обещана за залавянето на Кикаха или за информация, която би довела до неговото залавяне: десет хиляди драхенери, титла, замък, земи и цялото население, обитаващо баронетството на Хорстман. Дори някой от простолюдието да спечелеше наградата, той и семейството му автоматично щяха да станат благородници. Обещаните пари бяха повече, отколкото кралят на Егесхайм събираше от данъци в продължение на две години.

Кикаха искаше да попита какво се бе случило с Лиза фон Хорстман — бившата му съпруга, и фон Листбат — добрият му приятел, който управляваше в негово отсъствие. Не посмя, но стомахът му се сви при мисълта за възможната им съдба.

Отново се наведе през прозореца, за да поеме свеж въздух, и точно тогава видя нещо, което беше забравил. Преди известно време беше видял рицар точно зад фон Турбат да държи меч в едната си ръка и да стиска под мишница голяма стоманена касетка. Същият рицар

придружаваше фон Турбат на улицата и когато кралят отново се върна в храма, той го последва по петите.

Странно, помисли си Кикаха. Всъщност цялата тази работа беше повече от странна. Той не можеше да намери обяснение на нищо. И все пак, едно поне бе ясно: Улф едва ли действаше като Повелител на този свят в момента, тъй като не би допуснал подобно нещо да се случи. Улф беше или мъртъв, или блокиран в двореца си, или се криеше някъде из този свят или на друг.

Ефрейторът, определен за командир на групата им, нареди да се връщат. Отново претърсиха всички шахти в техния сектор. Когато стигнаха до коридора, всички бяха изморени, изпотени, гладни и бесни. Настроението им не се подобри от ругатните, с които ги обсипаха офицерите. Рицарите не можеха да повярват, че Кикаха им се бе изплъзнал. Не го вярваше и фон Турбат. Той обсъди ситуацията с офицерите си, разработи подробен план и заповяда търсенето да се поднови. Наложиха се известно забавяне докато се раздадат бутилки с вода, сухар и сушено месо на хората. Кикаха седеше свит в ъгъла при останалите и проговаряше само на въпроси, отправени му директно. Останалите от неговата група се хранеха заедно, но не го попитаха коя е неговата рота — самите те бяха достатъчно изморени и изнервени, за да говорят за празни неща.

Търсенето беше прекратено един час след настъпване на нощта. Някакъв офицер заяви, че Кикаха не може да избяга надалече. Потокът бежанци през мостовете беше прекъснат. Всеки мост бе поставен под усилена охрана, а по отсрещните брегове на реката кръстосваха патрули. Беше започнало и претърсване на домовете без никакви изключения.

Което означаваше, че отрядите извършващи претърсването ще останат лишени от съня, за който жадуваха. Щяха да търсят Кикаха цялата нощ. Щяха да останат будни и на следващия ден, а сигурно и следващата нощ, ако не го намереха дотогава.

Войниците не протестираха — никой от тях не желаше да бъде пребит с бич, кастриран и едва тогава обесен. Но мърмореха недоволно между тях и Кикаха слушаше внимателно, за да събере информацията, която можеше да му влезе в работа. Това бяха корави хора от простолюдието, които недоволстваха, но щяха да се подчинят на всяка разумна заповед и сигурно на повечето неразумни.

Всички маршируваха в стегнат строй, макар краката им да се подгъваха. Кикаха най-сетне съумя да изостане в последната редица и когато войниците завиха в безлюдна уличка, той потъна в един тъмен вход.

4

Вратата, пред която стоеше, разбира се, не можеше да се отвори отвън. Беше залостена отвътре с голямо резе, както бе обичая на повечето таланакски граждани, за да се опазят от бродещите в нощта престъпници.

Крадците и цивилизацията бяха неразделни. В момента Кикаха бе благодарен на този факт. По време на предишното си продължително посещение в Таланак той съзнателно се бе сближил с няколко престъпници. Тези хора знаеха много начини скрито да идват и да напускат града, и Кикаха искаше да ги научи, за в случай че му се наложеше да ги използва. Нещо повече, той установи, че престъпниците, с които се бе сближил — главно контрабандисти — бяха интересни хора. Една от тях на име Клататол, беше повече от интересна. Тя беше разкошна. Имаше дълга, права, лъскава черна коса, огромни кафяви очи, много дълги гъсти мигли, гладка кожа с бронзов загар и пищна фигура, макар, както бе типично за таланакските жени, да бе малко по-широка в ханша и прасците ѝ да бяха прекалено дебели. Но Кикаха отдавна бе престанал да търси перфектното в другите и по негово мнение леката асиметрия бе в основата на истинската красота.

Някак съвсем естествено той бе станал любовник на Клататол, докато в същото време ухажваше дъщерята на императора. Този двойствен живот му бе изиграл номер накрая и той вежливо бе помолен от брата на императора и шефа на полицията да напусне Таланак. Можеше да се върне, когато дъщерята на императора се задомеше и бъдеше изолирана от останалите, както бе обичаят сред аристокрацията. И Кикаха бе напуснал града без дори да се сбогува с Клататол. Беше посетил едно от малките васалства на изток, населено от цивилизован народ, известен като Куатсл-слет. Те отдавна бяха покорени и сега изплащаха данък на Таланак, но това не им бе попречило да запазят собствения си език и да продължат да се придържат към малко странните си обичаи. И докато пребиваваше при тях, Кикаха научи, че императорската дъщеря се бе омъжила за чичо

си, спазвайки повелите на традицията. Вече можеше да се върне, но вместо това той отиде при хрораките, хората-мечки, в планините край Великите равнини.

Сега смяташе да отиде в дома на Клататол и да види дали тя би се съгласила да му помогне да се измъкне... ако го пуснеше при себе си, разбира се. Последният път, когато я бе посетил, тя се бе опитала да го убие. И дори вече да му бе простила, сигурно щеше много да се ядоса, че е дошъл в Таланак без да ѝ се обади.

— Ах, Кикаха! — прошепна той на себе си. — Мислиш си, че си умен, а винаги оплескваш нещата! За щастие, ти си единственият, който знае това. А аз, колкото и да ми е голяма устата, никога няма да кажа на никого!

Луната изгря. Не беше сребриста, като земната, а по-скоро беше зеленикава, като сиренето, от което някои хумористи разказваха, че е направена. Освен това беше два и половина пъти по-голяма от земната луна. Сега се издигаше в беззвездното черно небе и хвърляше призрачната си сребристо-зеленикава светлина над бяло-черния нефрит, в който бе издълбана улицата.

Гигантското кълбо бавно потегли през небосвода и лъчите му подобно на миши впряг, теглещ го напред, осветиха входа, в който Кикаха се бе скрил.

Кикаха вдигна поглед към луната и му се прииска да е на нея. Беше стъпвал на повърхността ѝ няколко пъти и ако съумееше да се добере до една от няколкото тайни врати в Таланак, той можеше отново да се телепортира там. Трябваше обаче да се съобразява с възможността фон Турбат да знае за тях, след като му бяха известни големите врати, през които беше прехвърлил войските си. Дори и при това положение си струваше да опита, но едната от малките врати се намиреше в капището на храма, разположен три улици над най-долната, а другата бе в самия храм. Нашествениците сигурно бяха затворили всички улици и бяха започнали претърсване на домовете отдолу нагоре. Идеята беше, че ако Кикаха се криеше някъде тук, той щеше да бъде изтласкван все по-нагоре и по-нагоре, докато не го заловяха войските, дислоцирани две улици под двореца. Междувременно по останалите улици, макар и по-нарядко, щяха да минават малки групи патрули — все пак фон Турбат не разполагаше с неограничен брой войници.

Кикаха излезе от прикритието на входа, прекоси улицата, прекрачи първаза и започна да се спуска, стъпвайки върху барелефите на богове, зверове, хора, абстрактни символи и йероглифи, осейващи склона на планината помежду двете улици. Спускаше се бавно, защото гладкият камък не винаги позволяваше надежден захват, както и поради разположените на долната улица войски. Те държаха в ръцете си факли, а някои дори бяха на коне.

Някъде по средата на пътя, той замръзна залепнал за скалата като муха, доловила в далечината сянката на огромна заплашително придвижваща се ръка. Патрул от четири конника мина под него. Те спряха за малко да разменят няколко думи с войниците на улицата, после продължиха обиколката си. Кикаха също продължи, стигна до улицата, и се плъзна покрай стената оформена от фасадите на домовете, използвайки за прикритие всеки тъмен вход.

Продължаваше да носи със себе си лъка и колчана със стрелите, макар че щеше да се придвижва много по-лесно и по-безшумно без тях. Но те можеха да му потрябват и затова се бе примирил с неудобствата, които му причиняваха.

Когато се добра до улицата, на която бе дома на Клататол, луната беше готова да се скрие зад монолита на североизток. Това беше квартал на бедните, на роби, заплатили неотдавна за свободата си, на ханове и таверни, в които се подвизаваха моряци и контрабандисти от флотилиите, кръстосващи по реката, на охранници, предлагащи услугите си срещу заплащане, на керванджии, които можеха да бъдат наети, за да потеглят по безкрайните пътища на Великите равнини. Това бе район, предпочитан от крадци и убийци, които полицията не можеше да арестува поради липсата на улики, както и на други крадци им убийци, укриващи се от пипалата на правосъдието.

При нормални обстоятелства, дори в този късен час, улицата на Подозрителните миризми щеше да гъмжи от народ. Но комендантският час, наложен от нашествениците, изглежда бе стреснал обитателите. Не се виждаше жива душа с изключение на няколко редки патрули. Всеки прозорец и всяка врата бяха залостени.

Подобно на много от най-долните улици и тази беше построена чрез търкане още в самото начало, когато тишкетмоаките си бяха поставили за цел да трансформират планината в град. На улицата

имаше както домове, така и магазини. Върху постройките имаше втора улица с други домове, върху тях трета и върху нея последна — четвърта. По този начин, в рамките на едромащабната структура, съществуваха микроструктура, спазваща същата пирамидална организация.

Намиращите се една върху друга улици се свързваха чрез тесни стълби, построени чрез триене на нефрита между всяка пета или шеста къща на главната улица. Стълбите позволяваха да се изтеглят по-дребни животни като прасета и овце, но конете рискуваха да се подхлъзнат по гладките стъпала.

Кикаха пое по улицата на Зелените птички, която беше над четвъртото ниво къщи на улицата на Подозрителните миризми. Домът на Клататол — ако тя все още живееше там — беше на третото ниво. Смяташе да се прехвърли през оградата, да увисне на ръце, да скочи върху покривите на къщите на четвърто ниво и да повтори операцията, за да слезе до трето ниво. Скалата тук не предоставяше никакви възможности за катерене.

Но точно когато прекоси улицата на Зелените птички, ушите му доловиха чаткането на железни конски подкови. От тъмнината пред храма се появиха трима души на черни коне. Единият бе рицар в пълно бойно снаряжение, другите двама бяха обикновени оръженосци. Конете се носеха в галоп, а ездачите бяха плътно притиснати до телата им. Над тях, подобно на зловещ дим, издигащ се над огън от зли намерения, се развяваха черните им пелерини.

Бяха достатъчно далече и Кикаха лесно можеше да им се изплъзне, като се прехвърли през оградата и скочи долу. Но те сигурно носеха лъкове, макар да не се виждаха и ако скочеха от конете си достатъчно бързо, можеха да го прострелят. Луната хвърляше два пъти по-силна светлина, отколкото пълна луна на Земята. Дори да не го улучеха, те сигурно щяха да извикат помощ и да започнат масово претърсване на всички домове в околността.

Е, помисли си той, така или иначе претърсването щеше скоро да започне каквото и да станеше, макар че... да, ако ги убиеше, преди другите да са разбрали... може би... май наистина си струваше да опита.

При други обстоятелства Кикаха щеше да се опита да свали ездачите. Той обичаше конете. Но забравяше за всякаква

сантименталност, когато ставаше дума да спаси живота си. На всички живи създания предстоеше да умрат, но Кикаха възнамеряваше да се погрижи собствената му смърт да дойде колкото може по-късно.

Той старателно се прицели в конете и бързо и точно изстреля две стрели. Две от животните тежко рухнаха и ездачите им дори не направиха опит да станат. Третият — рицарят — неумолимо се носеше към него, насочил копието си към корема на Кикаха. Стрелата прониза коня през шията, животното падна на колене и се претърколи през глава. Рицарят излетя във въздуха. Той инстинктивно продължаваше да държи копието си, но към края на полета си го пусна, сви крака и се приземи на кълбо. Коничният му шлем изкънтя от удара в скалата, откъсна се от главата му и започна да се търкаля надолу по улицата. Мъжът се плъзна странично и разпраната му пелерина остана да лежи зад него като откъсната от тялото му сянка.

Но въпреки тежката си броня, мъжът успя да се изправи и изтегли меча от ножницата. Отвори уста, за да извика за помощ, но в този миг четвъртата стрела намери път през зъбите ми, заби се в основата на гърлото и той тежко рухна назад, изпускайки меча си.

За седлото на мъртвия кон на загиналия рицар беше прикрепена сребърна касетка. Кикаха се опита да я отвори, но ключът се намираще някъде из дрехите на рицаря. Нямаше време да го търси в този момент.

На улицата лежаха три мъртви коня, един мъртъв човек и вероятно още двама други мъртъвци. Никакви викове в далечината не показваха, че някой бе чул кратката схватка.

Трупове обаче нямаше да останат задълго незабелязани. Кикаха пусна лъка и колчана си на долната улица и бързо ги последва. След по-малко от минута той се намираще на улицата от третото ниво и чукаше на здравия дървен капак, зад който се намираще прозореца на Клататол. Чукна три пъти, преброи до пет, чукна два пъти, преброи до четири и чукна веднъж. Държеше ножа в другата си ръка.

Не долавяше никаква реакция. Преброи наум до шейсет съгласно уговорения код, както си го спомняше, и повтори сигнала. В следващия миг отгоре се разнесе тракане на копита, последваха възбудени викове и сигнал с рог. Улицата над главата му се освети, както и главната улица под него. Заби барабан.

Неочаквано капакът на прозореца пред него се разтвори. Кикаха едва успя да отдръпне глава, за да не бъде ударен. Стаята беше тъмна,

но той успя да различи призрачно бяло женско лице и голи гърди под него. Полъхна смесена миризма на чесън, риба, свинско месо и прословутото плесеняло сирене, което тишкетмоаките обожаваха. В съзнанието си Кикаха винаги свързваше красотата на обработения нефрит с тази характерна миризма. Първата му визита тук се бе оказала пълен провал, той просто не бе успял да надмогне натрапващите се асоциации.

Но в този миг миризмата означаваше Клататол, която бе толкова красива, колкото сиренето ѝ бе ужасяващо. Или толкова красива, колкото бе отблъскващ речника ѝ. Защото тази жена притежаваше темперамент, горещ като исландски гейзер.

— Ш-ш-т! — предупреди я Кикаха. — Съседите!

От устата на Клататол изригна повторен залп от непристойности и богохулства.

Кикаха я запуши с ръка и леко изви главата ѝ, за да ѝ покаже, че лесно може да ѝ счупи врата, после я избута назад така че тя се препъна и прекрачи през прозореца. Дръпна капака, затвори прозореца и се обърна към нея. Тя бе станала от пода, беше намерила маслена лампа и я бе запалила. Приблужи се, поклащайки бедра под трепкащата светлина, прегърна го и обсипа с целувки лицето, шията и гърдите му, обилно поливайки ги със сълзи, докато шепнеше ридаейки мили думи.

Кикаха се опита да не обръща внимание на киселата миризма на силно вино, на изгнило сирене, на чесън и застоялия дъх на заспал човек, и я целуна в отговор. После попита:

— Сама ли си?

— Не се ли заклев, че ще ти остана вярна? — отвърна му тя с въпрос.

— Да, но аз не те бях молил да го правиш. Идеята си беше изцяло твоя. Освен това — добави той — както добре знаем и двамата, ти не можеш да издържиш и една седмица без мъж.

Двамата се засмяха и тя го поведе към задната стая, която беше в основата си квадратна, но стените се извиваха към тавана, за да образуват купол. Това бе нейната спалня, но едновременно с това и работната ѝ стая, защото тук тя планираше контрабандните си удари, както и тук се освобождаваше от стоката. Единственият свидетел беше само мебелировката. Тя се състоеше главно от легло: ниска дървена

рамка, през която бяха прекарани кожени ремъци, а върху тях бяха метнати кожи на елени и на планински лъв. Кикаха се изтегна върху тях. Клататол възкликна при уморения му вид. После го остави за малко, отиде в кухнята, а той ѝ извика да му донесе само вода, хляб и малко сушено говеждо или пресни плодове, ако има. Колкото и да беше гладен, мисълта за сиренето го ужасяваше.

След като похапна, той я попита какво знае за нападението. Клататол седеше на леглото до него и му бе подавала храната. Изглеждаше готова да се отдаде на любовната игра в точката, когато я бяха прекъснали преди седем години, но Кикаха я разубеди. Ситуацията му се виждаше прекалено заплетена, за да си играе на любов точно сега.

Клататол, въпреки многото си недостатъци, беше практична жена и се съгласи. Тя стана, облече се в пола от зелени, бели и черни пера и наметна през раменете си пелерина от розова памучна тъкан. Изплакна устата си със силно разрежено вино и капна на езика си капка силен парфюм. После отново седна до него и започна да говори.

Но макар и да имаше достъп до всички новини в нелегалния свят, тя не може да му каже всичко, което го интересуваше. Нашествениците се бяха появили сякаш от нищото в една задна стая във величествения храм на Олимамл. Бяха помели всякаква съпротива в двореца и бяха пленили императора и цялата фамилия, след като бяха смазали личната охрана и гарнизона.

Завземането на Таланак явно бе планирано добре и бе перфектно изпълнено. Докато вторият предводител, фон Свиндебарн, завземаше двореца и реорганизираще полицията на Таланак и военните, фон Турбат бе повел продължаващите да се множат войски на нашествениците от двореца към града.

— Всички гледаха като парализирани — разказваше Клататол. — Случилото се бе напълно неочаквано. Пълчищата бели хора, които се изливаха от храма на Олимамл... сякаш сам Олимамл ги бе изпратил... това подсилваше парализата.

Гражданите и полицията, опитали да се изправят на пътя на завоевателите, бяха прегазени. Останалата част от населението се бе изпокрила по къщите, а малкото, добрали се до най-долното ниво, опитали да се прехвърлят през реката по мостовете. Но мостовете също бяха блокирани.

— Най-странното нещо е — поколеба се Клататол, но след това продължи с уверен глас, — най-странното е, че зад всичко това не прозира желание да се завладее Таланак. Не, завземането на града ни сякаш е, как го наричате вие мъжете... страничен резултат? Сякаш нашествениците са решени да завладеят града, гледайки на него като на езеро, в което плува желаната от тях риба.

— Имаш предвид мен, нали? — обади се Кикаха.

Клататол кимна.

— Просто не знам защо тези хора така силно те искат? — замислено прошепна тя. — А ти?

— Не. Бих могъл да се досетя — отговори Кикаха. — Но няма да го направя. Подобни предположения само могат да ме объркат и да ми отнемат ценно време. Най-важното за мен сега е да се измъкна. И тук, любима, идва твоят ред!

— Да, сега ме обичаш — обади се тя.

— Ако имахме време... — намекна той.

— О, аз мога да те скрия на място, където ще разполагаме с всичкото време на света — успокои го тя. — Разбира се, има и други...

От известно време Кикаха беше започнал да долавя някаква неувереност в нея. Ситуацията не позволяваше да бъде груб с нея, но той се реши. Хвана я през кръста и я стисна силно. Тя направи гримаса и опита да се освободи.

— Какви други?

— Спри да ми причиняваш болка и ще ти кажа. Може би. А ако ми дадеш целувка, със сигурност ще ти кажа.

Няколкото секунди се струваше да бъдат загубени, затова той я целуна. Парфюмът в устата ѝ проникна в ноздрите му и сякаш го изпълни до пръстите на краката му. Почувства как главата му се замайва и се запита дали все пак тя не заслужава някакво възнаграждение след толкова дълго чакане.

После се изсмя и леко се освободи.

— Ти наистина си най-красивата и най-съблазнителна жена, която някога съм срещал, а аз съм виждал хиляди и хиляди — подчерта той. — Но смъртта броди по улиците и ме търси.

— Когато отново видиш онази жена... — започна тя.

Отново ставаше игрива, затова се налагаше да ѝ покаже, че подобна игривост може да ѝ причини болка. Тя не възрази на това,

дори ѝ хареса, защото за нея еротичната любов включваше и малки дози болка и грубост.

5

Изясни се, че няколко минути преди нахлуването на фон Турбат, от вътрешността на храма на Олимамл излезли трима чужденци. Също били белокожи. Една от тях била чернокоса жена, за която Клататол, въпреки ревността си и пренебрежението, с което се отнасяше към другите жени, все пак призна, че била най-хубавата, която някога е виждала. Единият от двамата ѝ спътници бил огромен, страшно дебел мъж, а другият бил дребосък, само кожа и кости. Тримата били облечени странно и никой не знаел дума тишкетмоакски. Говорели на уишпауамл — езика за проповеди, използван от свещенослужителите. За нещастие крадците, които скрили тримата чужденци, знаели само няколко думи на уишпауамл, използвани от миряните като отговори по време на служби.

За Кикаха бе ясно, че тримата са Повелители. Навсякъде по тази планета използваният при богослужения език беше техен.

Бягството им от фон Турбат показваше, че вселените им са отнети и те търсят спасение. Но каква беше ролята на фон Турбат — един незначителен крал — в дела, в които са замесени Повелителите?

— Обявена ли е награда за тях? — поинтересува се Кикаха.

— Да. Десет хиляди кватлумли. За всеки! А за теб, трийсет хиляди и висока длъжност в двора на императора. И в добавка, макар за последното само да се намеква, женитба с член на имперската фамилия.

Кикаха не каза нищо. Червата на Клататол изкъркориха сякаш обмисляйки предложената награда. През вентилационните отвори в тавана се дочуха някакви слаби гласове. Стаята, която преди му се бе сторила хладна, изведнъж стана гореща. Усети как под мишниците му започва да се стича пот. Някъде откъм вътрешността на дома, където се намираше комбинираната кухня-баня-тоалетна, се чу шум на течаща вода и едва доловими гласове.

— Сигурно ти е прилязло при мисълта за такава сума — проговори накрая Кикаха. — И какво спира теб и партньорите ти от

това да отидете и да поискате наградата?

— Ние сме крадци и контрабандисти... дори и убийци... но не сме предатели! Когато розовобузестите...

Спря, виждайки Кикаха да се усмихва. Тя също му се ухили в отговор.

— Истината ти казвам. Какви страхотни пари! Виж какво, ще ти призная, умни койоте, че ние се разколебахме, като помислихме какво ще стане, след като розовобузестите си заминат. Или ако избухне бунт. Не ни се иска да бъдем разкъсани или инквизирани от тълпата, само защото някой се е обадил, че сме предатели.

— И също понеже...?

Тя се усмихна и добави:

— А също понеже тримата бегълци ни предложиха много повече, ако ги изведем от града.

— И как ще ви платят? — обади се Кикаха. — Та те не притежават дори една мъничка вселена.

— Какво?

— Предложиха ли ви нещо материално сега, в този момент?

— Та те са се накичили със скъпоценни камъни, които струват много повече от обявените награди — възкликна Клататол. — Някои... просто не съм виждала като тях. Сякаш идват направо от друг свят!

Кикаха не ѝ каза, че фигуративният ѝ израз е буквално точен.

Смяташе да я попита дали носят оръжие, но се сети, че дори да носеха, тя не би могла да го разпознае. От друга страна, тримата едва ли биха дали доброволно информация от подобно естество.

— И как стои въпросът с мен? — попита той, без да се интересува какво друго освен своите скъпоценности бяха обещали тримата.

— Ти, Кикаха, си любимецът на Повелителя или поне така се говори. Освен това всички твърдят, че знаеш къде са скрити съкровищата на тази земя. Би ли могъл един обикновен бедняк да върне диаманта на Ошкатсму?

— Розовобузестите ще заудрят по вратата ти всеки миг — предупреди я Кикаха. — Целият този квартал ще бъде обърнат наопаки. Къде можем да отидем оттук?

Клататол каза, че се налага да му завърже очите и дори да му сложи и качулка на главата. Ситуацията не му позволяваше да спори и

той се съгласи. Когато се увери, че той не вижда нищо, тя го завъртя поне дузина пъти около. След това, подчинявайки се на нареждането ѝ, той се отпусна на четири крака.

Разнесе се изскърцване на камък върху камък и тя го поведе през някакъв тунел, който бе толкова тесен, че тялото му се триеше по страничните стени. После се изправи и, воден за ръка от нея, изкачи препъвайки се сто и петдесет стъпала, извървя двеста и осемдесет крачки по слаб наклон, спусна се триста крачки по рампата, свързваща улици от различни нива и измина последните четиридесет крачки в права посока. Клататол го спря, свали му качулката и развърза превръзката на очите му.

Той примигна. Намираще се в кръгла крипта, издълбана в чернозеленикав слой от нефрита на планината, с диаметър четиридесет стъпки и широка три стъпки вентилационна шахта в тавана.

В ниши на стените горяха факли. Виждаха се разпръснати столове от нефрит и дърво, сандъци, купища дрехи и кожи, варели с подправки, бидон с вода, маса, отрупана с ястия, сладкиши, месо, вонящо сирене и санитарен възел.

Шестима тишкетмоаки клечаха до стената. Лъскавите им черни бретони падаха върху очите. Няколко пушеха малки пурети. Бяха въоръжени с кинжали, мечове и мачете.

Трима белокожи седяха на столовете. Единият беше нисък, с груба кожа, голям нос и хищно извита, като на акула, уста. Вторият беше буквално необятен и тлъстините му се преливаха през стола.

Третата фигура накара Кикаха да ахне.

— Подарж! — изтръгна се от устните му.

Жената наистина беше най-красивата, която някога бе виждал. Но той вече я бе виждал преди. Да, това бе лице от неговото минало. Но тялото не принадлежеше на лицето.

— Подарж! — неволно повтори той на изопачения микенски, който тя и орлите ѝ използваша. — Не знаех, че Улф те е извадил от тялото на харпията и те е сложил... сложил е мозъка ти в тялото на жена. Аз...

Замлъкна объркан. Тя го гледаше с непроницаемо изражение на лицето. Може би не искаше той да споменава пред останалите какво се

бе случило едно време. А той, който обикновено мълчеше като риба, когато ситуацията го изискваше, сега се бе разбъбрил като...

На времето Подарж бе открила, че Улф всъщност е Джадауин — човекът, отвлякъл я от Пелопонес преди 3200 години и трансплантирал мозъка ѝ в тялото на харпия, създадена в собствените му биологични лаборатории. Не му бе позволила да поправи злото, което ѝ бе причинил. Мразеше го толкова силно, че бе пожелала да остане в тялото на птица и се бе заклела да му отмъсти.

Какво я бе накарало да промени решението си?

Гласът обаче не принадлежеше на Подарж. Това сигурно беше резултат от трансплантацията.

— Какво дрънкаш, леблабий? — попита тя на езика на Повелителите.

На Кикаха му се прииска да я удари през устата. Леблабий беше дума в езика на Повелителите, използвана за човешки същества, населяващи техните вселени, по отношение на които Повелителите играеха ролята на богове. Всъщност леблабий бе малък домашен питомец във вселената, от която Повелителите бяха дошли. Той похапваше от лакомствата, които ръката на господаря му подаваше, но би ял и изпражнения, ако се наложеше. И често побесняваше невъзвратимо.

— Добре, Подарж, преструвай се, че не разбираш микенски — каза той. — Но внимавай как се изразяваш. Защото не мога да кажа, че изгарям от любов по теб.

Тя изглеждаше изненадана.

— А, ти да не си жрец?

Трябваше да се признае на Улф, че бе свършил работата си перфектно. Тялото ѝ бе великолепно; кожата ѝ беше бяла и безупречна както я помнеше; косата ѝ бе дълга, черна, права и блестяща. Чертите на лицето ѝ, разбира се, не бяха идеално правилни — в тях се долавяше известна асиметрия, допринасяща за красота, която при други обстоятелства би му причинила болка.

Беше облечена в подобна на копринена светлозелена роба и бе обува в сандали, сякаш я бяха извикали точно когато се бе приготвяла да си ляга. Но как, по дяволите, би могла Подарж да се окаже замесена в нещо общо с двамата Повелители? Изведнъж, възможният отговор

проблесна в съзнанието му. Разбира се... била е в двореца на Улф, когато са го нападнали. Какво се бе случило обаче?

— Къде е Улф? — попита той.

— Кой, леблабий? — отговори тя на въпроса с въпрос.

— Едно време го наричаха Улф — поясни Кикаха.

Тя сви рамене и каза:

— Не беше там. А дори и да е бил, Черните звънари не го убиха.

— Черните звънари ли? — объркано повтори Кикаха.

Улф веднъж му бе споменал за тях. Съвсем накратко, защото Хризеис зададе някакъв въпрос и темата беше изместена. По-късно, когато Кикаха помогна на Улф да си върне обратно двореца от Ванакс, Кикаха бе възнамерявал да го попита за Черните звънари. Но така и не го бе направил.

Един от тишкетмоаките каза с остър тон няколко думи на Клататол. Кикаха дочу, че искат от нея да му каже да разговаря с тях. Тишкетмоаките не разбираха за какво се бе говорило до момента.

Отговаряйки на задаваните чрез него въпроси, белокожата жена каза:

— Казвам се Анана и съм сестра на Джадауин. Слабият до мен е Нимстоул, известен сред Повелителите като Клупа. Другият е Джудубра-дебелия.

Едва сега Кикаха разбра. Анана, наричана още Лъчезарната, бе една от сестрите на Улф. И той бе използвал лицето ѝ за модел при създаването на лицето на Подарж в биолобораторията. Работейки по памет, защото в онзи момент Улф не бе виждал сестра си Анана над хиляда години. Което означаваше, че към днешен ден не я бе виждал над четири хиляди.

Сега Кикаха си спомни думите на Улф, че Черните звънари е трябвало да се използват отчасти като складове на паметта. Повелителите, осъзнавайки, че дори сложно организираният човешки мозък не би могъл да побере обема знания, натрупван в течение на хилядолетия, бяха експериментирали с прехвърлянето на памет. Поне на теория, тази памет би трябвало или да може да се прехвърля обратно в човешкия мозък при необходимост или най-малкото да може да се визуализира.

Почука се. Кръгла врата в стената на другия край се отвори навън и влезе нов контрабандист. Той повика с пръст останалите и те

се събраха около него. След като размениха шепнешком няколко думи, Клататол се върна при групата.

— Наградите са утроени — прошепна на свой ред тя. — Нещо повече, кралят на розовобузестите, фон Турбат, е обявил, че в мига, в който бъдеш заловен, той ще напусне Таланак. И всичко ще бъде както преди.

— Ако смяташе да ни предадеш, едва ли щеше да ми разказваш това — подхвърли той. И все пак беше възможно тя да играе играта много тънко и да се опитва да му внуши фалшиво чувство на безопасност, преди войските да нанесат удара си. Той не знаеше на какво са способни Повелителите, така че нямаше да разчита на тях. Беше запазил двата си ножа, но в тази тясна стая... е, ако станеше необходимо, щеше да види какво може да се направи.

Клататол допълни:

— Фон Турбат също е казал, че ако не му бъдеш предаден до двайсет и четири часа, той ще убие императора и неговото семейство, след което ще убие и всяко живо същество в този град. Споделил това насаме с офицерите си, но един роб ги подслушал. И сега това се знае от целия град.

— Как е могъл един тишкетмоак да го разбере, след като фон Турбат говори с офицерите си на немски? — попита Кикаха.

— Фон Турбат разговарял с фон Свиндебарн и неколцина други на свещения език на Повелителите — поясни тя. — Робът знаел езика, понеже служел в храма.

Черните звънари можеха да се окажат онзи все още неизползван фенер, който да хвърли светлина върху мистерията. Той знаеше, че двамата тевтонски крале са в състояние да се ориентират в смисъла на една проповед, но в никакъв случай не биха могли да знаят езика достатъчно добре, за да разговарят без особена причина точно на него. Следователно, те не бяха онова, за което се представяха.

Не му бе дадено време да задава въпроси. Клататол каза:

— Розовобузестите са намерили вътрешната стая зад стената на спалнята ми и всеки момент ще я разбият, за да влязат в нея. Не можем да оставаме тук повече.

Двама от мъжете излязоха от стаята, но се върнаха почти веднага, носейки разтегаеми стълби. Опънаха ги на цялата им дължина

във вентилационната шахта. Като видя това, Кикаха малко се поуспокои.

— Патриотизмът ти сигурно изисква да ни предадеш на фон Турбат — подметна той. — Значи...?

Двама започнаха да се изкачват по стълбите. Другите сбутаха Повелителите и Кикаха да ги последват.

— Говори се, че императорът бил обладан от зъл демон — отвърна Клататол. — Душата му била изхвърлена на студа край луната и сега демонът яздел тялото му, макар че все още не се чувствал съвсем комфортно. Жреците дискретно се погрижиха това да стане достояние на хората в града. Те ни заръчват да се борим срещу това зло. И ние няма да те предадем, Кикаха, любимецо на Повелителя и на Олимамл, нито ще предадем и другите.

— Обладан от зъл дух, казваш? — повтори Кикаха. — Откъде знаеш това?

Клататол не му отговори нищо, преди да се изкачат по стълбите и да се озоват в хоризонтална галерия. Един от контрабандистите запали малък фенер, а другите издърпаха стълбите, сгънаха ги и ги понесоха.

— Малко неочаквано императорът започна да говори само на свещения език — проговори Клататол — и се разбра, че не разбира тишкетмоакски. А жреците съобщиха, че фон Турбат и фон Свиндебарн разговарят само на уишпауамл и карат своите жреци да превеждат заповедите им на останалите.

Кикаха не виждаше как от това следва, че някакъв демон е обладал Уишкатиъл, императора. Предполагаше се, че езикът за богослужения ще изпепели устните на демона, опитал се да проговори на него. Но той не възнамеряваше да оспорва това очевидно противоречие, което бе в негова полза.

Групата бързо вървеше по тунела и се чуваха единствено пуфтенето и оплакванията на Джудубра-дебелия. Беше се наложило да го изтеглят през вентилационната шахта. Сега одеждите му бяха разкъсани и кожата му бе одрана.

Кикаха попита Клататол дали храмът на Олимамл се охранява добре. Надяваше се, че по-малката тайна врата не е открита. Тя му отвърна, че не знае. След това Кикаха се поинтересува как щяха да се измъкнат от града. На това тя отговори, че е по-добре той да не знае,

защото не би могъл да предаде останалите, ако случайно бъде заловен. Кикаха не влезе в спор с нея. Макар наистина да нямаше идея как точно ще напуснат града, той имаше достатъчно добра представа за възможните начини. При последното си идване тук бе разбрал как тя и партньорите ѝ прекарваха стоката през митничарите. Тя не подозираше, че това му е известно.

Той се обърна към Анана, която се носеше като фурия напред:

— Жената, която междупрочем се казва Клататол, твърди, че императорът и поне двама от нашествениците са обладани от зли духове. Имаше предвид, че съвсем неочаквано те или не са били в състояние или не са искали да разговарят на друг език освен този на Повелителите.

— Черни звънари — късо отговори Анана след кратко замисляне.

В същия миг в тунела проехтяха викове. Групата замръзна на мястото си, фенерът беше изгасен моментално. В двата края на тунела се появиха светлини и от отворите на шахтите пред и зад тях се разнесоха гласове.

— Ако носите оръжия, пригответе се да ги използвате — прошепна Кикаха на Повелителите.

Те не отговориха нищо. Групата се разтегли в колона по един, като всички се хванаха за ръцете. Водачът им кривна в една от страничните галерии. Вървяха приведени в продължение на поне петдесетина метра. Гласовете зад тях се усилваха, но в този момент те чуха далечния рев на падаща вода. Отново запалиха фенера. Малко покъсно се озоваха в малка зала, в която нямаше никакъв изход с изключение на широка дупка в пода до отсрещната стена. От нея се разнасяше рева на водата, от нея се издигаше влага и пак от нея идваше зловонна миризма.

— Шахтата се спуска под остър наклон и се свързва с тунела на канализацията на около петдесетина метра по-долу. Ще се плъзнем, понеже е най-безопасно — разказа набързо Клататол. — Използваме този път само когато всички останали са недостъпни. Ако човек се спусне по целия път надолу, ще падне в тунел, задръстен с мръсотия и оттам ще полети почти вертикално в реката, излизайки под нивото на повърхността. Ако е още жив, ще изплува и ще бъде заловен от патрулните лодки на розовобузестите, които кръстосват наоколо.

След това Клататол им обясни какво трябва да направят. Те седнаха и се спуснаха по шахтата, притискайки ръце и крака върху улея, за да намалят малко скоростта си. На две трети от пътя спряха. Отклониха се през една дупка в друга, неизвестна на властите, шахта, издълбана благодарение на труда на поколения безименни престъпници. Тя извеждаше обратно към система от шахти и галерии, разположена едно ниво над това, от което току-що бяха избягали.

Клататол каза, че било необходимо да стигнат до онова място, където можело да влязат в друг голям канализационен тунел. Той обаче бил сух, понеже бил блокиран още преди трийсет години с цената на големи усилия и няколко човешки живота от страна на голяма група престъпници. Потокът, предназначен за този тунел, бил отклонен встрани. Сухият тунел водел направо надолу под нивото на водата. Близо до изходното му отвориение имало шахта, която отвеждала в хоризонтална посока до подводен пристан, далече от местата, наблюдавани от розовобузестите. Търговските кораби били непосредствено до доковете. За да се стигне до тях се налагало да преплуват широката една миля река.

Три улици нагоре, все още във вътрешността на планината, групата достигна до хоризонталната галерия, която им откриваше пътя към спасението и която се свързваше със спускащия се под четиридесет и пет градуса тунел.

Кикаха така и не разбра как стана провалът. Той изобщо не допускаше, че тевтонците имат и най-малка представа къде се намираха те. Сигурно бяха изпратили отряди да претърсват най-случайно избрани места. И този отряд се бе оказал в точното време на точното място и на всичко отгоре бе видял групата им пръв.

Изведнъж блеснаха светлини, разнесоха се викове, крясъци и някакви глухи удари в човешките тела. Няколко тишкетмоаки рухнаха и в следващия миг Клататол се свлече пред него. Благодарение на фенера, който по някакво чудо беше паднал странично, без да се счупи, Кикаха видя под слабата светлина синкавочерната ѝ кожа, провисналата ѝ челюст, очите обърнати към вечността и късата стрела на арбалет, забила се един пръст над дясното ѝ ухо. Кървава струя се стичаше през гъстата коса, по ухото и надолу по шията.

Той прелази през тялото ѝ, някак вцепенен от шока на атаката и очакващ шока от стрелата, която всеки миг щеше да се забие и в него.

Шмугна се как да е обратно в тунела и после в някакво отклонение, което изглеждаше празно. Зад него в тъмнината се разнесе тежко дишане. После Анана се обади, че е тя. Каза че не знаела какво се бе случило с останалите.

Двамата продължиха да лаят и да вървят приведени докато болката не се просмука в мозъка на костите им. Или поне така им се струваше. Завиваха надясно и наляво както им хрумнеше, без никаква система, и на два пъти дори се изкатериха нагоре по вертикални шахти. В един момент се озоваха в пълна тъмнина и тишина с изключение на диво биещата в слепоочията им кръв. Изглежда се бяха изплъзнали на хрътките.

Оттам нататък продължиха само нагоре. Беше жизнено важно да изчакат, така че нощта да скрие измъкването им навън. Това се оказа не толкова лесно за изпълнение. Бяха изморени и се опитаха да дремнат, но непрекъснато се стряскаха, сякаш скачаха от трамплина на подсъзнателното в пропастта на отворените очи. Краката им потрепваха, ръцете им помръдваха. Осъзнаваха това, но нито можеха напълно да се отпуснат и да заспят дълбоко, нито бяха в състояние напълно да се разсънят, освен за кратко след поредния кошмар.

В горния отвор на шахтата, която водеше навън, се видя, че е настъпила нощта. Изкатериха се през него, виждайки патрули под краката си тях и чувайки ги над главите си. Изчакаха гласовете да затихнат и се изкачиха по стената до следващото ниво. Когато не можеха да вървят, скриваха се в дупките на вентилационните шахти.

Долната част на града представляваше феерия от светлини. Войници и полиция старателно претърсваха наред. С изкачването им нагоре, редиците се сгъстяваха, понеже площта, която трябваше да се покрие, се смаляваше. Навсякъде бяха установени контролно-пропускателни пунктове.

— Ако целта е била да те заловят жив, защо тогава стреляха по нас? — проговори Анана. — В суматохата лесно можеше да се сбърка.

— Сигурно са се възбудили — отговори Кикаха. Беше изморен, гладен, жаден и бесен на убийците на Клататол. Сигурно по-късно щеше да изпита и печал. Но не и вина. Той никога не изпитваше угризения на съвестта, освен ако при крайно основателни причини за това. Дори Кикаха страдаше понякога от невротични кризи — нещо неизбежно, защото той все пак бе човек — но безполезното чувство на

вина не бе сред тях. Той в никакъв случай не носеше отговорност за смъртта ѝ. Тя доброволно бе сключила тази сделка, напълно осъзнавайки, че може да намери края си.

В известен смисъл той дори бе доволен донякъде от смъртта ѝ. Все пак, можеха да убият него вместо нея.

Кикаха се спусна по няколко шахти, за да потърси храна и вода. Анана не искаше да остане сама, опасявайки се, че двамата могат да се загубят. Затова тръгна с него до шахтата, която водеше към тавана на една къща, където някакво семейство задружно хъркаше и изпускаше пари от вино и бира. Той се върна, носейки въже, хляб, сирене, плодове, говеждо месо и две бутилки вода.

Отново изчакаха да отмине деня и нощта да сграбчи в обятията си града. И пак пое нагоре по склона на планината или през системата от шахти, според обстоятелствата. Анана го попита защо отиват нагоре. Той ѝ отговори, че така трябва, понеже долу градът буквално гъмжи от врагове.

6

Беше към полунощ. Те излязоха от една къща, където бяха влезли и минали на пръсти покрай спящите. Намираше се на една улица директно под двореца на императора. Оттук нататък вече нямаше вътрешни шахти и галерии. И понеже всички пътища и стълбища бяха охранявани, те можеха да достигнат целта си само като изминеха на открито част от пътя. А това нямаше да е никак лесно. Защото цели четиридесет стъпки от лицето на планината бяха нарочно оставени голи и гладки.

И точно докато дебнеха из сенките в основата на стената, те се натъкнаха на два обути в ботуши крака, стърчащи от някаква беседка. Краката принадлежаха на мъртъв часови, до който лежеше друг мъртвец. Единият беше промушен в гърлото, а другият — удушен със жица.

— Нимстоул е минал оттук! — прошепна Анана. — Не случайно му казват Клупа.

На около триста метра от тях надолу по улицата се появиха запалените факли на приближаващ патрул. Кикаха изруга Нимстоул, който нехайно бе оставил телата точно тук. Всъщност за патрула едва щеше да има значение дали другарите им са мъртви или просто ги няма на поста им. При всички случаи щеше да бъде вдигната тревога.

Малката вратичка в стената беше отключена. Заключваше се само от външната страна. Кикаха и Анана взеха оръжията на часовите, влязоха през вратичката и изтичаха по стълбището помежду двете гладки стени. Когато се изкачиха, гърдите им хриптяха и те едва дишаха.

Някъде долу се разнесоха викове. През тъмния правоъгълник на вратичката нахлуха войници с факли и се втурнаха нагоре по стълбите. Задумкаха барабани, разнесе се звук на рог.

Двамата продължиха да тичат, но не към двореца, който оставаше отдясно на тях, а към поредното стръмно стълбище отляво. Когато стигнаха до върха, пред погледите им проблеснаха в полумрака

сребристи покриви и сиви метални пръти. Обонянieto им долови миризмата на животни, слама, старо месо и пресни изпражнения.

— Кралския зоопарк — поясни Кикаха. — Идвал съм тук.

В далечния край на дългата каменна пътека нещо проблесна като светла нишка в шева на нощта. Стрелна се под лунната светлина, потъна в сенките, отново се появи и пак изчезна. После се разтопи в мрака на входа в основата на огромна бяла постройка.

— Нимстоул! — възкликна Анана. Понечи да тръгне след него, но Кикаха безцеремонно я спря. С изкривено лице, побеляло като сребристите лунни лъчи, широко разтвори очи като сова, тя рязко се дръпна от него.

— Не смей да ме докосваш, леблабий!

— Ще го направя, когато си поискам — озъби ѝ се той на свой ред. — Първо, повече не ме наричай леблабий! Следващият път няма да те ударя, а просто ще те убия. И не мисли, че нямам друг избор освен да се примирявам с арогантността и презрението ти. Според мен те се основават на кук и отвратителен егоцентризъм. Повтарям ти, наречеш ли ме пак така, ще те убия. И знай, че с нищо не стоиш по-високо от мен. А за твое нещастие, дори зависиш от мен.

— Аз? Да завися? И то от теб?

— Разбира се — подчерта той. — Да не би да имаш някакъв план за бягство? Какъвто и да е, дори налудничав, стига да е практически приложим?

Тя потрепери от усилието да се въздържи. После се насили да се усмихне. Ако не знаеше каква яростна буря бушува в гърдите ѝ, той би помислил, че това е най-красивата, най-очарователната, най-прелъстителната и така нататък, усмивка в двете вселени, които бе виждал.

— Не! Нямам такъв план. Прав си. Аз наистина завися от теб.

— Е, поне можеш да гледаш трезво на нещата — примирително каза той. — Чувал съм, че повечето Повелители били толкова арогантни, че по-скоро биха умрели, отколкото да признаят някаква своя зависимост или слабост.

Вътре в себе си той отбеляза, че проявената от нея гъвкавост я правеше опасна. Не трябваше да забравя, че тя е сестра на Улф. Улф му бе казал, че сестрите му Вейла и Анана са може би двете най-опасни живи жени. Дори отчитайки извинимата семейна гордост, както и

известна доза преувеличение, вероятно те действително бяха изключително опасни създания.

— Стой тук! — нареди той и безшумно се отправи по следите на Нимстоул. Не можеше да разбере как така двамата Повелители бяха съумели да се доберат точно до това място. Как бяха научили за малката тайна вратичка в стената? Имаше едно-единствено обяснение: по време на краткия си престой в двореца на Улф, те бяха видели карта, на която вратата е била обозначена. Анана сигурно не е била с тях, когато това се е случило, или ако е била, тя по някаква причина криеше този факт.

Но след като двамата Повелители са могли да научат за съществуването на вратата, как така не бяха научили и Черните звънари, които на всичко отгоре бяха разполагали и с повече време? След като помисли малко, той се сети за отговора. Звънарите са знаели за вратата, понеже бяха поставили двама часови пред нея. Но двамата бяха мъртви... В следващия миг той отвори вратата пред себе си и през нея бликна светлина. Кикаха предпазливо надникна в тесния отвор и видя малка стая без прозорци. Четири сребърни полумесеца бяха вкопани в каменния под, но другите четири, които трябваше да висят на куки по стената, ги нямаше. Двамата Повелители бяха използвали вратата за да избягат, но се бяха погрижили да вземат и останалите полумесеци, за да не може никой да ги последва.

Извън себе си от яд, Кикаха се върна при Анана.

— Намерих изхода оттук, но още не сме се отървали — поясни й той.

Той тръгна по извитата пътека, застлана с диоритови плочи, инкрустирани по краищата си със ситни скъпоценни камъни. След малко спря пред една огромна клетка. Две птици стояха една до друга в клетката и го наблюдаваха с пламтящ поглед. Бяха високи поне десетина стъпки. Главите им бяха бледочервени, клюновете бледожълти, крилете и телата бяха с цвета на обедното зелено небе, краката им бяха жълти. Очите им блестяха като огненочервени щитове с черни точки в центъра.

Едната проговори с гъгнивия глас на гигантски папагал:

— Кикаха! Какво правиш тук, нещастен хитрецо?

В огромната глава се намираще мозък на жена, отвлечена от Джадауин преди повече от 3200 години от егейските брегове. За

развлечение и за да намери някакво приложение на тялото, което бе създадено в биологичните си, Джадаунин беше трансплантирал мозъка в птицата. Орлицата беше една от останалите с човешки мозък. Величествените зелени орли, които без изключение бяха женски, се размножаваха чрез партеногенеза^[1]. Бяха оцелели само към четиридесет от първоначалните пет хиляди, а останалите милиони бяха техни потомци.

Кикаха отговори на микенски:

— Девиванира! А ти какво правиш в тази клетка? Мислех си, че си питомка на Подарж, а не на императора.

Девиванира изпищя и захапа с клюн решетката. Кикаха, който бе застанал непредпазливо близко, отскочи назад, но намери сили да се изсмее:

— Точно така, тъпа птицо! Доведи ги тук, за да ти попречат да избягаш!

— Кой да избяга? — попита другата орлица.

— Да! За бягство стана дума — бързо отвърна Кикаха. — Съгласете се да ни помогнете и ние да напуснем Таланак, и ще се измъкнете от тази клетка. Но независимо дали ще кажете да или не, казвайте го веднага! Не разполагаме с никакво време!

— Подарж ни заповяда да убием теб и Джадаунин-Улф щом ви видим! — възрази Девиванира.

— Можете да опитате да го направите по-късно — успокои я той. — Но ако не ми дадете думата си, че ще ни помогнете, аз ще ви оставя да умрете в тази клетка. Не искате ли отново да полетите и да видите пак приятелките си?

По стълбите на двореца и към зоопарка се изкачваха хора с факли.

— Да или не? — настоя Кикаха.

— Да! — отговори Девиванира. — Кълна се в гърдите на Подарж, да!

Анана излезе иззад сенките, за да му помогне. Едва тогава орлиците видяха лицето ѝ ясно. Те подскочиха едновременно, плеснаха с криле и изграчиха:

— Подарж!

Кикаха счете за излишно да им обяснява, че пред тях стои сестрата на Джадаунин-Улф.

— Лицето на Подарж е послужило за модел — успокои ги той.

Той изтича до склада, доволен, че бе проявил предвидливостта да надникне в него по време на обиколката с императора, и се върна с няколко въжета. След това подпъхна един железен лост под вратата на клетката и натисна с цялата си тежест. Стоманата изскърца и вратата се отвори.

Анана застана отстрани с готов за стрелба лък. Девиванира излезе първа снишавайки се и даде на Кикаха да завърже двата края на едно въже за краката ѝ. Другата орлица, която се казваше Антиопа, също напусна клетката и се подложи на същата процедура.

Кикаха им обясни какво се очакваше от тях. И мига, в който тичащите войници се появиха в градината, двете огромни птици, подскачайки непохватно, се приближиха до перваза на ниския парапет, който обграждаше зоопарка. Това не беше нормалния им начин на придвижване, когато се налагаше да ходят — обикновено те крачеха. Но сега можеха да избягнат нараняването на краката си единствено помагайки си с крилете.

Кикаха се намести между краката на Девиванира, седна на въжето, хвана се здраво за краката над страховитите нокти и извика:

— Готова ли си, Анана? Добре, Девиванира. Лети!

Двата орела подскочиха и излетяха на няколко стъпки във въздуха, въпреки тежестта на хората. Крилата им величествено се размахаха. Кикаха усети въжето да се впива в седалищните му части. Тялото му рязко бе дръпнато нагоре и парапетът остана под него. В следващия миг криволичещите сребристорозеленикави улички, осеяни с фигурки, държачи факли в ръце, които все още бяха под него, започнаха да се приближават с обезпокоителна скорост.

Птиците се спускаха опасно близо до планината. Те можеха да издържат относително голям допълнителен товар, понеже крилете им бяха много по-силни от тези на земните орли, но не можеха да размахват грамадните криле достатъчно бързо, за да издигнат високо във въздуха възрастен човек. Най-доброто, на което бяха способни, бе да намалят малко скоростта на спускането си.

Затова полетът им беше почти непосредствено до планинския склон, често пъти опасно ниско — или поне на Кикаха така му се струваше — над поредната улица и птиците пак трябваше със сетни усилия да се плъзват над равните участъци и отново да полетят надолу.

Двете човешки същества бяха подвили крака почти през целия полет, очаквайки всеки миг да се разбият в каменната твърд на планината.

На два пъти те едва не се заплитаха в клоните на дървета непосредствено под тях, а орлите практически ги извличаха обратно от короните им. Веднъж птиците едва успяха да заобиколят в последния момент някакво високо дървено съоръжение, построено с неизвестна цел на покрива на една къща. После неясно защо разстоянието, разделящо ги от планината се скъси до минимум и двамата обърсаха с цената на малко кожа и кръв за щастие гладкия нефрит. Защото ако бе имало някакви скулптури или барелефи, те едва ли биха се отървали без счупени кости или без сериозни наранявания.

Изведнъж Кикаха установи, че се намират над най-ниското ниво, наричано улица на Отхвърлените жертвоприношения, макар Кикаха така и да не бе съумял да установи произхода на интригуващото име. Оградата на външния перваз на улицата мина на по-малко от един пръст под краката им. До последния миг Кикаха бе толкова уверен, че този път ударът няма да му се размине, че едва не почувства очакваната болка.

Понесоха се към реката, пикирайки надолу.

В това място течението ѝ беше широко към една миля. На срещуположния бряг се виждаха докове и кораби, а отвъд тях имаше други кораби, хвърлили котва. Повечето от тях бяха дълги двупалубни галери с високи кърми и една-две мачти с квадратни платна.

Кикаха видя всичко това като в блясъка на фотографска светкавица и когато птиците се понесоха към тъмносивата повърхност, той направи онова, за което се бяха договорили с Анана. Уверен, че орлиците ще се опитат да ги убият в мига, когато се почувстват в безопасност, той беше наредил на Анана да скочи в реката при първа възможност.

Реката все още беше на петдесетина стъпки под тях, когато Девиванира направи първия опит с клюна си. За щастие птицата не можеше да се наведе достатъчно, за да го сграбчи или разкъса. Огромният жълтеникав клюн щракна на няколко инча от главата му.

— Пусни ме! — изкрещя в следващия миг тя. — Ще ме завлечеш във водата! Ще се удавя!

Кикаха наистина бе смятал да направи точно това. Страхуваше се обаче, че тя ще се досети за очевидното. Ако можеше да задържи височината достатъчно дълго, докато Антиопа се изравни с Кикаха, Антиопа би могла да го убие с клюна си. После двете птици можеха да разменят ролите си и да повторят същото с Анана.

Затова Кикаха се отпусна назад, превъртя се във въздуха, разгъна тялото си навреме и се заби във водата вертикално с главата надолу. Излезе на повърхността навреме, за да види скока на Анана. Намираха се на около 250 метра от най-близката от петте закотвени галери. Миля и половина нагоре по течението на реката се задаваха светлите точки на факли, а надолу по течението можеха да различат лодка, в която гребците ритмично вдигаха и спускаха греблата си в спокойните води.

Орлите вече бяха над отсрещния бряг и се издигаха пак нагоре в светлината на луната.

Кикаха извика към Анана и двамата заплуваха към най-близкия кораб. Мокрите му дрехи и ножовете го дърпаха под повърхността, така че той се разсъблече и пусна по-големия нож към невидимото дъно. Анана направи същото. Кикаха не обичаше да се разделя с дрехите си, а още по-малко с оръжията, но изживяното през последните четиридесет и осем часа, както и недостига на храна и вода, го бяха изтощили до крайност.

Накрая стигнаха до кораба и се вкопчиха във веригата на котвата, дълбоко поемайки въздух и задавено хлипайки. Никой не излезе на палубата да види какво става. Дори да имаше някой на вахта, той сигурно дълбоко спеше.

Една от патрулните лодки бързо се приближаваше към тях. Кикаха обаче не мислеше, че двамата с Анана са били забелязани. Той й каза какво трябва да направят. Вече дишаха по-спокойно, така че поеа дълбоко въздух и се гмурнаха надолу под кила. Когато прецени, че е достигнал до средата, Кикаха смени посоката и заплува по надлъжната ос към кърмата. Още няколко загребвания и опипа с ръце корпуса над главата си. След малко изплува на повърхността, без да бе постигнал нищо. Анана, която бе изследвала корпуса в предната част, се срещна с него при веригата на котвата. Тя също не бе намерила нищо.

— Много е вероятно нито една от галерите да няма тайници за контрабандисти — задъхано поясни той. — Напълно е възможно да

разгледаме стотици кораби и пак да не намерим нищо. А междуременно, патрулната лодка се приближава.

— Защо не опитаме да се измъкнем по суша? — попита го тя.

— Само ако не намерим тайници. Защото по земя шансовете ни не са особено големи.

Той заобиколи кораба и се отправи към следващия, където повтори разглеждането на кила. Но както този, така и третия се оказаха без секретни люкове в корпусите. Макар и да не я виждаше, Кикаха знаеше, че патрулната лодка е вече съвсем наблизко.

Изведнъж от другата страна на кораба нещо избумтя като карабина за лов на слонове. Чу се втора експлозия, последвана от писъци на орли и крясъци на хора.

Нищо не се виждаше, но той знаеше какво се бе случило: зелените орли се бяха върнали да убият Кикаха. И понеже не го бяха намерили, където очакваха, те бяха решили да си отмъстят на първите попаднали им хора за дългите години пленничество. И затова се бяха стоварили от небето върху главите на нищо неподозиращите моряци. Експлозиите всъщност бяха причинени от внезапното разперване на крилето, за да спрат в последния миг пикирането си от висините. В този момент сигурно бяха на палубата на кораба и разкъсваха с клюнове и нокти всеки, който се изпречеше пред тях.

Чу се плясване във вода. Нови писъци. После настана тишина.

Последва триумфален крясък, подобен на бойния тръбен рев на слон, а след това се разнесе шум от разперване на могъщи криле.

Кикаха и Анана се гмурнаха под четвъртия кораб, съчетавайки скриването от орлите с търсенето на скривалище.

Когато изплува под изнесената назад и високо над главата му кърма, Кикаха чу пляскането на криле, но не можеше да види птиците. Той изчака под заслона на кърмата и не след дълго ги видя да се издигат над съседния кораб. Те или се бяха отказали от понататъшните си опити да му отмъстят, или смятаха да повторят внезапната си атака от небесата. Анана не се виждаше. За Кикаха подобно забавяне можеше да означава само, че е намерила онова, което двамата бяха търсили. Или се бе удавила. Или бе решила да върви нататък сама.

Той се гмурна под носа на кораба и не след дълго пръстите му напипаха очертанята на капак до самия кил. Издигна се, отвори очи и

видя тъмносива повърхност над главата си. В следващия миг се озова над повърхността в затворено квадратно помещение, осветено от единаединствена лампа. Примигна и видя Анана на четири крака с нож в ръка да го наблюдава внимателно. Платформата, на която стоеше, се намираше на две стъпки над водата и обикаляше по периферията на помещението.

До ръката ѝ с ножа се виждаше и черна коса на човек. Кикаха се изтегли на платформата. Мъжът беше тишкетмоак, който бе здраво заспал.

Анана се усмихна и каза:

— Спеше, когато се показах на повърхността. Голям късмет, защото можеше да се справи с мен, преди да съм разбрала какво става. Ударих го в тила, за да бъде сигурна, че ще продължи да спи.

Первазът, на който стояха, беше към четири стъпки широк и общо взето гол, с изключение на някакви кожи, одеяла, варел с изрисуван върху него йероглифа за джин, няколко каци, пристегнати с железни обръчи, които сигурно съдържаха храна... или поне така му се искаше. Липсата на стока можеше да означава, че контрабандистите вече бяха минали оттук, така че нямаше опасност да бъдат посетени от други гмурци.

Димът от лампата се издигаше към няколко дупки в тавана. Кикаха опря буза до тях и долови леко въздушно течение. Беше сигурен, че светлината не може да се види от никого на палубата, но все пак не искаше да рискува.

Обърна се към Анана:

— Кой знае колко кораби са съоръжени с подобни тайни помещения. Понякога капитаните знаят за тях, понякога нямат представа. — После посочи към мъжа на пода: — Ще го разпитаме по-късно.

Завърза краката му в глезените и го обърна по гръб, за да завърже и ръцете му на гърба. След това, макар да умираше за сън и почивка, отново скочи във водата. Изплува до веригата на котвата и се изкатери по нея. Претърсването му показа, че няма оставени на вахта, а едновременно с това получи и доста добра представа за конструкцията на кораба. Което бе по-важното, намери малко сушено месо и сухари, увити във водонепроницаеми черва. Нямаше и следа от орлите, а

патрулната лодка се бе отдалечила на такова разстояние, че той не можеше да види никакви тела в нея... ако изобщо ги имаше.

Когато се върна в подводния тайник, установи, че мъжът се беше свестил.

Петоток разказа, че се криел, защото бил издирван от полицията. Не искаше да признае за какво точно. Не знаеше за нашествието и беше напълно очевидно, че не вярва на историята, която Кикаха му разказа.

Кикаха се обърна към жената:

— Сигурно са ни видели достатъчно много хора, така че вероятно са прекратили да ни търсят в града. Но ще продължат да претърсват за нас в стария град, фермите, из околността, и със сигурност ще огледат всеки кораб. И когато не ни намерят, може би ще оставят живота да си тече по старому. А този кораб може да се отправи накъдето пожелае.

Кикаха попита Петоток къде може да намери достатъчно храна за тримата за три месеца. Анана разтвори широко очи и възкликна:

— Три месеца в тази прогизнала воняща дупка!

— Ако ти се живее — поясни спокойно Кикаха. — Аз искрено се надявам, че няма да останем тук чак толкова, но искам да се подсигурия за всеки случай.

— Ще полудея — предупреди го тя.

— На колко си години? — поинтересува се той. — Поне десет хиляди, нали? Не ми казвай, че за толкова време не си овладяла нужната психотехника, за да оцелееш в подобна ситуация.

— Аз никога не съм очаквала да се окажа в такава ситуация — сопна се тя.

— Е, най-сетне едно ново изживяване след десет хилядолетия, а? Какво спасение от скуката.

Неочаквано тя се изсмя.

— Уморена съм и съм изнервена. Но ти си прав. По-добре е да си изплашен до смърт, отколкото да ти е скучно до смърт. А след всичко, което се случи...

Тя разпери ръце, за да покаже, че не й стигат думите.

Използвайки това, което Петоток му разказа, Кикаха отново излезе навън. Спусна на вода една от малките лодки, добра се до брега и разби един склад. Напълни лодката с храна и се върна на кораба.

Привързва лодката за веригата на котвата и отиде да вземе Анана. Последва безкрайна поредица от гмуркания и пренасяне на припасите с мрежи, така че накрая двамата едва се движеха. С последни сили се качиха на тясната платформа. Кикаха беше развързал лодката, оставяйки я на течението.

Треперейки от студ и изтощение, той отчаяно се нуждаеше от сън, но не смееше да остави контрабандиста без наблюдение. Анана предложи да решат проблема като убият Петоток. Затворникът ги слушаше, без да разбира нищо, понеже двамата говореха на езика на Повелителите. Но когато я видя да прекарва пръст през гърлото си, той схвана какъв беше предметът на дискусиата им и въпреки тъмната си кожа преbledня като платно.

— Не искам да го правим, докато не се наложи — възрази Кикаха. — Освен това дори да го убием, пак ще трябва да дежурим на смени. Защото нищо не ни гарантира, че няма да се появят други контрабандисти. Какво ще стане, ако ни заловят безгрижно да спим? Клататол и бандата ѝ можаха да се противопоставят на изкушението — макар да не съм сигурен колко дълго щяха да издържат — но другите може да не са замесени от толкова благородно тесто.

Той пое първата смяна и успя да се задържи буден само защото плискаше лицето си със студена вода, говореше с Петоток и гневно се разхождаше напред-назад по платформата. Когато прецени, че бяха изтекли два часа, той я събуди с пляскане по бузите и плискане с вода. Накара я да обещае, че няма да заспива и затвори клепачи. Това се повтори още два пъти и тогава го събудиха за трети път. Но не за да поеме смяната.

Тя беше сложила ръка върху устните му и прошепна в ухото му:

— Тихо! Хъркаше! На борда има хора.

Той остана да лежи, без да помръдва, вслушвайки се в трополенето, виковете, разговорите, събарянето на карго из трюмовете над главите им, чукането по стените, което целеше да бъдат открити тайни помещения.

След 1200 секунди, които Кикаха преброи на ум една по една, групата си тръгна. Той и Анана отново започнаха да се редуват в дежурствата.

[1] По безполов път — Бел.пр. ↑

Когато почувстваха, че и двамата са се посъвзели достатъчно, за да останат будни едновременно, той я попита как се бе забъркала в тази ситуация.

— Черните звънари — отвърна тя простичко и вдигна дясната си ръка. На средния ѝ пръст се виждаше пръстен от тъмен метал, на който имаше голям тъмнозелен скъпоценен камък: — Освен това дадох на контрабандистите всичките си скъпоценности — поясни тя. — Отказах да се разделя с него. Заявих им, че първо ще трябва да ме убият. За миг наистина ми се стори, че те са готови да го направят... Нека да помисля откъде да започна... Черните звънари бяха замислени като форма на изкуствен живот, сътворен от учените на Повелителите преди десетина хиляди години. Учените създадоха Звънарите като страничен резултат в процеса на търсенето на истинското безсмъртие... Всеки звънар има камбановидна форма и е изработен от черен неунищожим материал. Дори завързан за водородна бомба, Звънаря би оцелял след експлозията... Така-а... Та, учените създали прототипа на Звънарите, бяха заложили в него пълен автоматизъм. Той няма свое мислене и е само инструмент. Поставен върху главата на някой човек, той установява наличието на кожен потенциал и автоматично изважда две изключително тънки, но здрави игли. Те пробиват черепа и проникват в мозъка на човека... През тези игли Звънаря може да извлече съдържанието на съзнанието, което на практика се свежда до разплитането на гигантските белтъчни молекули, съставляващи паметта.

— И каква е била целта на всичко това? — прекъсна я Кикаха. — Защо някой Повелител би пожелал мозъкът му да бъде разшифрован или както ти се изрази „извлечен“? Няма ли той да се превърне в нищо след това... в *tabula rasa*?

— Да, но ти не разбираш. Разшифрованият мозък принадлежи на някой поданик на Повелител. На роб.

Кикаха не бе от онези, които лесно се шокираха, но този път отвращението му не бе трудно да се забележи.

— Какво? Но...

Анана продължи:

— Нямаше друг начин. Така или иначе, в крайна сметка, робът все някога щеше да умре. Има ли значение кога точно? Но един Повелител може да оживее дори когато тялото му е смъртно ранено.

Тя не спомена, че технологията на Повелителите им позволяваше да живеят с хилядолетия, а може би дори и милиони години, ако се изключеха нещастните случаи, убийствата и самоубийствата. Кикаха, естествено, знаеше за това. Макар и в по-малка степен, факторът възраст беше елиминиран за човешките същества във вселената на Улф. Водите на този свят бяха наситени с вещества, произведени от Улф, които спираха стареенето на обикновените хора в продължение на приблизително хиляда години. Те също намаляваха плодовитостта, така че не се наблюдаваше увеличение на раждаемостта.

— Звънарите трябваше да обезпечат механизъм, благодарение на който съзнанието на един Повелител би могло да се презареди в мозъка на реципиент. По този начин, претърпелият нещастен случай Повелител би могъл да се пресели в нова тяло, докато старото умира от раните си... Звънарят е конструиран по такъв начин, че да съхрани съзнанието на Повелителя в продължение наистина на много дълъг интервал от време, ако обстоятелствата го наложат. Звънарят притежава собствен хранващ източник, позволяващ нормалното функциониране на прехвърленото съзнание, ако е необходимо. Нещо повече, Звънарят автоматично черпи от нервната енергия на реципиента, за да зареди акумулаторите си. Разплитането на молекулите и снемането на матрицата им са начинът, по който Звънарят сканира съзнанието и го презаписва в своята структура. Просто казано, става дума за най-обикновено копиране на мозъка. След което обаче той остава напълно изчистен от всякакъв помен на мисъл... Започнах да се повтарям — спря се тя, — но искам да бъда сигурна, че ме разбираш.

— Разбирам те — увери я той, — но цялото това оголване, снемане на матрицата, сканиране и копиране не ми звучи като истинско безсмъртие. Това не е изливане на духовното съдържание на една глава в друга. Не е и като трансплантация на мозъка. На практика става дума за запис на церебралните комплекси на предния и,

предполагам, също на ромбоидния мозък, за да се извлече по деструктивен начин съзнанието... притежават ли междупрочем Звънарите подсъзнание? Целият проблем е, че мозъкът на реципиента не е идентичен с мозъка на оригиналния Повелител. Всъщност по същество Повелителя вече е мъртъв. И макар дубликатът да си мисли, че е тъждествен с оригинала, защото притежава мозъчния му комплекс, той е само дубликат.

— Ха, устата на дете говори с мъдростта на вековете! — възкликна тя. — Това би било истина, ако не съществуваше такова нещо като психика или, както вие човещите я наричате още, душа. Повелителите разполагат с неоспоримо доказателство, че всяко разумно създание е неразривно свързано с едно извънпространствено и извънтемпорално образувание, съществуващо в него. Дори вие, простосмъртните, го притежавате. В него е копирано душевното съдържание на тялото или сомата. Може би е по-точно да се каже, че то отразява психо-сомата, макар да не е изключено и обратното. Както и да е, психиката е другата половина на „истинския“ човек. И когато Звънарят прехвърля душевното съдържание в реципиента, то психиката също намира своя нов стопанин.

— И вие имате доказателство за физическото съществуване на тази психика? — поинтересува се Кикаха. — Снимки? Някакви сетивни възприятия? И така нататък?

— Никога не съм виждала такива свидетелства — призна тя. — Нито познавам някой, който да е виждал. Но ни увериха, че на времето са разполагали с доказателствата.

— А, добре тогава — каза той със сарказъм, който тя може би не забеляза. — По-нататък?

— Доколкото ми е известно, експериментът отне петдесет години, но накрая Звънарите бяха сто процента надеждни и безпогрешно функциониращи. По-голямата част от изследванията бяха проведени върху хора-роби, които често умираха или завършваха като идиоти.

— В името на науката, естествено!

— В името на Повелителите — уточни тя. — В името на безсмъртието на Повелителите. Хората, а впоследствие и Повелителите, съобщаваха за някакво трудно поносимо усещане на откъснатост от реалността, за една агония на отдалеченост от света,

докато мозъците им се намирали в Звънарите. Нали се досещаш, мозъкът продължавал да възприема света навън и след изтеглянето на иглите. Но това възприятие било крайно ограничено... За да се преодолее паниката, породена от чувството на изолация, постепенно антенните свойства на иглите били доразвити. Така чрез тях станало възможно да се възприемат звуци, миризма и дори образи.

— Значи Звънарите са бивши Повелители — заключи Кикаха.

— Не! Съвсем случайно учените открили, че неизползваната камбана притежава потенциал да се развие в самостоятелно същество. Така да се каже, тя представлявала малък Звънар. И ако някой ѝ приказва, ако си играе с нея, ако се опитва да я научи да говори, да развие своята собствена ембрионална идентичност... е, тогава тя би се превърнала в нещо повече от механично приспособление... в личност. Наистина особена личност, чуждоземна, но все пак личност.

— С други думи, резервоарът, готов за приемане на човешки мозък, може да развие собствен мозък?

— Да. Учените останали захласнати от открилите се пред тях възможности. Разработили отделен проект да отглеждат на Звънари. Открили, че Звънаря може да се превърне в също толкова сложно организирано и разумно същество, каквото е възрастният Повелител. Междувременно, първоначалният проект бил изоставен, макар че вече били използвани неразвили се Звънари, в които били складирани излишните знания на Повелителите.

— Мисля, че мога да се досетя какво се е случило? — прошепна Кикаха.

— Никой не знае какво точно се случило — възрази тя. — Работата по проекта довела до съществуването на десет хиляди възрастни Звънари и известен брой малки. По някакъв начин, един от Звънарите успял да вкара иглите-антени в мозъка на един от учените. Извлякъл съзнанието му, след което сам се прехвърлил в освободения мозък. Един по един, учените били превзети отвътре.

Кикаха се бе досетил правилно. Повелителите бяха създали своя собствен Франкенщайн.

— Моите предци от ония времена вече били започнали да създават своите вселени — продължи Анана. — Те действително били Повелители... Богове, ако някога изобщо е имало такива. Родната вселена обаче все още оставала мястото, където живеели повечето от

нашата раса... Много от Звънарите, които се били прехвърлили в човешки тела, съумели да се измъкнат от родната вселена и да попаднат в частните вселени. Когато истината била разкрита, вече било невъзможно да се разбере кой е истински и кой фалшив Повелител, защото били осъществени множество прехвърляния. Близо десет хиляди Повелители станали жертви... Войната срещу Черните звънари продължила двеста години. Аз съм се родила точно по това време. По-голямата част от Повелителите-учени и техници бяха вече избити. Над половината от останалите също намерили смъртта си. Родната вселена била опустошена. Така било поставено началото на края на науката и прогреса, и началото на солипсическия^[1] период на расата на Повелителите. Оцелелите разполагали със значителна мощ, с различни машини и приспособления. Но било загубено познанието за принципите използвани в тези машини и осигуряващи тази мощ. От десетте хиляди Звънари са загубени следите на петдесет. Останалите 9950 са прехвърлени и затворени в една вселена, създадена специално за тях. С тройно подсигурени точки на влизане и излизане от нея, така че никой никога да не се измъкне.

— А липсващите петдесет?

— Така и не ги намериха. Но оттогава досега Повелителите живеят в подозрение един към друг и са на ръба на паниката. Все пак, засега няма никакви сведения, че някой е станал жертва на Звънар. С времето паниката поотслабна, а петдесетимата си останаха в неизвестност.

Тя повдигна пак дясната си ръка:

— Виждаш ли този пръстен? Той може да установи присъствието на Черен звънар на разстояние двайсет стъпки. Но не и ако той е в тялото на човек. Успокоителното е, че Звънарите не обичат много да се отдалечават от камбановидните си тела. Всеки звънар би желал да може да се прехвърли обратно в камбаната, ако нещо се случи на тялото, в което временно пребивава... Пръстенът открива близостта на камбана и задейства предупредителна система, имплантирана в мозъка на Повелителя, който го носи. Алармата стимулира определени зони на нервната система по такъв начин, че Повелителя чува в главата си биене на камбана. Доколкото ми е известно, звънът на камбаната не беше чуван близо десет хиляди години. А ние тримата го чухме преди

две седмици. И веднага разбрахме, че древният ужас отново е тръгнал по света.

— Знае ли се вече кои са петдесетимата?

— Не всички. Аз поне съм виждала само някои от тях — отвърна тя. — Според мен обяснението е, че всички те са се събрали в една вселена. И са останали в хибернаторите си вече десет хилядолетия. И тогава някой нещастен леб... — тя спря, като видя промяната на изражението му, и след кратка пауза продължи: — ... някой човек се е натъкнал на тях. Проявил е напълно разбираемо любопитство и е сложил една от камбановидните каски на главата си. Звънряра автоматично е извадил иглите си, събуждайки се от дългата си летаргия. Анестезирал е човека през кожата, за да не се боричка, пробил е черепа, проникнал е в мозъка му, изпразнил е съдържанието на съзнанието му, както и всичките му спомени, и след това се е прехвърлил на свой ред в мозъка му. После намерил реципиенти и за останалите четиридесет и девет. След което всички заедно съставили план бързо и без да вдигат шум се захванали да го приведат в действие.

Не можеше да се разбере нито колко вселени бяха паднали в ръцете на Звънрярите, нито колко Повелители бяха убити или загубили телата си. За трима от тях бе ясно, че се бяха отървали поне засега: Нимстоул, Джудубра и Анана. Тя и Нимстоул бяха информирали Джудубра за ситуацията, а той на свой ред им бе разрешил да потърсят спасение в неговата вселена. Само Черните звънряри бяха в състояние да накарат един Повелител да забрави за вечната война, която всеки водеше срещу всички. И точно когато Джудубра бе затварял входа към вселената си, врагът беше нахлул през него. Тримата Повелители се бяха видели принудени да се телепортират в двореца на Улф в тази вселена.

Бяха се спрели точно на него благодарение на слуховете, че в последно време той бил мек и слаб и нямало да се опита да ги убие, ако се уверял в приятелските им намерения. Но дворецът бил празен с изключение на бродещите сред него талоси: полуметалните, полуорганични машини, които играели едновременно ролята на прислуга и охрана за Улф и Хризеис.

— Улф е заминал някъде? — повтори замислено Кикаха. — И Хризеис също? Къде?

— Не знам — каза Анана. — Нямахме много време да разберем какво се е случило. Бяхме принудени да напуснем през залата с пултовете за управление, преди да сме осъзнали къде ще попаднем. Прехвърлихме се в Храма на Олимамл, а от него избягахме в Таланак. Имахме късмета да се натъкнем на Клататол и хората й. Четири дни по-късно драхеландерите нападناха Таланак. Нямам представа как Черните звънари са успели да завземат телата на фон Турбат, фон Свиндебарн и другите.

— Прехвърлили са се в Драхеланд — поясни Кикаха — и са завладели телата на двамата крале, преди поданиците им нещо да заподозрат. Вероятно не са знаели, че аз съм в Таланак, но, разбира се, са разбрали кой съм от записите в двореца. След това са тръгнали по следите ви, чули са, че и аз съм тук и решили да ни елиминират едновременно.

— Защо си им ти?

— Защото аз знам много неща за тайните врати и клопките в двореца. Те никога не биха могли да проникнат в оръжейния склад, ако не знаят как да подхождат към разгадаването на шифъра. Така че съм им необходим и то жив. Заради информацията, с която разполагам.

— Има ли някакви летателни апарати в двореца? — попита тя.

— Улф никога не е използвал такива.

— Струва ми се, че Звънарите ще донесат от моя свят. Но ще трябва да ги разглобят предварително, за да ги телепортират през тесните врати в двореца. После ще се наложи да ги сглобят обратно. Но когато хората видят самолетите, Звънарите ще трябва да им обяснят нещо.

— Могат да им кажат, че това са магически средства за придвижване.

Кикаха съжаляваше, че не разполага с Рога на Шамбаримен или Илмаруолкин, както понякога го наричаха. Когато с негова помощ се изсвиреше определена последователност от ноти в близост до резонансна точка в която и да е вселена, в тази точка се отваряше проход между две вселени. Освен това Рогът можеше да се използва и за прехвърляне между различни пунктове на тази планета. И позволяваше да се забрави за цялото това главоболие с нагласяване на съответстващи си полумесеци. Но тя не беше видяла Рога. Може би Улф го бе взел със себе си там, където беше отишъл.

Дните и нощите, които последваха бяха изпълнени с притеснения и неудобства. Те неспирно крачеха напред-назад, за да поддържат мускулите си във форма. Позволяваха и на Петоток да се поразтъпче, докато Кикаха го държеше завързан с въже на врата. Спяха неспокойно, на пресекулки. Макар да се бяха споразумели да не държат дълго лампата запалена, за да пестят маслото, тя гореше по-голямата част от времето.

На третия ден на борда на кораба се качиха много хора. Котвата беше вдигната и очевидно с помощта на гребла корабът беше откаран до пристана. Празните помещения над главите им закънтяха от стоварването на новото карго. Шумът продължи четиридесет и осем часа, без да спира. После корабът се отдели от дока и гребците отново се хванаха на работа. Разнесоха се ритмичните удари на барабана, задаващ ритъма на гребане, заскърцаха гривните на греблата и в продължение на дълго време се чуваше само спускането и изтеглянето им от водата.

[1] солипсизъм — философско течение, съгласно което обективно съществува само индивида и следователно само той може да бъде единственият обект на истинското познание — Бел.пр. ↑

8

На шестия ден от пътуването им корабът спря, веригата на котвата издрънча и по стените на тайното помещение, в което се намираха, отекнаха удари от разтоварването. Кикаха беше сигурен, че бяха плавали на запад, към края на Великите равнини.

Когато всичко утихна, той реши да провери какво става навън. Изплува откъм сушата, видя докове и други кораби, огън, разпален на входа на голяма дървена сграда и нисък, горист хълм на изток.

Намираха се в последния град, където акостираха речните кораби. Тук стоката се прехвърляше в гигантски фургони, които потегляха в кервани към Големия търговски път.

Кикаха не възнамеряваше да пусне Петоток да си върви, но все пак го попита дали той желае да остане с тях или предпочита да рискува връщане при тишкетмоаките. Петоток отвърна, че е търсен за убийство на полицаи и че ще рискува да остане при тях.

Те се промъкнаха в една ферма край града и откраднаха дрехи, три коня и оръжие. Наложиха се да приспят по-задълго легналите собственици и двамата им синове. После напуснаха в галоп заградения с укрепления град и малкия форт към него. Стигнаха до края на Великите равнини един час преди началото на новия ден. Решиха да следват Търговския път поне известно време. Крайната цел на Кикаха беше селището на хрoваките високо в планините на хиляда мили оттук. Там можеха да обмислят по-сериозен план, свързан с използването на тайните врати на това ниво.

Кикаха беше решил да поддържа духа на Анана по време на доброволното им затворничество в тайното помещение на кораба и не преставаше да се шегува и смее, макар да го правеше тихо, за да не ги дочуят моряците. Но сега направо изглеждаше като човек на прага на избухването — приказваше и се шегуваше, без да спира. Анана не се съдържа и изкоментира този факт, който явно ѝ бе направил силно впечатление; тя каза, че изглеждал най-щастливият човек, който някога е виждала и той разцъфна от удоволствие.

— Че защо не? — възкликна Кикаха и показа с широк жест Великите равнини, ширнали се пред тях: — Въздухът просто опиянява със слънцето, зеленината и живота. Предстои ни да прекосим широките прерии, които много приличат на прериите в Северна Америка от времето преди появата на белия човек. Но колко живописни са те, колко по-екзотични и по-романтични... готов съм да използвам всяко прилагателно, което би ми дошло на ум. Бизоните наброяват милиони, има диви коне, сърни, антилопи, срещат се величествени хищници като равнинния *Felix Atrox*, бягащия лъв, който представлява завършилата като леопард еволюция на пумата, степния вълк, равнинния вълк, койота, прерийното куче! Равнините просто гъмжат от живот! Не само предколумбийски животни, но и много други, телепортирани от Улф от Земята и вече изчезнали там. Като мастодонтите, мамонта, равнинната камила и колко още! Ами номадските племена на американските индианци: каква смес от америндианци и бели номадски племена като тези на скити и сармати от древна Русия и Сибир. Ами полуконете — тези кентаври, създадени от Улф, с реч и обичаи подобни на племената от Равнините... О, за колко много неща може да се говори тук! И колко още има, което не зная, но ще науча някой ден! Осъзнаваш ли, че това ниво има площ, по-голяма от общата площ на Северна и Южна Америка в света, от който съм дошъл?... Какъв свят наистина! Моят свят! Дълбоко в себе си вярвам, че съм бил роден тук и че нещо повече от обикновена случайност ми е помогнало отново да се добера до това място! Опасен свят, но от друга страна, кой свят, включително Земята, не е опасен в един или друг смисъл? Аз съм един от най-големите щастливци да попадна тук и на никаква цена не бих се върнал обратно на Земята. Това е моят свят!

Анана се поусмихна и отговори:

— Ти можеш да си ентузиаст, защото си млад. Почакай да станеш на десет хиляди години. Много малко неща ще ти доставят удоволствие тогава.

— Ще почакам — каза той. — Аз съм на петдесет, ако не греша, но изглеждам като кипящ от енергия двайсет и петгодишен младеж, ако ме извиниш за клишето.

Анана нямаше представа какво означава „клише“, затова се наложи Кикаха да ѝ поясни. Той установи, че тя знае нещо за Земята,

понеже я бе посещавала няколко пъти, за последен път през 1888 година. Както сама се изрази, отишла там на „почивка“.

След известно време стигнаха до една горичка и Кикаха обяви, че трябва да вдигнат бивак за нощувка. После отиде на лов и се върна с малка сърна. Одра я и я изпече на слаб огън. След това тримата насякоха клони и построиха платформа върху два дебели клона на едно дърво. Решиха да дежурят по час. Анана не беше склонна да спи, докато бе ред на Петоток да ги пази, но Кикаха каза, че няма от какво да се безпокоят. Мъжът беше достатъчно изплашен от мисълта да остане сам в това диво място, за да опита да избяга доброволно. Тогава Анана сподели колко е доволна, че Кикаха е с нея.

Признанието го изненада, но му стана приятно. След малко каза:

— В теб има нещо човешко. Може би не си съвсем безнадежден случай!

Тогава тя се ядоса, обърна му гръб и се престори, че спи. Той се усмихна и пое своята смяна. Зеленото кълбо на луната изпъкваше на небето. Дочуваха се най-различни звуци, но всички идваха отдалече: епизодичен тръбен рев на мамонт или на мастодонт, изръмжаване на лъв, пръхтене на див кон, изсвирване на гигантска невестулка. Последният звук го накара за миг да замръзне, а конете изцвилиха неспокойно. Като се изключеха хората и полуконете, онова от което се страхуваше най-много сред Равнините, бе гигантската невестулка. Но мина цял час без звукът да се повтори, нито тя да се появи, а и конете се поуспокоиха. Той разказа на Петоток за животното, предупреди го да оглежда всички сенки за дългото плъзгаво тяло на създанието и да не се колебае да го застреля с лъка, ако помисли, че го е видял. Искаше да бъде сигурен, че Петоток няма да заспи докато е на пост.

Вторият път когато му се падна да пази, беше на зазоряване. Видя проблясването на някаква светлина или може би нещо бяло в небето. После го изгуби от погледа си, но само след минута слънцето освети някакъв предмет в въздуха. Беше далече от тях, но бързо се спускаше и имаше издължена форма. Когато се приближи, той видя някаква изпъкналост в задната му част, нещо подобно на затворена пилотска кабина и за миг зърна силуетите на четирима души.

Летателният апарат се отдалечи над прерията.

Кикаха събуди Анана и ѝ каза какво бе видял.

— Звънарите сигурно са прехвърлили самолет от моя дворец — каза тя. — Това е лошо. Защото самолетът не само може да покрие бързо голяма територия, ами е въоръжен и с два бластера с голям обseg на действие. В допълнение на тях, Звънарите сигурно ще носят и ръчни лъчемети.

— Ще пътуваме нощем — заяви Кикаха. — Дори така ще ни се наложи понякога да спим на открито през деня. Доста са гористите местности сред Равнините, но не са чак толкова много по нашия маршрут.

— Може би те разполагат и с повече от един самолет. Тогава другият сигурно ще кръжи нощем. Те имат средства за наблюдение в тъмнината, както и могат да установят от разстояние присъствието на човешки тела по излъчваната от тях топлина.

Не им оставаше нищо друго освен да продължат пътя си в откритата местност и да се надяват, че ще имат късмет Звънарите да не минат пак над главите им. Когато на следващия ден Кикаха изкачи билото на нисък хълм, първото, което видя, бяха няколко ездачи в далечината. Това не бяха номадите от Равнините, както би могло да се очаква, нито бяха тишкетмоаки. Блясъкът на бронята под слънцето не оставяше никакво място за съмнение: шлемове и ризници. Обърна се, за да предупреди останалите:

— Трябва да са тевтонци от Драхеланд — поясни той. — Не знам как са успели да стигнат дотук толкова бързо... почакайте малко. Да! Телепортирали са се през една от вратите на около десет мили оттук. Полумесеците й са вградени в горната част на две заровени под земята канари. Мислех да отскоча натам, за да видя каква е ситуацията, но после се отказах. Тази врата е еднопроходна.

Тевтонците вероятно бяха изпратени да търсят Кикаха и да му отрежат пътя, ако се опита да мине към планините при хроваките.

— Ще им трябват милион войници, за да ме открият сред Великите равнини, и дори тогава пак ще им се изплъзна — ядоса се Кикаха. — Но онзи самолет! Това е нещо друго.

Следващите три дни минаха без инциденти с изключение на единствен случай, когато се натъкнаха в малък овраг на семейство на Felix Atrox. Самецът и самката скочиха и предупредително изръмжаха. Лъвът тежеше над деветстотин фунта и тъмната му кожа бе на светли ивици. Гривата му бе къса: космите по нея бяха гъсти и не по-дълги от

един инч. Лъвицата беше по-малка и тежеше само към седемстотин фунта. Двете им лъвчета бяха с размерите на малки оцелоти.

Кикаха тихо каза на останалите да се подредят зад него, после извърна треперещия си жребец и безкрайно бавно се отдалечи на него. Лъвовете скочиха напред няколко крачки, но спряха, за да ги изгледат яростно и да изръмжат за пореден път. Не ги нападнаха — полуизяденият труп на диво магаре зад тях разкриваше истинската причина за несвойственото им миролюбие.

На четвъртия ден видяха търговски керван на тишкетмоаки. Кикаха се приближи на половин миля до него. Не можеше да го познаят от такова разстояние, а му се искаше да научи колкото може повече неща за кервана. Не можеше да обясни на Анана точната причина за любопитството, което го гризеше... просто обичаше да е информиран за различни неща, в случай че ситуацията се променеше. И толкова.

Анана се страхуваше, че Петоток ще се възползва и ще опита да избяга при кервана. Но Кикаха държеше лъка си готов за стрелба, а Петоток се бе нагледал на уменията му да борави с него.

Керванът се състоеше от четиридесет големи фургона. Бяха двойни на височина и с по десет колела — от типа, предпочитан от тишкетмоаките, за превоз на тежки товари през Равнините. Всеки фургон се теглеше от впряг от по четиридесет едри мулета. Имаше и известен брой по-малки фургове, които се използваша за спане и превоза на храната за кавалерията, която придружаваше кервана. Охраната наброяваше към петдесет души. Керванът се съпровождаше и от цяло стадо резервни коне за охраната и мулета за фурговете. Преброи общо към триста и петдесет мъже, жени и деца.

Кикаха продължаваше да язди успоредно на кервана и да го изучава. Накрая Анана не издържа и го попита:

— Е, какво мислиш?

Той се усмихна и отговори:

— Този керван ще мине на двеста мили от планините, където живеят хрваките. Но ще му трябва цяла вечност докато се добере до онези места, така че онова, което си мисля, не е особено практично. Прекалено смело е. И освен това трябва да се съобразяваме с присъствието на Петоток.

Но понеже тя продължаваше умолително да го разпитва, накрая той ѝ каза какво му бе хрумнало. Тя реши за себе си, че е луд. Но след

известно обмисляне трябваше да признае, че оригиналността, риска и неочакваността можеха да сработят в полза на идеята... ако имаха късмет. Но, както бе изтъкнал той, не трябваше да забравят за Петоток.

От известно време насам, винаги когато тишкетмоакът не бе наблизил до тях, тя бе настоявала да го убият. Аргументите ѝ бяха, че той би им забил нож в гърба, ако мислеше, че после ще бъде в безопасност. Кикаха се съгласяваше с нея, но просто не можеше да го убие ей така, без никакъв повод. Минаваше му мисълта да го изостави сред прерията, но се опасяваше, че преследвачите им могат да се натъкнат на него.

Те се отдалечиха от кервана, но в продължение на няколко дни останаха да пътуват успоредно и надалече на него. Нощем се отдалечаваха още повече, защото Кикаха не искаше да бъде изненадан от тях. На третия ден беше готов да изостави кервана и да потеглят в южна посока. Точно тогава видя нещо бяло да проблясва в небето и препусна пред другите към рядката горичка, която можеше да им даде някакво прикритие. Те завързаха конете за храстите, изпълзяха на билото на хълмчето и, скрити сред високата трева, отпавиха поглед към кервана.

Намираха се доста далече, така че единственото, което различаваха, бяха човешки фигури. Летателният апарат се спусна от небето пред челния фургон и се задържа на около една стъпка над земята. Керванът спря.

В продължение на доста дълго време група хора остана да стои край самолета. Дори от това разстояние Кикаха виждаше колко оживено размахват те ръце. Търговците протестираха, но след малко се обърнаха и се върнаха при челния фургон. А след това започна нещо, което продължи цял ден, въпреки че тишкетмоаките работиха като побеснели. Всички фургони бяха разтоварени и внимателно претърсени.

— Колко добре се получи, че не вкарахме плана ми в действие — обърна се Кикаха към Анана. — Щяха да ни намерят като нищо! Тези приятели — той имаше предвид Звънарите — не пропускат и най-малката дреболия!

Същата нощ тримата навлязоха още по-навътре в горичката и, за разлика от друг път, не запалиха огън. На сутринта Кикаха отново се прокрадна до кервана и установи, че самолетът беше излетял.

Тишкетмоаките, които явно бяха станали по тъмно, приключваха с товаренето. Върна се при бивака и сподели с Анана:

— Сега, след като Звънарите претърсиха кервана, те едва ли ще го повторят. Бихме могли да направим каквото предлагам... ако го нямаше Петоток.

Той обаче смени решението си да мине по прекия път на юг. Реши да се държат близко до кервана. Струваше му се, че Звънарите няма да дойдат в тази посока поне за известно време.

На петия ден излезе сам на лов. Върна се метнал малка сърна през седлото. Беше оставил Анана и Петоток под две дървета на южния склон на един хълм. Още бяха там, но Петоток лежеше по гръб, зяпнал с уста и изцъклил очи. В диафрагмата му беше забит нож.

— Опита се да ме нападне, леблабий такъв! — поясни Анана. — Искаше от мен да му легна! Отказах, а той се опита да ме насили!

Петоток наистина бе оглеждал Анана с нескривана похот, но колко ли бяха мъжете способни да я гледат безстрастно. Той никога не се бе опитал да я докосне, а мисълта да ѝ направи някакъв намек сигурно изобщо не беше му хрумвала. Това не означаваше, че не е имал намерение да се възползва от първия удобен случай, но вътре в себе си Кикаха не виждаше как Петоток би се осмелил да ѝ посегне. Беше се отнасял към нея със боязън, а на всичко отгоре го беше страх да не остане сам.

От друга страна Кикаха не можеше да ѝ отпрати каквото и да е било обвинение в убийство или дори в лъжа. Стореното си беше сторено, не можеше да се върне и затова той само каза:

— Извади ножа си и го изчисти. Чудех се какво ли би направила, ако ти кажа, че искам да легна с теб. Е, сега знам!

Но тя го изненада, отговаряйки:

— Ти не си като него. Човек нищо не знае докато не опита, нали?

— Така е — съгласи се той с пресипнал глас. Погледна я с любопитство. Според Улф Повелителите бяха изключително аморални. Това се отнасяше най-малко за повечето от тях. Анана бе невероятно красива жена, която можеше да е, но можеше и да не е фригидна. Все пак, десет хиляди години му изглеждаха като доста дълго време за една жена да остане фригидна. Великата наука на Повелителите сигурно разполагаше с достатъчно средства да се излекува

фригидността. От друга страна би ли могла една истински страстна жена да запази страстността си в продължение на десет хилядолетия?

Улф разказваше, че дълголетните Повелители живеят ден за ден. Подобно на простосмъртните, и те затъвали в ежедневието. И за тяхно щастие, паметта им била далече от свършена. По тази причина, макар да бяха подвластни в много по-голяма степен от така наречените обикновени хора на скуката и досадата, бремето не се оказваше непосилно за тях. Всъщност относителният брой на самоубийствата сред тях беше далече по-нисък, отколкото сред съпоставима група хора, което можеше да се отдаде и на факта, че който бе склонен към самоубийство отдавна бе имал достатъчно време да го направи.

Каквито и да бяха чувствата на тази жена, те не бе готова да му ги разкрие. Ако страдеше от сексуална неудовлетвореност, както например бе случаят с него в момента, това по никакъв начин не се проявяваше. Може би идеята да легне с него — един долен, дори отблъскващ смъртен — наистина й се струваше немислима. И все пак, той бе чувал за проявяван от Повелителите сексуален интерес към привлекателни човешки същества. Самият Улф му бе разказал, че като Джадауин той бе имал множество похождения сред прекрасните създания на своята вселена и бе използвал цялата си власт и чар, за да получи каквото му се бе искало.

Кикаха сви рамене. В момента имаше по-важни неща за обмисляне. Оцеляването им стоеше над всичко.

9

Наложи се през следващите два дни да яздят по-далече от кервана, понеже ловните му отряди обикаляха в доста широк кръг, търсейки бизони, сърни и антилопи. И точно тогава, докато отбягваха нежеланата среща с тишкетмоаките, те едва не се натъкнаха на малка банда ловци от племето сатвикилап. Индианците, боядисани от глава до крака на черни и бели ивици, носеха дългата си черна коса, събрана на кок в центъра на темето си, бяха забучили кости през преградата между двете си ноздри, и се бяха нагиздили с огърлици от лъвски зъби на шията, панталони от лъвска кожа и мокасина от кожа на елен. Те се пронесоха на стотина метра от Анана и Кикаха. Но не ги забелязаха, понеже настървено преследваха един бизон, изостанал от стадото.

Нещо повече, тишкетмоаките бяха по петите на същия бизон, но се намираха от другата страна на хълма, на почти цяла миля разстояние от сатвикилапите.

В този миг Кикаха най-сетне взе решение. Той каза на Анана, че трябва да направят каквото е нужно тази нощ. Тя се поколеба, после се съгласи, че има смисъл да опитат. Всичко, което можеше да ги изведе от полезрението на Звънарите, заслужаваше да се опита.

Изчакаха керванджиите да свършат с печеното месо и с пиенето и да се разотидат залитайки по леглата си. По дължината на кервана останаха на пост трезви часове. Понеже керванът се намираше в очертанятията на Големия търговски път, маркирани от стълбовете с издялани върху тях статуи на Бога на бизнеса и търговията, тишкетмоаките нямаше защо да се опасяват от нападения както от страна на хората, така и от страна на полуконете. Някое животно можеше да се натъкне на лагера, както и някоя гигантска невестулка или лъв можеха да си опитат късмета с кон или дори тишкетмоак, но това не се случваше често, така че цареше дух на безметежност.

Кикаха свали всички юзди от конете и ги плесна по хълбоците да се махат. Съжаляваше донякъде за тях, понеже това бяха домашни животни, които едва ли щяха да намерят втори дом сред Великите

равнини. Но и те трябваше да опитат шанса си, както правеше той в момента.

После двамата с Анана изпълзяха до лагера, пристегнали на гърбовете си манерка с вода, малко месо, зеленчуци, и захапали ножове със зъби. Минаха незабелязано покрай двама от часовите, разположени през около четиридесет метра. После се насочиха към огромния десетколесен фургон, който беше дванайсети поред в колоната. По пътя си минаха покрай по-малки фургони, от които се разнасяше хъркането на мъже, жени и деца. За щастие в кервана нямаше кучета и причината за това бе повече от основателна: пантероподобната пума и невестулката проявяваха особени предпочитания към кучешкото месо, така че тишкетмоаките отдавна се бяха отказали да вземат своите първите приятели при пътуванията си през Равнините.

Не беше лесно да разместят плътно подредения багаж в долната половина на фургона, за да се освободи достатъчно място за тях. Наложиха се да изтеглят известен брой дървени кутии, топове плат, навити на рула килими и да ги натрупат над дупката, в която щяха да прекарат дневните часове. Багажът беше натъпкан обратно, където се оказа възможно. Кикаха се надяваше никой да не забележи, че подреждането е по-различно, отколкото при тръгване.

Бяха взели със себе си две празни бутилки за физиологичните си нужди, а одеялата им даваха удобна постеля... или поне така им се струваше, преди керванът да потегли на сутринта. Фургонът нямаше никакви ресори и макар прерията да изглеждаше достатъчно гладка за вървящия човек, неравностите на терена се умножаваха неколкостранно за легналия вътре.

Анана се оплака, че докато в тайното помещение на кораба се бе чувствала само като заключена, то сега ѝ се струвало, че направо е погребана под свлачище. Температурата навън не беше много висока, но липсата на вентилация и близостта на телата им просто ги измъчваше. Налагаше се да седат и да завират носове в малките пролуки между багажа, за да могат да си доставят живителния кислород.

Кикаха малко поразшири тези дупки. Не му се искаше да го прави, защото това увеличаваше опасността да бъдат открити от

керванджиите, но съобрази, че докато пътуват, никой няма да надзърта в долната половина на фургона.

Първият ден почти не успяха да дремнат. През нощта, докато тишкетмоаките спяха, те се измъкнаха навън и изпълзяха покрай часовите. Измиха се в един вир, напълниха бутилките си, облекчиха се, което се бе оказало практически невъзможно и страшно неудобно в теснотията на фургона. Поразкършиха се, за да раздвижат мускули, вдървени от неудобните им пози, клатенето и блъскането по време на път. Кикаха беше започнал да изпитва съмнения дали идеята му наистина е чак толкова умна. Да се скриеш под носа — или още по-точно под задника — на тишкетмоаките наистина бе изглеждало като върха на дързостта и ако беше сам щеше да се чувства доста по-удобно. Не че Анана се бе оплаквала непрестанно, но несдържаните ѝ стенания, ахания, охания и проклетия започваха да му лазят по нервите. Обстоятелствата налагаха често да се докосват макар и напълно неволно и те всеки път беше отскачала. Беше му заповядала да стои в своята половина на „ковчега“, да не прави тялото си така натрапчиво присъстващо и така нататък.

Кикаха започваше да мисли дали да не ѝ каже се грижи вече сама за себе си. А ако откажеше, да я цапне по главата, да я издърпа настрана и да я захвърли на произвола на съдбата. В съзнанието му от време на време се мяркаха картини как ѝ разрязва гърлото или я завързва за някакво дърво, оставяйки я на лъвовете и вълците.

Какво ужасно начало, каза си той, на една любовна връзка.

И в този миг се стресна. Да, действително го бе помислил: любовна връзка. Господи, можеше ли наистина да се влюби в толкова зла и арогантна жена?

Явно можеше. Колкото и да я мразеше, презираше и ненавиждаше, той започваше да се влюбва в нея.

Любовта в никакъв случай не бе непознат феномен за Кикаха както в този, така и в предишния свят... но никога не се бе развивала при подобни обстоятелства.

Нямаше никакво съмнение, че с изключение на Подарж, която поне в лицето приличаше досущ на Анана, и странната, истински неземна Хризеис, Анана бе най-красивата жена, която някога бе срещал.

За Кикаха това в никакъв случай не означаваше автоматично влюбване. Той, разбира се, беше ценител на женската красота, но бе много по-склонен да се влюби в жена с приятен характер, с бърза мисъл и с чувство за хумор, отколкото в нетърпима и/или тъпа жена. Дори дадена жена да бе само умерено привлекателна или дори напълно безлична, той би могъл да се влюби в нея, ако намереше някакви добродетели.

А Анана беше нетърпима.

Как можеше да съжителства любовта с чувството за нетърпимост, не му бе ясно.

Кой знае?, мислеше си Кикаха. Аз явно не знам. И това само по себе си е приятно, защото не бих искал да съм предсказуем и отегчителен сам за себе си.

Неприятното в тази любов беше, че на нея май ѝ бе съдено да си остане едностранна. Е, тя можеше да усети физическата тръпка, но бе малко вероятно чувството да я разтърси и нямаше никакво съмнение, че щеше да бъде придружено и от някаква доза презрение към скромната му особа. Защото тя в никакъв случай нямаше да допусне да се влюби в леблабий! Всъщност той се съмняваше, че тя би могла да се влюби в когото и да е било. Повелителите стояха над любовта. Поне това беше научил от устата на самия Улф.

Вторият ден се изниза по-бързо от първия, може би защото двамата успяха малко да поспят. Същата нощ стадо лъвове, дошли на водопой при потока, малко след като те двамата бяха стигнали до него, ги накараха да търсят спасение на едно дърво. Времето минаваше, животните не проявяваха никакво желание да се махнат оттук и Кикаха започваше да се отчайва. Скоро щеше да стане светло. И едновременно с това щеше да стане невъзможно да се прокраднат незабелязано обратно във фургона. Той каза на Анана, че се налага да слязат от дървото и да се опитат да изблъфират големите котки.

Както обикновено, Кикаха имаше и втора причина, скрита зад очевидния мотив. Надяваше се тя да използва скритото или имплантирано в тялото ѝ оръжие, ако го имаше. Но тя или нямаше или не смяташе ситуацията за безнадеждна, за да се разкрива. Вместо това, каза му, че той може да опита да изплаши животните щом така е решил, но тя смята да остане на дървото, докато не се увери, че са се махнали.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с теб — каза й той. — Но ние трябва да се върнем във фургона през следващия половин час.

— Не и аз — отвърна му тя. — Освен това ти не уби нищо за ядене. Не искам да прекарам още една гладна нощ в този ковчег.

— Но ти имаше достатъчно сушено месо и зеленчуци — напомни й той.

— Бях гладна през целия ден.

Кикаха тръгна да слиза. Повечето лъвове не му обръщаха никакво внимание. Но един от останалите скочи във въздуха и ноктите на лапата му минаха на няколко пръста под краката на Кикаха и го принуди бързо да се върне обратно горе.

— Май не са в настроение да бъдат блъфирани — отбеляза той. — Някои дни са, днес обаче не...

От мястото където се бяха изкатерили, той можеше да види под лунната светлина част от кервана. Не след дълго луната зави зад монолита и слънцето я последва откъм изток. Керванът започваше да се разбужда. Запалиха се огънове и започна обикновената суматоха преди закуска. После хората събраха лагера. Живописно изглеждащи войници, нахлупили украсени с пера дървени шлемове, навлекли аленочервени ризници, препасали зелени кожени престилки и обули боядисани в жълто гамаши, се метнаха на конете си. Образува се полумесец, в центъра на който потеглиха жени и деца, понесли тенджери, котлета, кани и други съдове. Идваха към вира.

Кикаха простена. От време на време той успяваше да се самонадхитри и този случай бе един от тези.

Не можеше да има никакво съмнение в избора, който трябваше да направи. Беше много по-приемливо да се опълчи срещу лъвовете, отколкото да се остави да бъде пленен от тишкетмоаките. Силно се съмняваше, че ще може да ги склони да не го предават на тевтонците. Както и да е, не можеше да се оставя на милостта им. Затова се обърна към спътницата си и й каза:

— Виж, Анана, аз потеглям на север и то потеглям максимално бързо. Идваш ли с мен?

Тя хвърли поглед надолу към огромния лъв, клекнал в основата на дървото и впери нагоре неподвижния поглед на зелените си очи.

Той чакаше полуотворил уста. Четирите остри зъба — два насочени нагоре и два надолу — изглеждаха дълги като кинжали.

— Ти си просто луд — отбеляза тя.

— Остани си тук, щом искаш. Сбогом и може би завинаги!

Той започна да се спуска от другата страна на ствола на дървото. Огромният звяр стана и изрева, с което накара другите да се надигнат и обърнат към приближаващите хора. Вятърът беше донесъл насам миризмата им.

За момент котките не можеха да решат какво да направят. После самецът под дървото изрева, обърна се настрани и другите го последваха. Кикаха скочи оттам докъдето беше стигнал и се затича след тях. Не погледна назад, надявайки се Анана да прояви достатъчно съобразителност и да го последва. Ако войниците я хванеха или дори само зърнеха за миг, те щяха да претърсят целия район, изхождайки от предположението, че и останалите бегълци са наблизко.

Чу стъпките ѝ зад себе си и в следващия миг тя се изравни с него. Едва сега той се обърна, но не заради нея, а за да види дали конницата се е появила. Видя зад някакво възвишение главата на един приближаващ се войник, сграбчи Анана и я дръпна на земята.

Разнесе се вик... войникът явно ги бе видял. Което можеше да се очаква. И сега...?

Кикаха се надигна и се огледа. Първият ездач се виждаше в цял ръст. Беше се изправил на стремената и сочеше в тяхна посока. Другите идваха след него. Водачът препусна към тях, наклонил копие заплашително.

Кикаха погледна зад себе си. Равнина, висока трева и тук-там по някое дърво. Някъде в далечината сива маса, която можеше да бъде стадо мамонти. Львовете бяха изчезнали сред тревата.

Но да, точно котките трябваше да станат основния му коз. Ако съумееше да ги вкара в действие когато се наложи, без да позволява да бъде заловен, тогава можеше да се спаси.

— Последвай ме! — късо нареди той и се затича по-бързо от всякога в живота си. Войниците зад него изреваха и пуснаха конете си в галоп.

Провалиха го львовете. Те се разпръснаха, в никакъв случай не изплашени, а просто нежелаещи да се обърнат и влязат в схватка точно

в този момент. Не пожелаха да му дадат шанса да избяга, докато разкъсват белия кон и ездача му.

Няколко от кавалеристите го подминаха, обърнаха конете си и образуваха с копията си полумесец, отворен срещу него. Други копия образуваха друг полумесец зад тях. Двамата с Анана бяха заклещени, без да има къде да помръднат, ако се изключеше възможността да се хвърлят върху остриетата.

— Ето каква награда получавам за това, че съм прекалено умен — поясни той на Анана.

Тя не се засмя. Но и на него не му беше до смях.

Още по-малко му се смееше, когато го поведоха, завързан и безпомощен, обратно към кервана. Водачът на име Клишкат ги информира, че междувременно обявените за залавянето им награди, били утроени. И макар да призна, че бе чувал за Кикаха и, разбира се, му се бе възхищавал и го бе уважавал като любимец на Повелителя, ситуацията сега беше по-различна, нали така?

Кикаха не можеше да не признае, че такава бе истината. Той попита Клишкат дали императорът е още жив. Въпросът изненада Клишкат. Разбира се, че Миклосимл е жив. Та нали точно той бе обявил наградата. И пак той бе обявил съюз с розовобузестите магьосници, долетели с фургон без колела. И така нататък.

Но надеждата на Кикаха да успее да уговори керванджиите да го пуснат, като им разкаже за истинската ситуация в Таланак, беше осъдена на неуспех. Имперската система от сигнални барабани и експресни служби беше запознала пограничните градове с положението в столицата. Е, ясно бе, че някои от новините са лъжи, но Клишкат не повярва на Кикаха, който опита да го убеди в това. И Кикаха не можеше да го обвини в нищо.

Двамата пленници се нахраниха до насита, жените ги изкъпаха, намазаха с благовонни масла телата и косите им, сресаха ги и ги облякоха в чисти дрехи. През цялото това време водачите, техните помощници и войниците от охраната не спряха да спорят. Началникът считаше, че войниците следва да разделят поравно наградата с тях. Помощниците бяха уверени, че и те имат право на свой дял. В този миг се появиха и представители на останалата част от пътниците с кервана. Те настояха наградата да бъде разделена поравно между всички.

Водачите и войниците се развикаха на новодошлите. Накрая началникът нареди на всички да млъкнат. Каза им, че има единствен начин да се разреши спора справедливо. И този начин е да се остави на императора да вземе решение. Което означаваше, че със случая ще се занимаят върховните съдии на Таланак.

Войниците възразиха. Делото можеше да се проточи с години, преди да бъде решено. А междувременно таксите за съдии и адвокати щяха да погълнат предварително всички пари, които можеха да се получат.

Изплашил всички с неочаквания си ход, Клишкат предложи компромис, който според него даваше удовлетворително решение за всекиго. Една трета отиваше за войниците, втората третина отиваше за водачите на кервана и техните помощници, а последната следваше да се разпреди поравно между останалите.

Разгоря се спор, който продължи по време на обета и вечерята. Керванът не беше помръднал.

И когато почти бяха стигнали до споразумение относно разпределението на печалбата, подхвана се спор на нова тема. Следваше ли керванът да продължи по пътя си, отвеждайки пленниците и разчитайки, че в най-скоро време магическата въздушна лодка ще долети при тях отново, както им бяха обещали розовобузестите магьосници? Тогава пленниците можеха да бъдат предадени на магьосниците. Или може би част от войниците трябваше да ги отведе обратно в Таланак, а керванът да продължи по пътя си.

Някои справедливо възразиха, че магьосниците може никога повече да не се появят. Но дори и да дойдеха, в лодката им нямаше да има място на бегълците.

Други изтъкнаха, че избраните да ескортират обратно пленниците до Таланак, може да поискат цялата награда за себе си. И когато керванът отново влезеше в контакт с цивилизацията, останалите щяха да научат, че ескортът е похарчил всичките пари. И всякакви съдебни дела щяха да бъдат безсмислени.

И така нататък, и така нататък.

Кикаха попита една от жените по какъв начин бяха разговаряли розовобузестите с началника на кервана.

— Те бяха четирима и всеки имаше отделно място в магическата лодка — започна жената. — Но водеха един жрец и той говореше от

тяхно име. Седеше в краката на онзи, който бе на предния стол отдясно. Розовобузестите говореха само на езика на Повелителите — познавам го като го чуя, но не мога да го говоря, — а жрецът слушаше и след това предаваше казаното на наш език.

Вече беше късна нощ и луната бе прекосила половината от определения ѝ път на небето, а споровете не затихваха. Кикаха и Анана отидоха да си легнат в застлани с кожи легла, този път в горната половина на един фургон. Когато се събудиха сутринта, лагерът беше събран. Окончателното решение бе да вземат пленниците със себе си и да чакат магическата летяща лодка да се появи, както бе обещано.

На двамата пленници бе разрешено да вървят редом с кервана през дена. Шест войника ги пазеха денем, други шест наблюдаваха техния фургон нощем.

На третата нощ се случиха онова, на което Кикаха се бе надявал. Шестимата им пазачи се отнасяха силно критично към идеята да делят наградата с останалите в кервана. Те прекараха значителна част от нощта, шепнейки помежду си, и Кикаха, останал буден през част от това време, за да изпробва за пореден път здравината на въжетата, успя да подслуша голяма част от онова, което си казаха.

Предупреди Анана да не вика, нито да се бори, ако бъде разбудена от пазачите им. Не след дълго, двамата бяха смушкани с предупреждение да пазят тишина или ще им бъдат прерязани гърлата. Избутаха ги покрай падналите в несвяст тела на двама от другите пазачи и ги закараха до малка група дървета. Тук ги чакаха готови оседлани и екипирани коне за шест войници и двама пленници плюс няколко товарни коне. Групата тихо потегли, но след няколко мили препуснаха, без да се страхуват, че могат да бъдат чути. Бягството им продължи цялата нощ и половината от следващия ден. Не спряха да правят бивак, докато не се убедиха, че не ги преследват. Понеже бяха напуснали Търговския път и бяха поели на север, те не очакваха, че ще ги преследват в тази посока.

На следващия ден продължиха успоредно на Търговския път. На третия ден започнаха постепенно да се приближават към него. Дългото пребиваване извън зоната на безопасност ги караше да се чувстват неспокойни.

Кикаха и Анана яздеха в центъра на групата. Ръцете им бяха завързани, но не особено стегнато, за да могат да се оправят сами с юздите. По обед спряха. Току-що бяха привършили с печения заек и варените зеленчуци, когато постовият, изпратен на съседния хълм, извика. После препусна в галоп към тях и те разбраха думите му едва когато се приближи достатъчно:

— Полуконете!

Мигновено обърнаха котлето върху жаравата, после засипаха мократа пепел с пръст. Войниците панически събраха по-голямата част

от кухненските принадлежности. Накараха пленниците да се качат на конете и всички заедно се отправиха на юг, към Пътя, който се намираше на много мили оттук.

Едва сега войниците забелязаха огромната вълна на стадото бизони, носещо се през Равнините. Стадото беше действително необятно: няколко мили широко и кой знае колко дълго. Десният му фланг се намираше на три мили от тях, но земята под нозете им трепереше от ударите на безброй копита.

По причини известни само на бизоните, те бягаха. Носеха се на запад и то с такава скорост, че не беше сигурно дали групата ще може да се добере до Търговския път навреме. Имаше шанс да успеят, но щяха да разберат по-точно едва когато приближаха стадото.

Полуконете зърнаха хората и се понесоха към тях в пълен галоп. Бяха към трийсет: вождът сложил на главата си малка шапчица, пищно украсена с пера; известен брой закалени в битки воители с ленти на челата, в които бяха втъкнати пера; трима-четирима млади членове на племето, за които това беше първата среща с врага.

Кикаха простена — стори му се, че отрядът е от племето на шойшателите. Бяха още далече и бойните им знаци не се различаваха. Но му се стори, че осанката на вождя доста прилича на онзи, който му бе изкрещял предупреждението, докато Кикаха го бе наблюдавал в безопасност от стените на форта на тишкетмоаките.

После се засмя, понеже нямаше никакво значение към кое племе принадлежаха полуконете. Всичките им племена мразеха Кикаха и щяха да се отнесат към него с еднаква жестокост, когато им паднеше в ръцете.

В следващия миг той извика на водача на войниците Таквок:

— Срежи въжетата на ръцете ни! Само ни пречат! Няма как да ти избягаме, не се безпокой!

За миг изглеждаше като че ли Таквок наистина беше готов да среже въжетата. После размисли, явно преценил на каква опасност би се изложил, ако язди в близост до Кикаха, защото конете им можеха да се спънат или Кикаха можеше да го събори от седлото му. Затова поклати глава отрицателно.

Кикаха изруга, притисна се към шията на жребца си и се концентрира върху това да измъкне от мускулите на великолепно му

тяло цялата енергия, която се съдържаше в него. Жребецът не реагира, защото вече препускаше със сетни сили.

Макар че едва не летеше, конят на Кикаха се намираше на половин дължина зад жребеца на Анана. Двете животни сигурно бяха с еднакви физически възможности, но по-лекото тегло на Анана оказваше своето влияние. Останалите също бяха недалече зад тях, разпръснати в полукръг. Полуконете се бяха изкачили на полегатото възвишение, където се миг намалиха ход, вероятно смаяни от гледката на огромното стадо бизони. После размахаха победоносно оръжията си и се спуснаха надолу по хълма.

Стадото се носеше на запад. Тишкетмоаките и пленниците им се приближаваха към него под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Полуконете се бяха изнесли малко по-назапад, точно преди да излязат на билото на хълма, но превъзходството им в скорост им бе позволило да скъсят значително дистанцията помежду тях и преследваните.

Кикаха зорко наблюдаваше ъгъла, образуван от фланга на огромната колона и почти квадратната ѝ челна част, и прецени, че групичката им може да се втисне точно пред стадото. Оттам-нататък, малко късмет и повече бързина можеха да ги изведат от другата страна. Алтернативата беше да бъдат смазани под копитата на бизоните. Но все пак, те не можеха да пресекат директно пред стадото. Налагаше се да застанат начело на предната редица, захождайки под остър ъгъл.

Дали конете им ще издържат на усилието, което се изискваше от тях, щеше да стане ясно след съвсем малко.

Кикаха подвижна окуражително на Анана, която в този момент обезпокоено поглеждаше назад, но оглушителният тропот на копита, заплашващ да разкъса земята като тътена на вулкан, подтисна викът му.

Ревът, миризмата на животните, облакът прах плашеха Кикаха. И едновременно с това го възбуждаха. Не за пръв път му се случваше екстазът да го измъкне от сковаващата примка на страха. Изведнъж му се стори, че вижда картината пред себе си в едно ново величествено великолепие, стори му се, че е участник в надбягване, в което наградата беше пълна безопасност или внезапна смърт, почувства се роднина на боговете, ако не сам бог! Този момент, когато смъртта бе толкова наблизко и толкова вероятна, беше моментът, в който той усети, че е безсмъртен.

Усещането бързо се изпари, но за този кратък миг Кикаха разбра, че бе изживял нещо мистично.

Когато дойде отново на себе си осъзна, че се носи към сблъскване със стадото в точката, където флангът и челото му се съединяваха.

Оттук добре се наблюдаваха кафявите космати гърбове на гигантските бизони, месестите гърбици, клатещи се нагоре-надолу като тела на подмятани от вълните костенурки, тъмнокафявите масивни и ниски чела, лигавите черни муцуни, налетите с кръв очи, бързо препускащите крака, пяната откъсваща се от муцуните, за да полепне по мощните гърди или горната част на краката.

Нищо друго не се чуваше в началото на стадото, освен страховит тътен, сякаш земята заплашваше да се разтвори под копитата и от нея да изригне огън и дим.

Ноздрите му вдишваха миризмата на милион бизони — зверове, изчезнали от лицето на Земята още преди десет хиляди години, чудовища с рога, достигащи десет стъпки в размах. Миризма, наситена с потта на паниката на това понесло се без посока стадо; миризма на изпразнения и на нещо друго, което приличаше на смес от пяна на устата и кръв в дробовете, но последното, разбира се, можеше да бъде и игра на въображението му. Към тази миризма се наслагваше и миризмата на конете.

— Хай-и-и-и-и! — изкрещя Кикаха, надавайки бойния вик на хроваките, съжалявайки, че ръцете му са вързани и не може да размаха никакво оръжие с тях. Не можеше да чуе собственото си предизвикателство, но се надяваше полуконете да видят отворената му уста и да се досетят по подигравателната му усмивка, че се отнася до тях.

Кентаврите се намираха на сто и петдесет метра от преследваните. Бяха като подивели в страстта си да ги догонят — големите им тъмни и широки лица бяха изкривени в агония.

Не можеха да се доближат достатъчно бързо и сами разбираха това. Хората щяха да пресекат пространството пред предния фланг под ъгъл, а те все още щяха да се намират на петдесетина метра зад тях. И когато стигнеха до челото на стадото, групата на хората щеше да се е изнесла прекалено напред. После те бавно щяха да бъдат застигани от

стадото и много преди да стигнеха до другата страна, щяха да намерят смъртта си под острите копита и заплашително сведените рога.

Въпреки това полуконете продължаваха да препускат. Един от младите воители, на чиято лента не се виждаше нито един скалп, някак беше съумял да изпревари останалите. Той се носеше пред всички с такава скорост, че Кикаха широко разтвори очи. Никога преди не беше виждал толкова бърз полукон, а той беше видял много. Новакът скъсяваше дистанцията с такава настървение, че Кикаха очакваше всеки миг мускулите на лицето му да разкъсат плътта по него.

Полуконят замахна с ръка, копието му излетя напред и надолу и Кикаха внезапно осъзна, че предстои да се случи онова, което бе решил, че е невъзможно.

Копието щеше да се заби в задните крака на жребеца му. То летеше над групата на тишкетмоаките по траектория, чийто край беше някъде в задницата на неговия кон.

Той дръпна юздите, за да насочи жребеца наляво, но животното размаха упорито глава и се забави едва-едва. В следващата секунда усети слаб удар и разбра, че копието се бе улучило целта си.

Конят залитна, предните му крака се подгънаха, но задните не бяха спрели да тичат, така че задницата му излетя във въздуха. Кикаха загуби контакт със шията, към която се бе притискал допреди част от секундата, и изхвъркна нагоре.

Така и не разбра как бе съумял да овладее ситуацията. Както и преди, в последния миг нещо го подхвана, и той нито падна, нито се плъзна по земята. Приземи се на крака и силата на инерцията сама го понесе напред, оставяйки чернокафявата стена на стадото отляво на него. Съвсем близко зад гърба му, толкова наблизко, че тропотът им се чуваше над грохота от копитата на бизоните, той чуваше чаткането на конски копита. Звукът го погълна, краката му не издържаха на скоростта, с която бе тичал в продължение на няколко секунди, той падна по лице в тревата и се плъзна напред.

Някаква сянка надвисна над него — сянката на кон и ездач, миг по-късно седемте коня се пронесоха напред и в последния миг той видя лицето на Анана, обърнала се да види какво става с него, а после стадото я скри от очите му... скри и останалите тишкетмоаки.

Те с нищо не можеха да му помогнат. Дори секунда закъснение можеше да означава смърт под копитата на бизоните или от копията на

полуконете. Той би постъпил по същия начин, ако бе останал на коня си, а тя бе паднала от своя.

Да, сега полуконете можеха да изреват от възторг. Жребецът на Кикаха беше мъртъв с пречупен врат и копие, щръкнало в задницата му. Най-големият им враг — Кикаха-хитреца, — който толкова често им се бе измъквал в последния миг, този път не можеше да им избяга. Освен ако не се хвърлеше под копитата на гигантите, които се носеха на не повече от десетина стъпки от тях!

Изглежда тази абсурдна идея ги бе осенила, защото те се понесоха с все сили към него, предвождани от младока, хвърлил злополучното копие. Останалите захвърлиха настрани копия, томахавки, тояги и ножове и сега се приближаваха с голи ръце. Искаха да го заловят жив.

Кикаха не се поколеба и за миг. Беше скочил обратно на крака в секундата, когато бе в състояние да го направи и се бе затичал към стадото. Телата на бизоните се стрелкаха пред него — тела, високи до главата му и понесли се с такава скорост сякаш самото време ги следваше по петите и заплашваше да ги заличи от лицето на този свят, както бе направило със събратята им на Земята.

Кикаха тичаше напред и с периферното си зрение забеляза, че младокът опасно го приближава. Той извика и скочи нагоре с изнесени напред ръце. Кракът му се удари в масивното рамо на близкия бизон и в следващия миг той заби пръстите си в козината на животното. Ритна с крака, плъзна се напред и се озова по корем върху гърба му!

Погледна за миг под себе си и видя колко ненадеждна е позата му върху острия гръб на животното. Усети, че се тръска нагоре-надолу, че му прилява и че бавно се плъзга назад.

Когато пръстите му изпуснаха козината, той сграбчи нов кичур с дясната си ръка и съумя да се премести така, че да яхне бизона в задната му част. Гърбицата беше под носа му и точно за нея се бе хванал.

И докато Кикаха се чудеше дали да повярва в това, което се бе случило, младокът-полукон, изпуснал го от ръцете си в най-последния момент, отказваше да повярва.

Той продължи да галопира с широко разтворени очи покрай животното, което Кикаха бе възседнал, и устата му се отваряше и

затваряше в нямо изумление. Продължаваше да държи ръцете си разтворени, сякаш още се надяваше да сграбчи Кикаха с тях.

Кикаха не искаше да нарушава деликатното равновесие, в което едва се бе задържал, но усещаше, че кентавърът всеки момент ще се съвземе. Щеше да изтегли нож или томахапка от колана, пристегнат в долната част на човешката му половина и щеше да го хвърли по Кикаха. Дори да пропуснеше първия път, разполагаше с достатъчно оръжия.

Затова вдигна крака, така че се озова клекнал върху гърба на гиганта под себе си, без да изпуска козината в една с ръцете си. Бавно се завъртя, успял някак да налучка ритъма на тръскането, скочи напред и се приземи на гърба на съседното животно, което препускаше рамо до рамо с това, което току-що беше напуснал.

Нещо тъмно се превъртя край дясното му рамо. Удари гърбицата на съседния бизон, отскочи от нея и падна помежду двете животни. Беше томахапка.

Кикаха отново се изправи, този път доста по-бързо, пак събра крака под себе си и скочи за трети път. Единият му крак се плъзна настрана в последния миг, но следващият бизон беше толкова наблизко, че той вкопчи пръсти в козината му с двете си ръце. Увисна така, докосвайки с пръстите на краката си земята, размисли малко, позволи си да се отпусне и се отгласна с крака в мига, когато те опряха в тревата. Метна един крак през гърба на бизона и го яхна.

Младият полукон препускаше редом с него. Другите бяха поизостанали. Сигурно бяха решили, че е паднал под бизона и е намерил смъртта си, разкъсан на парчета. Колко ли изненадани бяха сега да го видят да се появява невредим — все той, хитреца, неуловимият, изобретателният, многоликият — врагът способен да им се надсмее дори от устата на самата смърт.

Младокът сигурно направо беше откачил, когато го видя да яхва бизона. Огромното му тяло излетя във въздуха, четирите му копита се стрелнаха и за миг той се озова стъпил върху гърба на бизона в самия край на стадото. После скочи върху гърбицата на следващия, подобно на планинска коза, която скача по движещи се скали.

Беше ред на Кикаха да се изуми и дори да се обърка за миг. Полуконият стискаше нож в ръката си и ухилено гледаше Кикаха в очите, сякаш казвайки: „Ето че най-сетне ти, Кикаха, ще умреш! А аз,

аз ще бъда възпяван от хора и полуконе из цялата прерия и в планините!“

Сигурно такива бяха мислите, които минаваха през голямата му глава. Той наистина щеше да се превърне в най-великия воин на Равнините, ако успееше. „Убиецът-на-хитреца“, така щяха да го нарекат.

„Онзи-който-прескочи-полуделия-бизон-за-да-пререже-гърлото-на-Кикаха!“

Но на третия скок едно от копитата му се подхлъзна, той падна от гърбицата между два от бизоните, размахал крака и навирил опашка. И това беше краят му, макар Кикаха да не видя какво точно правят в този момент копитата на бизоните с него.

Опитът му обаче беше забележителен и почти успешен и Кикаха почувства уважение към него, макар това да бе само полукон... Време беше обаче да се замисли за собственото си оцеляване.

11

Някои от кентаврите се бяха изравнили с него и го обстрелваха с лъковете си.

Но преди още първата стрела да излети, той се спусна, увиснал на двете си ръце за козината, от другата страна на бизона и праметна крак през гърба му. Позата му бе опасна, защото поради галопата ръцете му малко по малко се изплъзваха, а животното непосредствено до него беше така наблизено, че заплахата да бъде смазан изглеждаше напълно реална.

Стрелите прелетяха над главата му, а една от тях дори жулна стърчащия му крак. Някаква томахавка отскочи от твърдия череп на бизона. Изведнъж той започна да се дави и Кикаха се запита дали някоя от стрелите не беше пробила дробовете му. Животното забави ход, препъна се, възстанови равновесието си и продължи напред.

Кикаха се пресегна, улови се за козината на съседния звяр, пусна другата си ръка и остави тялото си да се свлече надолу. Подобно на цирков ездач, той удари земята с два крака едновременно, отскочи нагоре, изви гръб и праметна левия си крак точно зад гърбицата на бизона.

Животното, което бе изоставил се подхлъзна, спря, рухна странично и едва тогава се видяха двете стрели, забили се между ребрата му. Бизоните зад него го прескочиха, но третият се спъна в тялото му и в следващия миг се образува купчина от десетина гърчещи се окървавени тела, върху която продължаваха да връхлитат напирещите отзад.

Но напред се бе случило нещо друго. Не можеше да види какво бе, защото висеше странично и пред погледа му имаше само подскачащи тела, мяткащи се крака и извиващи се опашки. Но стадото забавяше ход, едновременно завивайки наляво.

Бизонът отдясно измуча като смъртно ранен. Така си и беше. Той залитна, за щастие обратно на посоката, в която се намираще Кикаха,

защото в противен случай щеше да го смаже. После падна и от дълбоката рана в хълбока му бликна кръв.

Изведнъж Кикаха осъзна две неща: първо, че грохотът на препускащото стадо бе стихнал дотолкова, че вече бе станало възможно да се чуват индивидуалните стонове на животните и второ, че в допълнение към букета от миризми, обонянието му долавяше миризмата на изгоряла плът и козина.

В следващия миг падна и животното от другата страна на Кикаха, който се озова да язди в относително празно пространство. Бизонът на Кикаха продължи да се носи напред, подминавайки трупове на току-що падналите си събратя. Блъсна се в една самка, на която липсваше половината от голямата ѝ глава. И когато накрая сам падна, от сътресението Кикаха изпусна захвата си. Претърколи се по земята няколко пъти и скочи на крака, готов без сам да знае за какво.

Светът пред очите му продължи да се люлее насам-натам още малко, после се изправи и застина. Кикаха се озова задъхан, разтреперан, потен, окървавен, покрит с прах и изплескан с животински изпражнения и пяна. Но беше готов да отскочи накъдето ситуацията наложеше.

Местността около него бе покрита с трулове на бизони. Тук-там се виждаха и телата на мъртви полуконе. Стадото препускаше наляво и потокът от милиони тонове тела и копита се отдалечаваше от него.

Изведнъж се разнесе трясък. Грохотът беше толкова силен и неочакван, че той подскочи. Сякаш стотици кораби едновременно се бяха разбили в крайбрежен риф. В продължение на шест-седем секунди, нещо изби всички животни, разположени в една линия, дълга поне миля. Онези зад линията се препънаха в трулове пред тях, тези отзад се забиха в телата по земята.

Само миг по-късно лудият бяг на стадото беше спрял. Животните, които бяха имали късмета да оживеят, сега стояха задъхани и опулено гледаха, без да разбират какво се бе случило. От купищата натрупани едно върз друго тела се раздаваше мученето на все още живите, които единствени от всички имаха основания да изразят гласно някаква емоция. Останалите се опитваха да си поемат дъх.

Едва сега Кикаха разбра причината за внезапното спиране на стадото с цената на безброй жертви. Отляво на него, на четвърт миля

разстояние и на двайсетина стъпки във въздуха, се виждаше някакъв летателен апарат. Имаше издължена форма и беше без крила. Долната му част беше бяла, но украсена със странни мотиви в черно, докато горната част беше от прозрачен материал. В кабината се различаваха пет силуета.

Апаратът преследваше един от тишкетмоаките, опитващ се да избяга с коня си. Но „преследваше“ не бе точната дума. Апаратът се носеше много бързо и все пак някак лениво, сякаш не желаше веднага за земе позиция зад коня. Ослепително бял лъч се изтръгна от малък цилиндър, монтиран на носа. Краят му докосна задницата на коня и той рухна. Тишкетмоакът се хвърли настрани, претърколи се неколккратно и успя да скочи на крака.

Кикаха се огледа. Видя Анана, която се намираше на четвърт миля в обратната посока. До нея стояха няколко тишкетмоаки. Други две тела лежах като мъртви на земята, едното затиснато под трупа на коня. Всички коне бяха мъртви, явно убити съзнателно от екипажа на летателния апарат.

До един бяха мъртви и полуконете.

Звънарите бяха взели мерки срещу евентуалното бягство на преследваните. Може би дори не бяха сигурни, че мъжът и жената, които търсеха, се намираха в пострадалата група. Не бе изключено просто да бяха видели преследването и да се бяха приближили, за да хвърлят един поглед, след което бяха решили, че преследваните може и да разполагат с някаква нужна им информация. От друга страна Кикаха и Анана бяха видимо по-светлокожи от останалите тишкетмоаки в групата. Все пак самите тишкетмоаки имаха различия в оттенъка на кожата си и малка част от тях бяха не така силно пигментирани. Не беше изключено Звънарите да бяха решили да проверят какво става тук. Или... всъщност възможностите бяха много. Сега това нямаше значение. Важното бе, че двамата с Анана бяха явно безпомощни да се противопоставят на пленяването. Не можеха да се измъкнат. А и оръжията на Звънарите очевидно ги превъзхождаха.

Въпреки безкрайната си умора, Кикаха не можеше просто така да се предаде. Замисли се и докато се питаше какво да направи чу тропота на копита и силно пръхтене. Мигновено скочи напред и под ъгъл, разчитайки да се изплъзне на онова, което би се опитало да го атакува... ако беше атака.

Покрай него изсвистя копие и се плъзна по тревата. Чу се гневно изръмжаване и когато се извърна, Кикаха съзря един от полуконете да се приближава с недвусмислени намерения. Кентавърът беше тежко ранен: задните му крака бяха обгорели, половината от опашката му я нямаше и той пристъпваше напред мъчително. Но беше решен да довърши Кикаха, преди сам да умре. В лявата му ръка се виждаше дълъг нож.

Кикаха изтича до копието, грабна го и го хвърли. Полуконят изкрещя от безсилие и отчаяние и се опита да избегне летящото към него копие. Затруднен от раните по краката си, той просто не можеше да се движи достатъчно бързо. Копието се заби в човешката горна половина на торса му — Кикаха се беше целил в издутия мях под гръдния му кош — и в следващия миг той рухна на земята. Но веднага стана, мъчейки се да се изправи на предните си крака, защото задните отказваха да му се подчинят. Изтръгна копието с дясната си ръка, обърна го и, игнорирайки бликащата от раната кръв, се опита да го хвърли. Намерението му изненада Кикаха, който се хвърли напред, за да му попречи и да го довърши.

Но ръката на умиращия кентавър се оказа слаба. Копието падна само на няколко стъпки пред него и се заби в почвата пред нозете на Кикаха. Полуконят диво изрева. Може би се бе надявал името му да бъде възпято и той да намери почетно място в съвета на мъртвите полуконе. Но миг преди да умре беше разбрал, че ако някога някой полукон успее да убие Кикаха, това няма да бъде той.

След това падна странично и изпусна ножа си. Предните му крака ритнаха конвулсивно няколко пъти, опънатите черти на голямото му лице се отпуснаха, а черните му очи впериха последен поглед към врага.

Кикаха отново бързо се огледа и видя летателният апарат да се носи в бръснещ полет над земята на около четвърт миля от него. Явно догонваше няколкото тишкетмоаки, които се опитваха да се измъкнат бягайки. Анана беше паднала. Не можеше да се разбере какво ѝ се бе случило. Може би опитваше да се престори на мъртъв опосум — една последна възможност, която сам той смяташе да изпробва.

Той размаза малко от кръвта на кентавъра по тялото си, легна пред него, хвана ножа така че да остане скрит под хълбока му и сложи

върха на копието помежду гръдния си кош и ръката. После го изправи, за да изглежда като че ли се бе забило в гърдите му.

Хитростта му беше плод на отчаянието и едва ли щеше да успее. Но това бе единствената му надежда сега, защото съществуваше нищожния шанс Звънарите, които все пак не бяха човеци, да не се окажат в течение на хорските хитрости. Нямаше как, трябваше да направи нещо, а ако опитът се окажеше неуспешен... е, нали не беше разчитал, че ще живее вечно.

Това е лъжа, мина през главата му, защото както повечето хора и той беше очаквал, че ще живее вечно. И беше оцелял досега именно защото се бе борил за живота си по-енергично и по-изобретателно от останалите.

В продължение на дълго време — поне така му се стори — нищо не се случи. Вятърът го облъхваше, изсушавайки кръвта и потта по тялото му. Слънцето бе навлязло в последния си квадрант на небето. Искаше му се вече да е тъмно, защото това би увеличило шансовете му.

Някаква сянка мина над главата му. Той се напрегна, мислейки че това може да е самолетът. Но разнеслият се остър писък му подсказа, че е долетял някакъв гарван, за да се нахрани. Скоро всички хищни птици в околността щяха да долетят на плътни рояци: врани, гарвани, мишелови, гигантските лешояди, още по-големите и от тях кондори, ястреби, а между тях и питомците на Подарж — страховитите зелени орли.

Скоро койоти, лисици, обикновени и степни вълци, щяха да се доверят на носовете си и да се присъединят към грандиозното пиршество.

По-едрите хищници, забравили гордостта си и примирили се с мисълта, че ще хапнат та макар и от чужда плячка, щяха да притичат през гъстата трева и да прогонят с рева си по-дребните си събратя.

Огромните равнинни лъвовете щяха да оповестят пристигането си с могъщ рев и набързо щяха да заемат полагаемото им се място сред останалите пируващи.

Картината накара Кикаха отново да се изпоти. Той прогони със съскане една от враните и за по-сигурно я изруга с ъгълчето на устата си. Някъде в далечината се разнесе вой на вълк. Над главата му

премина сянката на спускащ се кондор, който се насочваше да кацне вероятно върху тялото на един от убитите бизони.

После мина втора сянка. През полузатворените си клепачи той успя да види как самолетът безшумно планира над него. После наклони нос и започна да се спуска, но Кикаха не можеше да го проследи, без да извърти главата си. Понеже височината му бе към петдесетина стъпки, Кикаха се надяваше, че номерът със „забитото“ в него копие може и да мине.

Някой извика на езика на Повелителите. Вятърът отнесе гласа настрана, така че не можа да долови думите.

Настана тишина, а след малко отново се разнесоха гласове, този път донасяни от вятъра. Ако Звънарите все още не бяха слезли от летателния си апарат, той сигурно се намираше в този момент помежду него и Анана. Надяваше се, че някой Звънар ще слезе, за да го види отблизо, надяваше се също, че самолетът няма да увисне ниско над главата му и да даде на екипажа възможност да го разгледа в безопасност. Знаеше, че Звънарите са въоръжени с ръчни лъчемети и че ги държат готови за използване. А в допълнение към тези мерки, другите, останали в самолета, със сигурност щяха да прикриват другарите си с по-големите оръжия, монтирани на него.

Не чу стъпките на приближилия го Звънар. Нямаше никакво съмнение, че той го държи под прицел, готов да го простреля, ако реши, че се преструва на умрял или на загубил съзнание. Кикаха просто нямаше шанс.

Но късметът му отново не го изостави. Този път под формата на бизон. Той се надигна зад Звънаря, измуча и понечи да го нападне. Звънаря рязко се извърна. Кикаха се преобърна и използвайки тялото на умрелия полукон за прикритие надзърна над него. Бизонът беше зле ранен и падна странично, преди да бе направил дори три стъпки. Звънаря реши, че няма смисъл да използва лъчемета си. Но за момент остана обърнат гърбом към Кикаха, а вниманието на другарите му в летателния апарат беше приковано върху другия Звънар, слязъл на земята. Той вървеше към Анана през купищата повалени бизони.

Измучаването на бизона накара един от наблюдателите в самолета да погледне какво става. Звънаря до Кикаха му махна успокоително с ръка, като посочи трупа на животното, и другият отново се обърна в обратната посока. Кикаха се изправи и атакува

Звънря с нож в ръка. Звънря бавно се извърна към него и беше напълно изненадан. Вдигна лъчемета и в същия миг Кикаха хвърли ножа си, макар да бе тежък и най-вероятно неподходящ за тази цел.

Беше прекарал буквално хиляди часове, практикувайки хвърляне на нож. Беше хвърлял най-разнообразни ножове от най-различно разстояние под различни ъгли спрямо целта и дори се бе научил да улучва, хвърляйки от челна стойка. Беше си наложил да тренира тази неособено динамична дисциплина до втръсване и бе хвърлял ножове докато не започна да ги сънува и да губи апетит само като видеше нож.

Безкрайните часове на тренировка, потта, отчаянието и дисциплинираността сега се изкупиха с лихвите. Ножът се заби в гърлото на Звънря и той падна по гръб. Пръстите му се разтвориха около дръжката на лъчемета.

Кикаха се хвърли към оръжието, взе го и видя, че макар да не бе точно като онези, с които бе свикнал, начинът на използването му е същият. Отстрани на дръжката имаше предпазител и натискането му активираше оръжието. Едва тогава ставаше възможно да се натисне спусъка, който представляваше малка изпъкналост от вътрешната страна на дръжката.

Звънря в задната част на летателния апарат започна да завърта големия бластер в посока на Кикаха. От дулото му изскочи ослепително бял лъч, който изрови димяща бразда в земята, после попадна върху купчина бизони и телата им избухнаха в пламъци. Лъчеметът още не беше достигнал пълната си мощност.

Не се наложи Кикаха да стреля. Друг лъч улучи Звънря странично и той се свлече на пода на апарата. Същият лъч се вдигна и спусна, разсичайки самолета надве. Останалите членове на екипажа в кабината бяха вече убити.

Кикаха предпазливо надигна глава и извика:

— Анана! Аз съм! Кикаха! Не стреляй!

След малко пребледнялото лице на Анана се показва над камарата рогати животни. Тя му се усмихна и извика в отговор:

— Всичко е наред! Избих ги до един!

Едва сега Кикаха забеляза отметнатата встрани ръка на Звънря, опитал да се приближи до нея. Той тръгна, но не беше спокоен.

Сега, когато тя вече разполагаше с лъчемет и самолет — или най-малкото част от самолет, — щеше ли да има нужда и от него?

Но преди да направи и четири крачки вече се бе уверил, че ѝ е необходим. Затова ускори ход и се усмихна. Тя не познаваше този свят като него, а силите, срещу които се бе изправила, бяха твърде могъщи. Не, тя не можеше да си позволи да отблъсне такъв ценен съюзник като него.

— Как, в името на Шамбаримен, успя да оцелееш след всичко това? — попита Анана. — Бих се заклела, че стадото бизони ти отсече пътя и че няма как полуконете да не са те заловили.

— О, полуконете бяха дори още по-уверени — ухили се Кикаха. После ѝ разказа какво се бе случило.

След кратка пауза тя го погледна с недоверие:

— Ти наистина ли не си Повелител?

— Не, човек съм, най-обикновен хожър^[1], макар че като се замисля едва ли съм чак толкова обикновен.

— Целият трепериш — отбеляза тя.

— Ами! Аз просто живея на по-високи обороти. Ти самата ми приличаш на трепетлика.

Тя погледна лъчемета в ръката си, чието дуло наистина потрепваше, и малко мрачно се усмихна:

— Какво ни се наложи да преживеем!

— За Бога, няма за какво да се извиняваш. Добре, я да видим какво се получи.

Тишкетмоаките представляваха малки фигурки, смаляващи се в далечината. Бяха побягнали в момента, когато Анана бе започнала да стреля, и по всичко личеше, че не възнамеряваха да се връщат. Подобно развитие на нещата устройваше Кикаха. Те не влизаха в плановете му и той нямаше намерение по никакъв начин да им помага.

— Престорих се на мъртва — поясни Анана, — после хвърлих копие по него и го убих. Звънарите в самолета бяха толкова изненадани, че останаха като замръзнали. Взех лъчемета му и ги убих.

Това беше нейният разказ — чист, къс и логичен. Но Кикаха не му вярваше. Тя не бе имала шанса да се възползва от суматохата като него и той просто не можеше да си я представи как става, хваща копието и пронизва с него Звънаря, преди той да може да използва лъчемета си. Звънаря наистина лежеше с копие в ямката на гърлото си, но от раната беше изтекла много малко кръв, а от друга страна не се виждаше рана, която би могла да бъде направена от имплантиран в

тялото ѝ лъчамет. Вътре в себе си обаче Кикаха беше уверен, че подробният оглед на тялото би разкрил малка дупчица някъде. При това може би дори и в бронята, защото Звънарят беше облечен в плетена ризница, защитна престилка и носеше коничен шлем.

Не беше удобно да оглежда трупа му и да ѝ разкрива, че има подозрения по отношение на нея. Затова просто я последва до летателния апарат, двете части от който продължаваха да висят във въздуха на една-две стъпки над земята. Във всяка от тях имаше по един убит Звънар, а в предната секция, сгъшен под овъглената маса, беше свещенослужителят-тишкетмоак, който изпълняваше ролята на преводач. Кикаха издърпа телата и огледа вътрешността на самолета. Виждаха се четири редици от по две седалки, разделени от тясна пътека по средата. Първите две седалки явно бяха предназначени за пилота и неговия помощник или навигатор. Контролното табло беше отрупано от индикатори и превключватели за управление. Всички бяха маркирани с някакви йероглифи, за които Анана му каза, че били от класическото писмо на Повелителите и рядко се използвали.

— Този летателен апарат е донесен от моя дворец — допълни тя. — Имах четири. Предполагам, че Звънарите са разглобили и телепортирали и четирите.

После обясни, че двете реещи се във въздуха секции не бяха паднали на земята, защото носещата конструкция се зарежда с гравитони, докато апаратът не лети. Цялото управление се намирало в предната част, а тя можела да се използва за летене и самостоятелно. Задната част щяла да остане да виси още известно време. После, с отслабване на полето, тя бавно щяла да се спусне на земята.

— Жалко ще бъде да оставим задния бластер просто така и да рискуваме да попадне в нечии ръце — подхвърли Кикаха. — Освен това разполагаме само с два ръчни лъчмета — останалите ти самата унищожи докато стреляше по екипажа. Да го вземем с нас.

— А къде отиваме? — попита тя.

— При Подарж — кралицата-харпия на зелените орлици. Тя е единственият полезен съюзник, за който се сещам в момента. Мисля, че ако успея да я разубедея да не ни убива, докато проведем разговора си с нея, тя може да се съгласи да ни помогне.

Той се качи отзад и извади някакви инструменти от едно скрито отделение. Започна да демонтира големия бластер от носача, но

изведнъж спря. Ухили се и се обърна към Анана:

— Не знаеш с какво нетърпение очаквам да видя твоето изражение и на Подарж! Ще бъде все едно, че се оглеждате в огледало.

Тя не му отговори. Беше се захванала да нареже на парчета най-апетитните част от тялото на малко бизонче. По-късно щяха да отнесат месото до някой извор и да го сготвят. И двамата бяха толкова гладни, че усещаха стомасите си като подивели животни, които поглъщаха телата им. И трябваше да ги нахранят, за да не погълне плътта им самата себе си.

Макар да бяха толкова изморени, че едва мърдаха ръце и крака, Кикаха настоя да отлетят веднага след като се нахранят. Искаше да стигнат до най-близката планина. Там можеха да скрият самолета в пещера или под някой скален корниз и да се наспят. Беше крайно опасно да останат на открито сред прерията. Ако Звънарите наистина бяха прехвърлили и другите самолети, те можеха да предприемат издирване на изчезналите си другари. Или най-малкото можеха да опитат да се свържат с тях.

Анана се съгласи, че е прав и почти веднага след това заспа. Кикаха вече беше научил от нея как да управлява апарата, така че го насочи към планините с най-високата възможна скорост. Въздушното течение не му пречеше благодарение на прозрачния капак, но все пак нахлуваше през зейналата задна част, виеше и дърпаше дрехите му. Поне му пречеше да заспи.

[1] така наричат в САЩ жителите на щата Индиана — Бел.пр. ↑

12

Стигнаха до планините точно когато слънцето се готвеше да се скрие зад монолита. Наложиха се да обикалят близо петнайсет минути, преди Кикаха да намери онова, което търсеше. Беше недълбока пещера, разположена на две хиляди стъпки височина върху лицето на отвесна стена. Високият ѝ отвор позволи на Кикаха да вкара на заден ход летателния апарат в пещерата. После той изключи пулта за управление, легна на пътечката между седалките и пропадна в небитието.

Но въпреки пълното си изтощение и независимо от чувството за сигурност, което пещерата създаваше, той не заспа дълбоко — струваше му се, че се рее над повърхността на подсъзнанието. Спа неспокойно, стряскаше се често и му се явяваха най-различни сънища. Въпреки всичко, изглежда беше спал по-добре, отколкото му се бе струвало, защото когато се събуди, слънцето беше изминало четвърт от пътя си по небосклона.

Закуси със бизонско месо с няколко кръгли сухари, които намери в отделение под една от седалките. Понеже това бе единствената храна в самолета, на която се бяха натъкнали, налагаше се изводът, че летателните апарати действат базирани не много далече от мястото, където се бе разиграла историята със стадото бизони. Макар да бе възможно и друго обяснение.

Защото ако имаше нещо сигурно в двата свята, които Кикаха познаваше, това бе чувството на несигурност.

Когато Анана се събуди, тя установи, че спътникът ѝ вече беше закусил, беше пропъдил схващането на мускулите си с енергични упражнения, и беше измил лицето и ръцете си. Понеже предишната нощ се бяха къпали в лагера, външният му вид бе достатъчно представителен. Бръсненето не беше проблем за него, понеже малко преди да се раздели с хроваките бе използвал средство, подарено му от Улф, което потискаше растежа на брадата в продължение на месеци. Действието му можеше да бъде неутрализирано във всеки момент чрез

използване на друг препарат, ако се налагаше да си пусне спешно брада, но той бе останал скрит в една колиба в селището на хроваките.

Анана имаше способността да се събужда, изглеждайки готова за прием. Оплака се обаче от лошия дъх в устата си. Дразнеше се също и от невъзможността да облекчи естествените си нужди на скрито.

Кикаха сви рамене и заяви, че една жена на десет хиляди години отдавна би трябвало да се е издигнала над подобни човешки задръжки. Тя не реагира гневно, а само го попита:

— Сега ли излитаме? Или днес е ден за почивка?

Изненада го, че му бе отстъпила ролята на водач. Не това можеше да се очаква от един Повелител. Но тя очевидно притежаваше способност да се адаптира към обстоятелствата, която бе свързана с трезвата ѝ оценка за нещата. Беше разбрала, че това е неговият свят и той го познава много по-добре от нея. Освен това сигурно беше оценила и огромният му потенциал за оцеляване. Истинските ѝ чувства към него не бяха така очевидни. Държеше се до него заради самата себе си и сигурно би го изоставила в момента, когато компанията му се превърнеше от предимство в недостатък — отношение, което в известни граници той одобряваше. Поне до момента двамата бяха действали заедно в добър синхрон. Е, хармонията им не можеше да се нарече идеална, понеже тя ясно бе показала, че няма да му позволи да се люби с нея.

— Цялото ми същество жадува за почивка — обяви той. — Но ми се струва, че ще се чувстваме по-добре, ако почиваме сред хроваките. Има една пещера край селището им, в която можем да скрием това чудо — той посочи летателния апарат. — А докато сме сред тях, ще мога да проведа някои разговори. Ако те се съгласят, бих желал да ги използвам срещу Звънарите. От друга страна не виждам как биха могли да ми откажат. Те обожават сраженията.

Малко по-късно Анана обърна внимание на един индикатор, примигващ върху пулта за управление.

— Викат този самолет от друг, а може би и от щаба им в двореца на Джадауин — поясни тя. Сигурно са обезпокоени, че екипажът не се обажда.

— Бих опитал да ги заблудя като им отговоря, но не владее езика на Повелителите достатъчно добре — каза Кикаха. — А ако опиташ ти, мисля че те няма да приемат глас на жена. Нека си мига. Има обаче

нещо друго, което ме притеснява: разполагат ли Звънарите със средство да открият къде се намира този самолет?

— Това може да стане възможно само ако ние предадем някакво съобщение в продължение на няколко минути. Или ако апаратът се окаже в зоната на пряката видимост. Тези машини са мои и аз съм ги екипирала с някои защитни средства, но на тях не бива абсолютно да се разчита.

— Да, но да не забравяме, че те разполагат с ресурсите на четири дворци: на Улф, твоя, на Нимстоул и на Джудубра. Кой знае дали не са монтирали нещо тайно на самолетите.

Тя изтъкна, че дори това да е възможно, те не са го направили с този самолет. После се прозя и се приготви да подремне. Кикаха възмутено извика, че беше спала цели дванайсет часа и че е крайно време да си размърда красивия задник. И ще ако искат да оцелеят, се налага да си обират парцалите, продължавайки и с други земни клишета.

Тя призна, че е прав. Сговорчивостта ѝ го изненада, но не притъпи бдителността му. Анана седна на пилотската седалка, пристегна се с колана, и обяви, че е готова.

Машината се измъкна от пещерата и се отправи успоредно на отвесната скала в посока към ръба на това ниво, придържайки се на няколко метра над неравния терен на местността. Летяха близо два часа, преди да оставят зад себе си планинския масив и да стигнат до периферията на монолита, върху който бе разположено нивото на Америндия. Пропастта под краката им се спускаше на сто хиляди стъпки. В основата на монолита се намираше Океанос, който всъщност беше не океан, а само море с пръстеновидна форма, което никъде не ставаше по-широко от триста мили и в центъра на което се издигаше монолита.

От другата страна на Океанос — добре видима от тази височина — се различаваше ивица земя, опасваща дъното на тази планета. Ивицата беше широка към петдесетина мили, но от ръба на монолита изглеждаше тънка като косъм. Там, сред пицната зеленина, живееха хора, получовешки създания и митични зверове. Много от тях бяха продукт на биолобораториите на Джадауин и всички дължаха дълголетие и младостта си на него. Сред тях можеха да се открият сирени и тритони, сатири с кози нозе и рога, космати фавни, малки

кентаври и ред други същества, които Джадауин бе направил да приличат на онези от гръцката митология. Ивицата земя представляваше умален модел на Райската градина с някои извънземни, дори извънвселенски, допълнения.

Отвъд края на Градината се намиреше ръба на дъното на света. Кикаха беше слизал до него няколко пъти по време на „ваканциите си“ и веднъж когато го бяха преследвали ужасните гуорли^[1], които искаха да го убият, за да вземат от него Рога на Шамбаримен. Така че той бе поглеждал през ръба, изпитвайки тръпката на страха. Зелената бездна — защото под планетата не се виждаше абсолютно нищо — на небето, предизвикваше в него усещането, че ще пада вечно в нея, ако по някакъв начин се изпусне.

Кикаха ѝ разказа за преживелиците си и допълни:

— Бихме могли да се скрием там за дълго. Мястото е страхотно: няма войни, няма дори кръвопролития, ако се изключи някой друг случайно разкървавен нос. Обстановката предразполага към търсене на удоволствия, без никакъв интелектуализъм, което за щастие омръзва след няколко седмици, освен ако не се запиеш или не преминеш на наркотици. Но Звънарите ще стигнат и до там. И когато го направят, те ще са станали много по-силни.

— Можеш да си напълно сигурен, че ще бъде точно така — увери го тя. — Вече са започнали изработването на нови Звънари. Предполагам, че са намерили необходимите за това съоръжения в един от дворците. Не в моя, но...

— Улф разполага с всичко необходимо — отвърна той. — Но дори при това положение, необходими са минимум десетина години, за да съзрее един Звънар и да получи минимума знания, необходими му да заеме място в тяхното общество, нали? Междувременно Звънарите си остават все онези петдесет. Всъщност исках да кажа вече четиридесет и шест.

— Шест или четиридесет и шест, те няма да се спрат, докато не заловят нас, тримата Повелители, и не ни убият. Съмнявам се, че преди това ще предприемат нахлуване и в други вселени. Сгацили са ни в този свят и ще ни преследват, докато не ни довършат.

— Или не ги довършим ние — подхвърли Кикаха.

Тя се усмихна и отговори:

— Точно това харесвам в теб. Бих искала да беше Повелител. Тогава...

Той не настоя да чуе какво бе имала предвид. Вместо това, започна да ѝ дава указания за спускане покрай стената на монолита. Докато се снижаваха видяха, че привидно гладката му повърхност е начупена, набраздена и доста разнообразна на много места. Виждаха се корнизи и издатини, които предоставяха пътеки за минаване на множество познати, както и на доста странни същества. Понякога минаваха покрай пукнатини, които се разширяваха в относително големи долини. Из тях бълбукаха ручей, водопади се хвърляха през отвори в стената, а веднъж се натъкнаха на широка половин миля река, която с рев се изтръгваше пред отвора на широка пещера, за да полети към морето, намиращо се на седемдесет и пет хиляди стъпки под тях.

Кикаха обясни, че общата повърхност на сушата по всички нива на тази планета, която всъщност представляваше хоризонталната площ на върховете на монолитите, е равна на водната площ на Земята. Към това число можеше да се добави и обитаемата площ по стените на монолитите, която в никакъв случай не беше незначителна и вероятно се приближаваше до площта на земния континент Африка. Нещо повече, съществуваха необятни подземни територии, безкрайни свързани една с друга пещери, които се простираха незнайно докъде. И в които живееха различни народи, животни и растения, пригодили се към подземния начин на живот.

— И когато си представиш всичко това, и осмислиш факта, че тук няма нито безводни пустини, нито вечно заледени полярни области, ще разбереш, че обитаемата площ на цялата тази планета е четирикратно по-голяма от тази на Земята.

Анана отговори, че е била на Земята само веднъж и за кратко и не може да си спомни точните ѝ размери. Но планетата в собствената ѝ вселена била горе-долу с размерите на Земята.

— Повярвай ми — продължи Кикаха, — това място е наистина необозримо. От двайсет и три години съм тук и не съм спрял да пътувам, но съм видял само една малка част. Колко много още ми предстои да видя. Ако оживея, разбира се.

Машината им се бе спуснала доста бързо и сега те се носеха на три стъпки над повърхността на Океанос. Прибойт се разбиваше на бяла пяна в рифовете или директно в каменната твърд на монолита.

Кикаха искаше да се увери, че морето тук е достатъчно дълбоко. Той накара Анана да насочи летателния апарат на две мили навътре. Там изхвърли четирите камбановидни тела във вълните. Водата беше кристално чиста, а ъгълът, под който падаха слънчевите лъчи, беше точно какъвто им трябваше. Телата се виждаха дълго, преди да се скрият в тъмните дълбини. Те пропаднаха през рибно ято, блеснало с всички цветове на дъгата, после се спуснаха и покрай един гигантски октопод на бели и пурпурни ивици, който протегна пипало, докосвайки една от камбаните в пътя ѝ надолу.

Всъщност изхвърлянето на камбаните не беше необходимо, понеже те бяха празни. Но Анана не можеше да се чувства спокойно, докато не се увереше, че те се намират извън досега на разумни същества.

— Четири по-малко. Остават още четиридесет и шест — проговори Кикаха. — Сега да потеглим към селището на хроваките, хората-мечки. Моят народ.

Самолетът прелетя по обиколката на основата на монолита в продължение на седемстотин мили. После Кикаха пое управлението му в ръцете си. Той пое нагоре и десет минути по-късно те се бяха издигнали в дълбоката дванайсет мили бездна покрай на монолита до ръба на нивото на Американдия. Последва един час на предпазливо промъкване през долини и проходи в планините и още половин час на въздушно разузнаване, след което се озоваха над малък хълм, върху който беше селището на хроваките.

В този момент Кикаха се почувства сякаш някой беше пронизал мозъка му с копие. Високите изострени колове, които образуваха защитната стена на селището, бяха изчезнали. Тук-там сред пепелта се виждаха обгорели останки.

Голямата V-образна зала за съвета на старейшините, постройката, в която живееха воините-ергени, мечите бърлоги, конюшната, склада за зърно, пушалнята, дървените колиби... всичко това го нямаше. Или по-скоро беше останала само сивата пепел на пълното опустошение.

Макар предишната нощ да бе валило, тук-там из руините се издигаха тънички струйки дим.

Склонът на хълма беше осеян с разпръснатите овъглени трупове на жени и деца, сред които можеха да се различат по-тъмните останки

на няколко мечки и кучета. Всички те явно бяха намерили смъртта си, докато се бяха опитвали да избягат.

Нямаше никакво съмнение, че това е дело на Звънарите. Но как бяха успели те да го свържат именно с хроваките?

Агонизиращите му мисли се движеха едва-едва. Накрая той си спомни, че тишкетмоаките знаеха, че е член на племето хроваки. Но те нямаха дори приблизителна представа къде се намира то. Войните-хроваки винаги пътуваха поне по двеста мили, преди да излязат на Големия търговски път. Тук те изчакваха минаването на някой от многобройните тишкетмоакски кервани. И макар хората-мечки да бяха големи приказливци, те не биха разкрили местоположението на тяхното село.

Разбира се, не биваше да се забравят старите врагове на хората-мечки, и може би Звънарите бяха получили необходимата им информация от тях. Освен това в двореца на Улф съществуваха филми на селището и на Кикаха, заснети от Улф и оставени на съхранение някъде там. Кой знае, може би Звънарите се бяха натъкнали на тези свидетелства и така бяха намерили хроваките, още повече, че един от филмите започваше с кадър на карта, върху която бе указано местоположението на тяхното село.

Но защо е било опожарено селото и всички в него? Какво можеше да донесе на Звънарите този акт на безсмислена жестокост?

Той зададе на Анана тези въпроси с треперещ глас. Тя му отговори със съчувствие и ако не беше толкова съкрушен, той сигурно би изпитал удоволствие от начина, по който тя реагира.

— Звънарите не са направили това, движени от обикновена отмъстителност — започна тя. — Те са студени и чужди на нас създавания. Трябва да помниш, че макар да са творения на човешки същества — Кикаха бе толкова замаян, че не обърна внимание как тя идентифицира Повелителите с човеци — и да са били отгледани и обучени от хората, те по същество си остават механична форма на живот. Имат съзнание, естествено, което ги издига над обикновените машини. Но са от метал. Жестокостта им е равна на жестокостта на създалите ги хора. Разликата е в това, че тяхната жестокост е студена и механична. И че я използват само когато могат да получат чрез нея нещо, което им е необходимо. Те познават страстта в смисъла на сексуално желание, когато се прехвърлят в тялото на мъж или жена,

точно така както чувстват глад, когато тялото на реципиента им е гладно... Но не са способни на ирационалната отмъстителност, характерна на човека. И следователно не са в състояние да ликвидират цяло племе, просто защото ти го обичаш. Не, трябва да има по-основателна причина — най-малко по-основателна за тях самите, — за да постъпят така.

— Може би са искали да се уверят, че не се крия тук — предположи той. — Щяха да постъпят по-умно да изчакат да се появя и едва тогава да предприемат атаката.

Звънарите може би се бяха скрили някъде в планината, откъдето биха могли да наблюдават всичко. Затова Кикаха настоя да огледат внимателно околността, преди да се доближат до селото. Но ако Звънарите бяха тук те се бяха скрили много добре. Всъщност датчикът на инфрачервено излъчване, монтиран на самолета, не им показва нищо друго освен малки гризачи и птици. Това можеше също да означава, че Звънарите са скрити зад нещо солидно, но в този случай и те не можеха да наблюдават какво правят онези, които им трябваха.

Доста по-вероятно бе обаче след унищожаването на селото летателният апарат на Звънарите да бе огледал околността и след като не бе успял да открие следите им да бе отлетял.

— Аз поемам пилотирането — тихо се обади Анана. — Ти ми разкажи как се стига до Подарж.

Той съзнаваше, че реакциите му са все още доста притъпени, за да оцени нейните действия в правилната им светлина. Това щеше да дойде по-късно.

Затова ѝ каза само да потегли към периферията на нивото и там да се спусне на петдесетина хиляди стъпки. След това трябваше да започне обиколка на тази височина в западна посока с ниска скорост, докато не ѝ кажеше да спре.

Пътешествието мина в тишина, ако се изключеше воя на вятъра в отвора зад гърба им. Той проговори отново едва когато машината спря под огромен надвиснал скален корниз.

— Бих могъл да погребя телата им — каза той, — но това щеше да ми отнеме прекалено много време. Звънарите можеха да се върнат да проверят просто ей така.

— Ти все още мислиш за тях — прошепна тя изумена. — Искам да кажа, притесняваш се, че не си попречил на лешоядите да изкълват

трупове им? Недей! Те са мъртви и ти вече нищо не можеш да направиш за тях.

— Ти не разбираш — въздъхна той. — Когато ги нарекох „моя народ“ аз исках да кажа точно това. Обичах ги и те ме обичаха. Когато ги срещнах за пръв, сториха ми се странни. Аз бях един младеж, израсъл в средата на двайсетия век в американския Среден запад, при това в друга вселена. Те от своя страна бяха надследници на американски индианци, прехвърлени в тази вселена преди двайсетина хиляди години. Ще ти кажа, че привичките на индианеца са чужди, дори непонятни на белия американец. Но аз лесно се адаптирам. Научих всичко за тях и донякъде дори свикнах да мисля като тях. Чувствах се удобно сред тях, както и те в моята компания. Станах Кикаха — Хитреца — човекът, който е непредсказуем. Техният кикаха, страшилище за враговете на хората-мечки... Онова село беше моят дом, те бяха моите приятели — най-добрите приятели, които някога съм имал, — а освен това имах и две хубави и любими жени. Без деца, макар Аудиуиша да си мислеше, че може да е бременна. Вярно е, че се представях за друг на другите нива, особено като преследвания от закона барон Хорст фон Хорстман. Но вече бях започнал да забравям за това... толкова време не съм бил в Драхеланд... Хроваките са моят народ, дявол да го вземе! Аз ги обичах и те ме обичаха!

И той се разплака. Риданията му се изтръгваха болезнено през свитото на топка гърло и дълго след като спря, той продължаваше да усеща някаква дълбоко стаена болка. Не смееше да се помръдне от страх, че тя ще се усили. Но накрая Анана прочисти гърлото си и неспокойно се размърда.

И тогава той каза:

— Добре. Сега съм по-добре. Спусни самолета на онзи корниз. Входят на пещерата на Подарж е на десетина мили на запад. Винаги е опасно да се приближиш до него, особено през нощта. Единственият път когато съм бил вътре беше преди две-три години. Тогава двамата с Улф едва успяхме да уговорим Подарж да ни пусне. — После се ухили и допълни: — Цената, която заплатих, беше да се любя с нея. Сигурно и другите пленници е трябвало да правят това, но са се проваляли, защото са били прекалено изплашени или отвратени, а може би и двете едновременно. Когато я разочаровали Подарж с лекота ги разкъсвала с огромните си нокти. — Той се позамисли и след малко завърши: —

Така че, Анана, по един своеобразен начин, аз вече съм се любил с теб. Или най-малкото съм го правил с нещо... нека да е жена, която има твоето лице.

— Сигурно ти става по-добре — отбеляза тя, — когато говориш по този начин.

— Е, не разбираш ли, че исках да се пошегувам и да поговоря за неща, намиращи се далече от смъртта?

Тя кимна, но не каза нищо. Той също млъкна и то за дълго. Хапнаха студено месо и сухари, защото предпазливостта изискваше да не палят огън. Светлината му можеше да привлече Звънарите или зелените орли. Както и много други живи същества, които лазеха из скалите.

[1] тази история е разказана в първата книга „Създател на вселени“ — Бел.пр. ↑

13

Нощта мина без произшествия, макар от време на време да ги стряскаха резове, писъци, мучене, свирукане, ръмжене, мляскане... за щастие всичко в далечината.

Закусиха и потеглиха с летателния апарат плътно покрай отвесната скала. Кикаха видя една орлица да кръжи над морето. Насочи самолета към нея, надявайки се тя да не избяга и да не ги атакува. Но каквито и емоции да бе изживяла, любопитството ѝ надви. Тя обиколи машината, която остана неподвижна. Изведнъж орлицата се спусна остро покрай тях с писъка „Кикаха-а-а!“ и полетя надолу в бездната. Беше очаквал да полети с всички сили към пещерата на Подарж. Вместо това, държейки се с всичката характерна само за жените непоследователност — и той сподели това с Анана, — тя отново се издигна към тях. Кикаха показа със знак, че ще кацне на една издатина, където би искал да разговаря с нея.

Тя може би беше решила, че това ще ѝ даде шанса да го атакува. Кацна до машината, предизвиквайки малка вихрушка с могъщите си криле и извиси над него заплашително извития си жълт клон, разглеждайки го с блестящите си черни очи. Кикаха беше издърпал назад капака на кабината, но държеше без да го крие лъчемета в ръка. Тя го видя и отстъпи назад.

— Подарж? — изграчи орлицата, но не каза нищо повече по отношение на Анана.

Кикаха не можеше да различава орлиците една от друга. Тя обаче явно си спомняше времето, когато двамата с Улф бяха чакали затворени в клетка да бъде решена съдбата им, както и по-късно, когато цяла армия орли беше атакувала двореца на Улф, издигнат на върха на най-високия монолит, в най-високата точка на планетата.

— Аз съм Тивеста — изгъгни повторно тя с характерния за орлиците папагалски изговор. — Какво правиш тук, Хитрецо? Не знаеш ли, че Подарж те е осъдила на смърт? И на мъчения преди смъртта, ако бъде възможно?

— Щом е така, защо не се опиташ да ме убиеш? — попита той спокойно.

— Защото Подарж научи от Девиванира, че си я освободил заедно с Антиопа от клетката им в града на тишкетмоаките. И защото знае, че в Таланак става нещо много странно, но още не е разбрала какво точно. Така че временно те помилва — това не се отнася до Джадауин-Улф — докато не разбере каква е истината. Заповедите ѝ са да те съпроводим при нея, ако се появиш и помолиш за аудиенция. Но аз ще бъда откровена с теб, Кикаха, и ще те предупредя, че влезеш ли в пещерата, може и да не излезеш от нея!

— Аз не моля за аудиенция — отвърна той. — И ако вляза, ще направя това с този апарат и напълно въоръжен. Предай на Подарж това! Но също ѝ кажи, че ако иска да си отмъсти на тишкетмоаките за това, че са убили и пленили много от нейните питомци, то аз мога да ѝ помогна. Кажи ѝ още, че всички сме заплашени от чудовищно зло. Макар тя да не е пряко застрашена... засега! Но и това ще стане. Защото ще дойде миг, в който то ще затвори студените си пръсти върху нея и нейните орлета... в самите им гнезда. Аз сам ще ѝ разкажа подробностите, когато... и ако се видя с нея.

Тивеста обеща да повтори казаното и отлетя. Изминаха няколко часа. Кикаха започна да става видимо неспокоен. Сподели с Анана, че Подарж е толкова нерационално импулсивна, че е в състояние да действа срещу собствените си интереси. Призна, че не би се изненадал, ако цяло ято зелени орли се стоварят върху главите им, незабележими до последния миг в зеленото небе.

Но се появи само една от птиците. Тивеста му съобщи, че той трябва да отиде с летателния си апарат и да доведе със себе си самката. Разрешавало му се да вземе всички оръжия, които притежавал, защото те нямало да му помогнат, ако се опитал да изиграе или излъже Подарж. Кикаха преведе съобщението на Анана, защото разговорът се водеше на изроден диалект на микенски — езикът, на който бяха говорили Одисей, Агамемнон и Елена.

— Самката ли! — избухна Анана и презрително добави: — Питам се дали тази воняща птица е в състояние да разпознае Повелител, ако се срещне с него!

— Явно не — отвърна ѝ той. — Не забравяй, че все пак изглеждаш неразличима от обикновените хора. Освен това вие можете

да се размножавате с хората, така че за мен сте като хора, макар и произходът ви да е различен. Всъщност можете ли? Улф има някои доста интересни теории по този въпрос.

Но тя измърмори нещо оскърбително на езика на Повелителите. Кикаха насочи носа на самолета нагоре и последва Тивеста до входа на пещерата, където Подарж беше устроила дома си преди близо петстотин години. Тя бе избрала мястото много добре. Скалата над отвора се издигаше под наклон в продължение на няколко хиляди стъпки и беше огледално гладка. Точно пред входа имаше широк перваз, който позволяваше приближаването до пещерата да става само от една посока. Но пътят беше под непрекъснатата зорка охрана на близо четиридесет орлици. Беше абсолютно невъзможно за което и да било живо същество да изпълзи нагоре или да се спусне надолу по скалата, започваща от отвора на входа. Една армия от готови на всичко мъже би могла да се спусне по въжета отгоре, но хората щяха да останат изложени на свирепата атака на орлиците.

Самият вход представляваше кръгъл отвор в скалата с диаметър към десетина стъпки. През него се влизаше в дълъг извит коридор, издълбан след векове старателно полиране.

Летателният им апарат беше изтеглен по коридора с много усилия. Петдесет метра по-навътре коридорът излизаше в огромна пещера. Тя бе осветена от факли и някакви запалени странни растения, които тлееха с бяла светлина. Те висяха с хиляди от тавана и по стените, впили корените си дълбоко и в най-малките пукнатини.

Проникващ незнайно откъде пресен въздух погали Кикаха по бузата.

Огромната крипта изглеждаше както я бе запомнил, с разликата, че сега в нея имаше повече ред. Явно Подарж бе отделила известно време, за да сложи ред в къщата си. Боклуците по пода бяха изхвърлени, а стотиците сандъци и ковчезета, натъпкани със скъпоценни камъни и *objets d'art*^[1], със златни и сребърни монети, и най-различни други съкровища, бяха изтеглени и подредени покрай стените.

Подредени в две редици орли образуваха шпалир за тегления самолет. Шпалирът прекосяваше петдесет метра от каменния под и свършваше, опирайки в каменен пиедестал. Пиедесталът на свой ред бе десет стъпки висок и достъпът до горната му част ставаше по

стълбище, изработено от кварцови блокове. Старият, издълбан в камъка стол, отсъстваше. На негово място, в центъра на площадката, бе поставен огромен трон от злато, инкрустиран с диаманти и изработен във формата на птица-феникс с разперени криле. Тронът не можеше да бъде сбъркан: той беше принадлежал на Радамантий от Атлантида — владетелят на предпоследното ниво на планетата. Подарж му го бе отнела по време на нападение над столицата преди близо четиристотин години. Сега Радамантий вече го нямаше, почти нито един атлант не бе останал жив, и величественият град бе разрушен. А плановете на Улф за реколониизирането на тази земя бяха провалени от появата на Черните звънари и собственото му загадъчно изчезване.

Подарж седеше на края на трона. Тялото ѝ бе като на харпия, както Улф (тогава Джадаун) си го бе представял преди 3200 години. Краката бяха тънки и птичи, но все пак по-дебели от краката на щраус, за да могат да поемат голямата тежест на тялото. Долната ѝ част също бе птича: покрита със зелени пера и завършваща с издължена опашка. Но горната половина бе като на жена с великолепно бели гърди, изваяна бяла шия и изумително красиво лице. Косата ѝ бе дълга и гарвановочерна. В очите ѝ гореше пламъка на лудостта. Нямаше ръце — вместо тях имаше криле, много дълги и широки криле, покрити със зелени и аленочервени пера.

Подарж се обърна към Кикаха с плътен, малко пресипнал глас:

— Спри въздушната си кола там! Не я приближавай повече!

Кикаха поиска разрешение да излезе от машината и да се приближи до основата на пиедестала. Тя му разреши. Разреши и на Анана да го придружи и самата тя се отправи с едва доловимо поклатане в походката до горния край на стълбището. Загледа се със широко разтворени очи в лицето на Анана.

— Двукрака жено, и ти ли си творение на Джадаун? Той ти е дал лице като моето!

Анана знаеше, че става дума точно за обратното и гордостта ѝ беше жестоко ранена. Но не можеше да си позволи да бъде глупаво арогантна. Затова просто отговори:

— Мисля, че е така. Не знам нищо за собствения си произход. Знаем само, че ме има. От около петдесетина години.

— Горкото дете! Значи си играчка на чудовището Улф! Как успя да му се изплъзнеш? Да не би да ти се е наситил и да те е пуснал на

свобода в този лош свят, за да посрещнеш съдбата си?

— Не знам — отвърна Анана. — Може и да е така. Кикаха счита, че Улф е проявил милост, изтривайки част от паметта ми, така че да не си спомням нито за него, нито за живота си в двореца му, ако наистина съм живяла там.

Кикаха се възхити на историята ѝ. Тази жена беше също толкова изобретателна лъжкиня като него. И тогава през главата му се стрелна мисълта „О! О! О! Тя сбърка! Преди петдесет години Джадауин не е могъл да бъде в своя дворец на тази планета, нито дори в тази вселена. Бил е един загубил паметта си американски младеж, осиновен от семейство, носещо фамилията Улф. Повелител в двореца тогава беше Аруор!“

Това едва ли може да има някакво значение, опита се да се успокои той. След като Анана твърдеше, че е загубила паметта си, то тя не можеше да знае кой е бил тогавашният Повелител.

Но Подарж не се бе замислила за тези неща. Тя се обърна отново към Кикаха:

— Девиванира ми каза, че си ги освободил заедно с Антиопа от клетка в зоопарка на Таланак.

— Каза ли също, че се опита да ме убие вместо отплата, че ѝ дарих свободата? — поинтересува се той.

Тя повдигна малко криле и го изгледа гневно.

— Бяха ѝ дадени заповеди! И те нямат нищо общо с благодарността! Нали няма да отречеш, че си дясната ръка на Джадауин, нарекъл се Улф? — После отпусна отново крилето си и се опита да се успокои, но Кикаха не се остави да бъде заблуден. — Междупрочем, къде е Джадауин? Какво става в Таланак? Кой са тези драхеландери?

И Кикаха ѝ разказа. Не спомена нищо за двамата Повелители, и представи нещата така, че да изглежда като че ли Анана е била прехвърлена преди много време в Америндия и е била държана като робиня в Таланак. Подарж ненавиждаше с дива злоба Повелителите. Ако разбереше, че Анана е една от тях и особено ако дори само заподозреше, че е сестра на Улф, тя веднага щеше да разпореди да бъде убита. А това би поставило Кикаха пред дилема, за разрешаването на която той щеше да разполага само с няколко секунди. Щеше да се наложи да избира между живота, за да се бори срещу Звънарите,

оставяйки Анана да умре, или можеше да подкрепи Анана и сам да намери смъртта си. Това че може би щяха да избият множество орли, преди да загинат сами, не можеше да му послужи за утешение.

А може би, помисли си той, колкото и малко да е вероятно това, ние бихме могли да избягаме. Ако успея бързо да застрелям Подарж и предизвикам суматоха сред орлиците ѝ, и успеем бързо да се качим на самолета, и веднага да пуснем бластерите в действие, може би тогава ще бъдем в състояние да си пробием път с бой!

И в този момент Кикаха разбра, че беше избрал страната на Анана.

— Тогава Джадауин може да е мъртъв — каза Подарж. — Това не ми харесва, защото от години планирам как да го заловя. Аз искам той да остане жив още дълги години, докато страда! И изплаща греховете си! И продължава да ги изплаща!

Подарж се бе изправила на краката си с разперени нокти и бе изкрещяла последните фрази в лицето на Кикаха. Той крадешком прошепна на Анана:

— Оха! Струва ми се, че напълно откачи! Бъди готова за стрелба!

Но Подарж се овладя и започна да крачи неспокойно напред-назад като огромна пленена птица, затворена в клетка. Накрая спря и каза:

— Хитрецо! Защо да помагам в борбата ти срещу враговете на Джадауин? Ако изключим възможността, че може да са ме лишили от удоволствието да получа лично възмездие!

— Защото те са и твои врагове — отговори ѝ той. — Наистина, до момента те са използвали за опитите си само човешки тела. Но не мисли, че Звънарите няма да се сетят и за орлите! Хората са приковани от съдбата върху земята. Какво би могло да се сравни с това да можеш да се прехвърлиш по своя воля в тялото на орел, да се издигнеш високо над планетата, да полетиш към слънцето, да се носиш подобно на божество над пълзящите създания, над градове и домове на хора, да бъдеш недосегаем, но сам да виждаш всичко и да контролираш с поглед хиляди мили с едно завъртане на главата?... Наистина ли вярваш, че Звънарите няма да осъзнаят това? И допускаш ли, че когато това се случи, те ще се замислят дали да пленят орлите ти, Подарж, а кой знае, може би и тебе самата, да ви нахлупят своите камбани и да обладят вашите тела и мозъци за своите цели?... Черните звънари

използват телата на всички живи същества по начина, по който ние хората използваме дрехите. Когато ги износим, ние ги изхвърляме. Така и те ще изхвърлят вас на бунището, макар че това ще ви бъде вече безразлично, защото макар телата ви да са доживели до този момент, вие отдавна ще сте мъртви.

Той поспя. Орлите, извисяващи се над главите му като триметрови колони, се размърдаха неспокойно и издадоха яростен звук дълбоко в гърлата си. Изражението върху лицето на Подарж беше неразгадаемо, но Кикаха беше уверен, че тя трескаво размишлява.

— В момента съществуват само четиридесет и шест Черни звънари — продължи той. — Да, те са могъщи, но не са много. Сега е моментът да се направи необходимото, за да не се превърнат те в далече по-голяма заплаха. Защото те ще изработят заготовки на нови Звънари в лабораториите на Повелителите... бъди сигурна в това. И ще дойде момент, когато Звънарите ще наброяват хиляди, дори милиони, тъй като те ще направят всичко по силите им, за да обезпечат оцеляването на своя вид. И тайната за това се крие в броя им... Да, ще дойде момент, когато Звънарите ще бъдат толкова многочислени и могъщи, че изстреблението им ще бъде немислимо. Тогава те ще правят каквото им се прииска. И ако пожелаят да се насладят на изживяванията в тялото на един зелен орел, те ще го направят, без да ви попитат.

Настана дълбока тишина и след дълго мълчание Подарж проговори:

— Ти се изказа добре, Хитрецо. Знам малко за онова, което става в Таланак, защото моите питомци заловиха няколко тишкетмоаки и ги принудиха да говорят. Не че научихме много. Те например изобщо не са чували за Черните звънари. Но според тях, таланакските жреци твърдели, че императорът им е обладан от зъл демон. От друга страна присъствието на тази летяща машина, както и на още няколко като нея, забелязани от моите орли, говори в подкрепа на твоята версия. Лошо е, че ти не доведе пленени Звънари, за да се убедим лично в съществуването им, а си ги изхвърлил в морето както сам твърдиш.

— Значи не съм толкова умен колкото мисля, че съм — отвърна Кикаха.

— Има и нещо друго, което трябва да се вземе предвид, дори разказът ти да е истина само наполовина или изцяло лъжа —

продължи Подарж. — Става дума за това, че аз от дълго време замислям отмъщение срещу тишкетмоаките, защото те имаха дързостта да убият няколко от орлите ми и да затворят други в клетки като най-прости животни. Започнаха да си го позволяват откакто сегашния им владетел, Куотшамл, седна на престола. Това значи преди три години и оттогава досега той продължава да игнорира древното споразумение между неговия народ и моя. В побърканото си настървение да обогати колекцията в зоопарка, в страстта си да украси музеите с препарирани тела на орлите ми, той подхвана война срещу нас. Предупредих го да престане, а той плени пратениците ми. Той е луд и е обречен!

Подарж продължи да говори. На нея явно ѝ бе омръзнала компанията на орлите и тя жадуваше за посетители, които да донесат интересни новини. И след като Кикаха беше дошъл с може би най-вълнуващите новини, които някога бе чувала, тя искаше да говори и да говори. И го правеше с такова пренебрежение към чувствата на своите гости, каквото само един монарх може да си позволи. Разпореди да донесат храна и пиене и седна при тях край голямата маса. Те бяха доволни, че най-сетне могат да се нахранят както трябва, но след известно време на Анана ѝ се приспа. Кикаха се оживи. Той подхвърли на Анана, че щом ѝ се спи, най-добре е да си легне. Тя се досещаше какво са намеренията му, но не възрази. Стана, отиде при самолета и легна на пода върху постелката, донесена ѝ по нареждане на Подарж.

[1] предмети на изкуството (фр.) — Бел.пр. ↑

Когато се събуди, видя Кикаха да спи до нея. Лицето му ѝ заприлича на лицето на бебе с късия си нос и високата горна устна, но дъхът му миришеше на вино, а от тялото му се долавяше аромат на екзотичен парфюм. Неочаквано той спря да похърква и отвори едното си око. Ухили се и каза:

— Добро утро! Макар да ми се струва, че е по-скоро следобед!

После седна и я потупа по рамото. Тя раздражено се дръпна от докосването му. Това не му попречи да се усмихне още по-широко.

— Дали само ми се струва или наистина арогантната супержена Анана-лъчезраната, е малко ревнива? Немислимо, нали?

— „Немислимо“ е удивително точна дума — сопна се тя. — Защо би трябвало да ме вълнува? Откъде-накъде?

Той се протегна и прозя.

— Е, на тези въпроси ще трябва сама да си отговориш. В края на краищата, ти си жена, макар да отричаш, че си човек, а ние бяхме в доста близък, почти интимен по мое мнение, контакт. На всичко отгоре аз съм симпатичен, отчаяно смел и велик воин, щом го казвам, макар че само ти повтарям думи, изречени от хиляди. Е, ти не можеш да се противопоставиш на привличането ми, макар да се презираш, затова че си допуснала един леблабий да ти хареса.

— Опитвала ли се е някога жена да те убие? — попита тя.

— О, поне една дузина. Всъщност като си помисля, трябва да призная, че раните, нанесени ми от жени, са ме приближавали повече до смъртта, отколкото всички рани заедно, нанесени ми от великите воители. — Той опипа два белега върху ребрата си: — На два пъти те едва не постигнаха онова, което и най-заклетите ми врагове не могат. При това и двете се кълняха, че ме обичат. Така че не се притеснявай да ме озариш с искрената си открита омраза винаги когато пожелаеш!

— Не те мразя, нито те обичам — изплъзна се тя. — Аз съм Повелителка и съм...

Прекъсна я една орлица, която дойде да им каже, че Подарж желае да разговаря с тях на закуска. Орлицата видимо се обърка, когато Анана заяви, че първо би искала да се изкъпе и после помоли да ѝ донесат козметичните средства, които без съмнение бяха на разположение тук сред толкова много съкровища, нали? Кикаха се поусмихна и каза, че отива при Подарж и ще се опита да извини закъснението ѝ. Орлицата запристъпва пред Анана на несгъващите си крака и я отведе до филигранна тоалетна масичка, отрупана с всичко, което можеше да ѝ бъде необходимо.

Подарж не се ядоса на отсъствието на Анана, понеже я вълнуваха други неща. Тя поздрави Кикаха с думи, от които трябваше да се разбере, че високо го цени и събщи, че разполага с някои интересни новини. Един орел долетял призори и разказал за огромна флота, придвижваща по реката, наричана от тишкетмоаките с името Петчотакл. Реката била широка и извеждала покрай местността известна като Дърветата на многото сенки.

Имало сто дълги лодки с по петдесет души във всяка. Така флотилията превозвала пет хиляди от Червените бради, които се наричали тюда, или хора. Кикаха спомена, че бил чувал за тях от самите тишкетмоаки, които се оплаквали, че Червените бради все често извършвали нападения над пограничните градове и форпостове. И все пак какво смяташе да прави цяла една флотилия с този размер? Не можеше да има никакво съмнение, че тя замисля нападение, а може би обсада, да речем, на Таланак.

Тя каза, че тюда дошли тук от голямото море на запад, зад Святкащата планина. Кикаха призна, че още не е минавал през Святкащата планина, макар отдавна да му се искало да го направи. Но знаел, че става дума за един район хиляда мили дълъг и триста широк. Мислел, че крайбрежието на морето е населено от америндианци, подобно на Равнините.

Не, отговори му Подарж, доволна от това, че можеше да покаже колко много неща са ѝ известни и докъде се простира могъществото ѝ. Не, орлите ѝ докладвали, че преди много, много години онези места наистина били населени с перести шапки (америндианци). Тогава Джадауин докарал от Земята цяло племе високи дългобради светлокожи мъже. Те се установили по източното крайбрежие и построили свои градове и свои кораби. Не след дълго покорили и

асимилирали тъмнокожите там. Първоначално тъмнокожите били използвани като роби, но постепенно получили права като останалите и накрая се слели с расата на тюда, превръщайки се сами в тюда. Езикът им се опростил, оставайки развален диалект на езика на тюда, примесен с множество местни думи и фрази.

Източното крайбрежие се превърнало във федерация под съвместното управление на Бракя (името на този крал означавало Борба) и Саурга (което на свой ред можело да се преведе като Печал). След това избухнала тежка и продължителна гражданска война, в резултат на която Бракя бил принуден да избяга със шепа воители и жените им. Те прекосили Святкащата планина и се заселили по горното течение на реката. С течение на годините ставали все по-многочислени и по-силни, и започнали грабителските си рейдове по границите на тишкетмоаките, като в отделни случаи нападали лодки и дори кервани. Често се сблъскали с полуконете, но не винаги излизали победители в схватките с тях, както вече били навикнали с другите.

Тишкетмоаките изпратили няколко наказателни експедиции, една от която опустошила един от крайречните градове, а другите били разпердушинени без остатък. Изглежда Червените бради най-сетне са решили да се захванат сериозно с народа на Таланак. Войската им била съставена от едри и добре дисциплинирани воители, но те май нямали представа за размерите и отбранителната способност на нацията, срещу която се опълчвали.

— Възможно е — съгласи се Кикаха, — но когато се доберат до Таланак, те ще установят, че отбранителната способност за защитниците му е сведена до минимум. Дотогава ще сме атакували и може би завладели Нефритения град.

Подарж загуби доброто си настроение:

— Първо ще атакуваме Червените бради и ще ги пръснем като врабчета, спасяващи се от ястреб! Няма да им облекчавам нещата!

— А защо да не ги направим свои съюзници? — предложи Кикаха. — Битката срещу Звънарите, тишкетмоаките и драхеландерите няма да бъде от най-лесните, особено ако се отчете, че те ще използват срещу нас летателните си апарати и бластерите. Ще имаме нужда от всяка помощ, която можем да намерим. Затова предлагам да ги

привлечем на наша страна. Ще има достатъчно плячка и убийства за всички... дори предостатъчно!

Подарж скочи от стола и с един замах на крилото си събори всичко, което беше сложено на масата. Великолепните ѝ гърди се вдигаха и спускаха от обзелия я гняв. Тя го гледаше с очи, в чийто поглед липсваха дори следи от разум. Кикаха неволно се сви вътрешно, макар че си наложи да я изгледа спокойно и дори си позволи да довърши мисълта си:

— Да дадем на Червените бради възможността да убият нашите врагове и да загинат за нашата кауза — предложи ѝ той. — Твърдиш, че обичаш орлите си, дори ги наричаш свои питомци. Защо не искаш да запазиш живота на много от тях, като подсилиш редиците им с Червените бради?

Подарж изкрещя в лицето му и изпадна в пристъп на ярост. Той разбра, че е направил сериозна грешка, позволявайки си да не е съгласен с мнението ѝ и по най-малката подробност, но вече беше твърде късно да поправи стореното. Нещо повече, усещаше, че сам губи контрол над разсъдъка си, поддавайки се на изблика на омраза към нея и арогантните и нечовешко жестоки методи на действие.

Наложи си да се овладее, преди да се е озовал там, откъдето никой не се е върнал. И каза:

— Прекланям се пред върховната ти мъдрост, да не споменавам силата и мощта ти, о Подарж! Нека бъде както сама решиш!

Но остана замислен и твърдо убеден, че ще се наложи да говори с нея още веднъж, когато прецени, че тя е готова да се вслуша в гласа на разума.

Първото нещо, което направи след закуската, бе да изведе самолета навън от пещерата и да изкачи с него петдесетте хиляди стъпки до върха на монолита. Там отлетя до билото на планинска верига непосредствено до периферията на монолита. Двамата с Анана останаха седнали, разговаряйки на висок глас за всичко, което се бе случило напоследък, отплесвайки се в описания на входа за пещерата на Подарж. Оставиха радиото включено, така че всяка казана от тях дума се излъчваше. Тя беше настроила различните средства за засичане от разстояние. След няколко часа разговор Анана се престори, че изведнъж е забелязала „пропуска“ с радиото. Тя жестоко сгълча Кикаха за проявената от него тъпота и моментално го изключи.

Но в този момент на един от екраните вече се виждаха отметките на два самолета, приближаващи се към края на монолита откъм центъра на Американдия. И двата се бяха спуснали от върха, върху които се намираше дворецът на Повелителя.

Понеже двата самолета вече ги бяха засекли с инструментите си, те без никакво съмнение щяха да могат да претърсят и околността, където двамата с Анана смятаха да се скрият. Кикаха насочи самолета на максимална скорост през ръба на монолита и надолу. Задържа се пред входа на пещерата докато не видя първия от преследвачите им да се показва над ръба. После се шмугна в пещерата и по тунела, без да обръща внимание на стръженето в стените.

Сега им оставаше само да чакат. Двата стационарни бластера, включително и ръчните, бяха в ноктите на орлите, сновящи недалече. Те имаха задачата да се спуснат изневиделица от зеленото небе, в мига, когато двата летателни апарата застанеха пред входа на пещерата. Звънарите без съмнение щяха да забележат приближаването им, но едва ли щяха да им обърнат някакво внимание. Тяхната основна цел щеше да бъде да унищожат всякакъв живот в тъмнината на пещерата.

На онези в нея не се наложи да чакат дълго. Един орел, понесъл лъчемет в клюна си, долетя, за да рапортува. Звънарите, по трима в самолет, станали лесни жертви благодарение на пълната изненада на атаката. Телата им били изпечени, а летателните апарати висели на място без никакви повреди, с изключение на няколко дупки в тапицерията на седалките и леко разтопен метал тук-там.

Кикаха предложи на Подарж да вкара двата самолета в пещерата. Звънарите разполагаха с поне още един и нищо чудно да го изпратеха да разследва причината за изчезването на другарите им. „Поне един“, защото Нимстоул и Джудубра може би също разполагаха с летателни апарати от някакъв вид.

— До момента унищожихме дванайсет Звънари. Остават още трийсет и осем — отбеляза Кикаха. — Но сега вече разполагаме със средства за придвижване и малко повече огнева мощ.

Двамата с Анана излязоха с техния самолет. Той се прехвърли в един от двата реещи се във въздуха самолети и го вкара вътре, после отново излезе, за да повтори операцията и с другия. Когато ги подредиха един до друг в пещерата, Подарж настоя двамата да я обучат заедно с няколко подбрани от нея орли, как да ги използва. Кикаха

помоли най-напред да им бъдат върнати ръчните лъчемети, както и онези, които бяха свалени от техния самолет. Продължителното колебание на Подарж накара Кикаха да помисли, че тя е решила, че вече няма нужда от тях. Двамата с Анана бяха напълно безпомощни, защото бяха предали собственото си оръжие на орлите, за да обезпечат успеха на общия им план. Той все още разполагаше с ножа си, който бе решил да забие в слънчевото ѝ сплетение, ако тя с нещо покажеше, че възнамерява да даде заповед на питомците си да ги нападнат. Това нямаше да спаси нито един от двамата, но поне щеше да отнеме живота на Подарж.

Харпията обаче накрая разпореди на питомците си да се подчинят. Излъчвателите бяха върнати, а бластерите бяха монтирани обратно на самолета. Но той все още усещаше някакво безпокойство. Подарж надали щеше да му прости, че е приятел на Улф, и щеше с готовност да забрави за всички услуги, които той ѝ направеше. Веднага щом престанеше да ѝ бъде полезен, щеше да престане да бъде и жив. Кое то можеше да се случи във всеки миг от близкото бъдеще.

Затова когато реши, че е безопасно да говори с Анана, той я предупреди какво може да очаква.

— Мислех си за същото — призна му тя. — Дори да не беше приятел на Джадауин, ти пак би бил в опасност, понеже си ѝ бил любовник. Тя сигурно добре разбира, че въпреки красивото си лице и разкошните гърди, е чудовище и като такава отвращава мъжете, които принуждава да я любят. И това тя не може никому да прости — затова се чувства задължена да убие мъжа, който по нейно убеждение скрито я презира. Аз, на свой ред, също съм в опасност, защото съм жена, и защото тя със сигурност ненавижда всички жени, понеже се чувства пленница на своето тяло. На второ място, аз имам нейното лице, а тя в никакъв случай няма да допусне жена с моето тяло и нейното лице да живее достатъчно дълго, за да успее да се наслаждава на комбинацията. И на трето място, тя е луда! Ужасява ме!

— Ти, една Повелителка, признаваш, че си ужасена! — напомни ѝ той.

— Дори и след десет хиляди години, аз все още се плаша от някои неща. Мъченията са едно от тези неща, а аз съм сигурна, че те ще ме измъчва по най-отвратителен начин... ако има тази възможност. Но има нещо по-важно: безпокоя се за теб!

— За мен ли? — искрено се изненада той. И подхвърли: — За един леблабий?

— Ти не си обикновен човек. Сигурен ли си, че в кръвта ти не тече поне малко от кръвта на Повелителите? Може би си син на Улф?

— О, със сигурност не съм — отвърна ѝ той усмихнато. — Само не ми казвай, че са ти чужди емоциите на обикновените жени! Може би съвсем мъничко не съм ти безразличен, а? Може би аз съвсем, ама съвсем мъничко те привличам с нещо, а? Може би, Боже опази, ти дори ме желаш? Ами ако — о, каква ужасна мисъл! — се окаже, че ти малко ме обичаш? Да, това последното само при положение, че Повелителите са способни да обичат!

— Ти си луд като твоята харпия! — ядоса се тя. — Дори не помисляй, че след като съм склонна да се възхитя на смелостта и способностите ти, аз съм готова и да те призная за равен на мен!

— О, разбира се, че не съм — подигра я той. — Защото ако не бях аз, ти щеше да си мъртва половин дузина пъти, или най-малкото щеше да пициш от болка и отчаяние в някоя килия за мъчения. Чуй ме внимателно какво ще ти кажа сега: когато си готова да признаеш, че не си била права, аз ще ти спестя неудобството. Наречи ме „любими“, това е всичко. Нито ми се извинявай, нито проливай сълзи на разкаяние. Просто ме наречи „любими“. Не мога да ти обещавам, че ще се влюбя в теб, но ще обмисля, запомни, само ще обмисля, възможността да стана твой любовник. Защото ти си страшно привлекателна, поне физически. А аз не бих искал да оскърбя Улф, като отблъсна неговата сестра, макар че от друга страна не си спомням той да е говорил за теб със силно чувство на обич.

Очакваше изблик на ярост. Вместо това, тя се засмя. Но той не беше сигурен дали смехът не ѝ служи само за прикритие.

След това нямаха време за повече разговори. Подарж ги впрегна да обучават орлите ѝ да използват техниката, с която се бяха сдобили. Разпитваше ги непрестанно за Таланак, за местата, където можеше да се очаква най-ожесточена съпротива, за слабите точки на града и така нататък. На нея самата често ѝ се налагаше да дава заповеди и да изслушва доклади. Стотици пратеници отлетяха, за да доведат останалите орли, които щяха да вземат участие в експедицията. Те трябваше да се съберат там, където малкият приток Куакойомл се вливаше в Петчотакл. Тук именно орлите трябваше да причакат

приближаващата флотилия на Червените бради. Имаше много проблеми, които трябваше да намерят своето разрешение. Изхранването на армията ѝ например изискваше специални мерки, които трябваше да бъдат взети предварително. В недалечното минало орлите бяха организирани в армия почти толкова дисциплинирана както една човешка армия. Но по време на атаката на двореца преди няколко години, Подарж беше загубила толкова много от своите най-добри офицери, че възстановяването се бе оказало невъзможно. Както и да е, проблемът с изхранването беше сложен.

Тя отдели известен брой от орлите за ловци. Понеже крайречните области на Великите равнини гъмжаха от дивеч, те можеха да помислят за набавянето на всичката необходима им храна. Това обаче налагаше два на всеки десет орли почти през цялото време да се занимават само с лов.

На четвъртата сутрин Кикаха си позволи отново да влезе в спор. Той ѝ каза, че не е разумно от нейна страна да прахосва огневата си мощ върху войската на Червените бради и че тя трябва да съхрани всичките си ресурси за мястото, където ще бъдат абсолютно необходими — Таланак, — където Звънарите разполагат с оръжия, на които можеха да се противопоставят само подобни.

Нещо повече, дори в този момент тя разполагаше с достатъчно орли, за да разпорежи атака срещу тишкетмоаките. Тяхното изхранване беше достатъчно тежко преди още да са дошли останалите. На всичко отгоре...

Не успя да ѝ каже нищо повече. Харпията му изкрещя да мълчи, ако не иска да му бъдат избодени очите. Каза че е изморена от неговата арогантност и нахалство. Заяви му, че е живял вече достатъчно дълго и че има прекалено високо самочувствие за собствената си хитрост. Каза му, че едва изтърпява Анана, която според нея била възможно най-отблъскващото същество. Провокира го да се опита да избяга от пещерата сега, ако посмее, и каза, че е готова да остави жената да скочи от някоя скала в морето.

Кикаха мълчеше, но това не я успокояваше. Тя продължи да крещи срещу него поне половин час. Накрая неочаквано млъкна. Усмихна му се. Някаква студена струнка трепна в него, кожата му сякаш се сбръчка и му се стори, че част от нея се опитва да се захлупи върху останалата част.

Имаше време когато можеше да се изчакват събития, както имаше време когато те можеха да бъдат предугадени. Кикаха стана от стола се, вдигна близкия до него край на масата, колкото и да бе тежка тя, и я обърна върху Подарж. Харпията изпищя, защото бе притисната помежду масата и стола си. Главата ѝ се подаде над ръба, крилете ѝ безпомощно помръднаха.

Сигурно трябваше да я простреля в главата там и тогава, но не му се стори, че тя представлява непосредствена лична заплаха за него. Но двете орлици на пост представляваха, защото държаха лъчемети в клюновете си. Те обаче трябваше да ги пуснат на пода и да ги хванат с единия си крак, а това даде възможност на Кикаха да простреля едната. Поставен на половин мощност, лъчеметът подпали зелените ѝ криле.

Анана изтегли собствения си лъчемет и лъчът му се кръстоса с този на втората.

Кикаха ѝ извика и се затича към най-близкия самолет. Тя го следваше по петите и когато двамата скочиха по местата си, тя хвана ръчките на големия бластер. Той седна пред пулта за управление и включи двигателите. Летателният апарат се издигна на една стъпка над пода и се стрелна към изхода на тунела. Три орли се опитаха да им блокират пътя с телата си. И три пъти се чува глухи удари, разтърсващи Кикаха. В следващия миг той залитна напред и се удари с гърди в пулта, защото машината се втисна в стеснението непосредствено преди отвора. Той увеличи мощността. Металът изскърца по гранита и апаратът си проби път като шомпол, прочистващ дулото на оръдие.

За миг входът на пещерата беше блокиран от тялото на голяма птица, но после отново се раздаде звукът на глух удар и самолетът се изтръгна под ярката слънчева светлина на петдесет хиляди стъпки над повърхността на морето.

Кикаха потисна желанието да избягат където им видят очите. Той изтегли машината назад и нагоре, следейки тъмния отвор. Както можеше да се очаква, след малко от там изплува тялото на втория самолет, а след него и онзи, в който те бяха дошли тук. Анана разцепи и двата по надлъжната им ос с помощта на бластера, включен на пълна мощност. Машините се разтвориха като черупката на плод и се понесоха надолу сред разсечените тела на орли, превъртайки се във въздуха дълго преди да паднат в синевата на морето далече долу.

Кикаха свали машината на нивото на тунела и насочи на пълна мощност бластера в него. Письците, които се разнесоха, му подсказаха, че или беше улучил неясно колко орли, или ги бе изплашил за дълго. Помисли си дали да не откърти няколко къса от скалата и да блокира с тях входа за пещерата, но орлите отвън вече започваха да се събират в гъсто ято. Той си проби път с носа на самолета през тях, а Анана се погрижи да поопърли перата на най-досадните. Не след дълго бяха на свобода и се носеха на пълна скорост към планинския масив, който отделяше края на монолита от Великите равнини.

Той се понесе в бърснещ полет над терена, защото колкото пониско летяха, толкова по-малка беше вероятността да бъдат засечени от самолета на Звънарите. Кикаха държеше апарата практически малко над тревата; над заоблени хълмове; над дърветата; над огромните сиви туловища на мастодонти и мамонти; над безбройни стада черни бизони; над дивите коне, над тромавите, изпосталели равнинни камили с изплашени лица; над деветстотин фунтовите гъвкави светлокафяви тела на Felix Atrox — кръвожадният лъв; над дългокраките, подобни на кучета, леопарди; над саблезъбите смилодони и тъповатите рунтави мегатериуми; над ленивци с размерите на слон; над степни вълци, достигащи на височина човешки бой; над високите до двајсет стъпки древни балухитериумми с магарешка глава; над мегацероси — елени с рога, чиито размах достигаше двајсет стъпки; над хилядите разновидности на антилопите, включително такава, която имаше дълъг раздвоен рог, започващ от муцуната ѝ; над глигани-страшилища, извисяващи се на шест стъпки над земята; над внушаващите ужас и разтърсващи земята с походката си бронотериуми, създадени отново в биологичните лаборатории на Улф и пуснати на свобода из Великите равнини — сиви, дълги до петнайсет и високи към осем стъпки, с голям плосък рог на края на носа; над койоти и лисици, над щраусоподобни птици, патици, гъски, лебеди и чапли, над щъркели, гълъби, лешояди, мишелови, ястреби — над хиляди животински видове, над милиони разновидности на живота... над всички тях се носеше Кикаха, срещайки се за трите часа полет с повече, отколкото бе видял за пет години странстване из тази земя.

Прелетя над няколко лагера на индианци от Равнините. Пронесе се почти докосвайки вигвамите на уингашути, хайхови, такорити и веднъж дори над отряд на дивите коне, заградил от всички страни своите самки, понесли на шейни племенната собственост и съпровождан от малките си, които рязко се впускаха без видима причина като млади жребчета.

Кръвта на Кикаха кипеше при тези гледки. Единствен измежду всички земляни, той имаше шанса да живее в този свят. До момента късметът го бе съпътствал неотклонно и дори да умреше в тази секунда, той не би могъл да каже, че е прахосал живота си. Точно обратното: беше му дадено много повече, отколкото повечето хора бяха получавали и той бе благодарен на това. И въпреки всичко, той възнамеряваше да продължи да живее още дълго. Защото имаше още много места, които си струваше да посети и да изследва, много красиви жени, които заслужаваха да бъдат обичани. И много врагове, с които да си премери силите.

Едновременно с последната мисъл, стрелнала се през главата му, той зърна някакъв странен отряд сред прерията. Намали скоростта и се спусна на четиридесет стъпки над тях. Бяха драхеландери ездачи, съпровождани от малък кавалерийски отряд тишкетмоаки. А сред тях се виждаха и трима Звънари. Той ясно различаваше сребърните ковчежета, прикрепени към седлата на конете им.

Те дръгнаха юздите на конете си, очевидно мислейки, че летящият над главите им апарат е с екипаж от други Звънари. Кикаха не ги остави дълго да се заблуждават. Той се спусна още и даде възможност на Анана да ги разреже наполовина с лъча. Другите панически препуснаха. Кикаха взе ковчежетата и ги изхвърли над река Петчотакл. Не му беше ясно как бе станало възможно този отряд да се добере на такова разстояние от Таланак, дори да бяха яздили ден и нощ. На всичко отгоре, ездачите идваха от срещуположната посока.

Тогава се сети, че те са били телепортирани направо тук. Спомни си за една врата, скрита в пещера, забутана сред верига ниски, но стръмни скалисти хълмове на петдесетина мили навътре. Насочи самолета нататък и видя онова, което знаеше, че ще види. Звънарите бяха оставили многочислена охрана, за да бъдат сигурни, че Кикаха няма да може да избяга оттук. Той обаче се възползва от изненадата, изби всички и вкара ловко самолета в пещерата. Един Звънар прекосяваше последните няколко метра, отделящи го от вратата, когато Кикаха проби дупка в тялото му.

— Шестнайсет дотук. Остават още трийсет и четири — промърмори Кикаха. — А следващите няколко минути ще донесат края на още много.

— Само не ми казвай, че смяташ да се прехвърлиш през вратата!
— каза тя с опасение.

— Тази врата положително е свързана с вратата в храма на Таланак — отвърна Кикаха. — Но може би трябва да оставим този ход за по-късно, когато ще имаме някакви подкрепления — той не поясни какво имаше предвид и вместо това ѝ нареди да се отърве от трупове. — Известно време няма да ни има. Ако междуременно Звънарите решат да минат насам, те не бива да разберат какво е станало.

Планът на Кикаха имаше шансове за успех, но това зависеше от способността му да убеждава. Двамата отлетяха нагоре срещу течението на реката, докато не пресрещнаха флотилия от много лодки, по две в колона, които се носеха по течението, подпомагани от гребци. Гледката му напомни за корабите на викингите с издяланите на носовете им драконови глави, още повече, че моряците под тях приличаха от това разстояние на скандинавци. Бяха едри и широкоплещести, носеха на главите си шлемове с рога, обути бяха в шалварести панталони, а въоръжението им се състоеше от бойни секири с двойно острие, мечове, копия и кръгли щитове. Повечето от тях бяха боядисали дългите си бради в червено, но сред армията се виждаха и гладко избръснати мъже.

Облак от стрели го пресрещна, когато опита да се снижи. Но той упорито се промъкваше към челната лодка, в която стоеше жрец, облечен в дълга бяла одежда с червена яка. Войниците в лодката бяха изстреляли всичките си стрели, а самолетът летеше малко извън обсега на бойните им секири. Няколко копия полетяха към тях и едно-две дори попаднаха в корпуса, но Кикаха ловко маневрираше така че да не попада пред отвора на помещението под палубата. Той се обърна към жреца на езика на Повелителите и не след дълго крал Бракя се съгласи да разговаря с него чрез посредничеството на жреца. Двамата се срещнаха на брега на реката.

Оказа се, че Бракя има сериозни основания да проявява враждебност. Само преди седмица един летящ апарат бе опожарил няколко града и бе избил немалко млади хора. На всичко отгоре, мародерите приличали на Кикаха. Наложил се Кикаха да обясни подробно ситуацията, което му отне цели два дни. Забавянето се дължеше на необходимостта да обяснява всичко първо на алхсгума,

както тюда наричаха жреците. Но Кикаха се издигна в очите на Бракя, когато жрецьт Витрус поясни на краля, че пред него стои не кой да е, а дясната ръка на Алвалдандс — Всемогъщия.

Придвижването на флотилията бе задържано с още един ден, защото вождовете и Витрус бяха прехвърлени със самолета до пещерата, в която се намираше вратата за телепортиране. Кикаха беше преценил, че именно тук трябва отново да изложи подробно плана си. Бракя пожела практическа демонстрация на телепортирането, но Кикаха отказа под предлог, че това само би предупредило Звънарите в Таланак, че вратата е достъпна за враговете им.

Следващите няколко дни Кикаха описа първо най-общо, а после и в подробности, как да бъдат прехвърлени пет хиляди воина през вратата. Големият брой изискваше точно пресмятане на времето, защото и най-дребният пропуск можеше да доведе до смъртта на мнозина от чакащите реда си, ако вратата се задействаше в миг, когато те не са заели правилно мястото си. Но, както изтъкна той, Звънарите и драхеландерите бяха прехвърлили голям брой хора, а това означаваше, че намерението им е осъществимо.

Междувременно беше започнал да се отчайва от непосилната задача, с която се бе нагърбил, беше започнал да губи търпение, но не смееше да го покаже. Подарж вероятно бе повела многочислената си крилата армада на атака срещу Таланак. Ако бе искала да нападне първо Червените бради, досега щеше да го е направила.

Обратно на обзелите го настроения, Бракя и останалите вождове вече изгаряха от желание по-скоро да започнат провеждането на плана му. Ентусиазмът, с който Кикаха им бе описал очакващите ги съкровища на Таланак, ги бе превърнал във фанатични привърженици на каузата му.

Кикаха организира изработването на открито на точен макет на вратата в пещерата и в продължение на три дни и по-голямата част от нощите проведе многократни репетиции на предстоящото прехвърляне на войските. Към края всички бяха изморени и раздражителни, но за сметка на това повечето детайли бяха изгладени и като че ли всичко мислимо бе отработено.

Бракя прецени, че всички имат нужда от един ден почивка. „Почивка“ в неговите представи представляваше изтъргуването на големи бъчви пиво и някаква действително „огнена вода“ от лодките

на брега, и последващото им изпиване, докато на шишове над огньовете се печеха сърни, бизони, диви коне и мечки. И всичко това съпроводено от много песни, викове, смях, хвалби и няколко по-сериозни спречквания, завършили с тежки наранявания и смъртта на неколцина.

Кикаха склони Анана да остане в тяхната палатка, главно заради Бракя, който без никакво притеснение я бе оглеждал с нескрита похот. И макар досега да не бе предприемал нищо повече освен отправянето на комплименти, граничещи с неприличното (но напълно допустими в обществото на тюда, както поясни жрецът), алкохолът можеше да го освободи от някои задръжки. Това щеше да принуди Кикаха да се бие с него, понеже всички гледаха на Анана като на неговата жена. Всъщност беше се наложило да спят в една палатка именно за да поддържат това впечатление. Тази нощ Кикаха прие предизвикателството на Бракя да се надпиват, понеже щеше да изгуби уважението на околните, ако го отклонеше. Бракя имаше прозрачното намерение да напие Кикаха до безсъзнание и да отиде в палатката при Анана. Той бе с четиридесет фунта по-тежък от Кикаха и се предполагаше, че без никакви проблеми ще издържи по-дълго. Но малко преди заран той рухна на земята за огромно веселие на няколкото Червени бради, които още се държаха на крака.

Късно следобед Кикаха излезе от палатката с глава, която усещаше като след опит да сплете рога в схватка срещу бизон. Бракя се събуди малко по-късно и едва не си скъса междуребрените мускули, надсмивайки се над себе си. Не беше сърдит на Кикаха и когато Анана се присъедини към тях, той я поздрави унило. Кикаха бе доволен от това развитие на нещата, но не искаше да предприемат атаката същия ден, както бе по план. Армията не бе в състояние да се бие дори срещу жени, да не говорим за тренираните врагове, очакващи ги в Таланак.

Бракя разпореда да изтърколят още бъчви пиво и пиянството се развихри с пълна сила. Точно тогава един гарван — птица с размерите на земен плешив орел, съгледвач на Улф — долетя и кацна на клон над главата на Кикаха.

— Привет, Кикаха! — изграчи птицата дрезгаво. — Откога те търся! Улф Повелителя ме изпрати да ти предам, че му се налага да напусне двореца си, защото трябва да отиде в друга вселена. Някой е

отвлякъл неговата Хризеис и той е решен да открие крадеца, да го убие и да си върне жената.

И гарванът продължи с подробното описание на активираните охранителни системи, задействаните врати за телепортиране и препоръки как да влезе и излезе от двореца, ако пожелае. Кикаха уведоми птицата, че всичко се бе променило и ѝ разказа за завземането на двореца от Звънарите. Гарванът не бе особено изненадан от новините. Той вече бе посетил Таланак, защото отнякъде бе научил, че Кикаха се е мяркал там. Беше видял и Звънарите, макар, разбира се, да не знаеше кои са те. Също така бе видял зелените орли на Подарж на път да атакуват Таланак. Те хвърляли огромна сянка, вещаеща черни дни, върху земята и се носели с плясък на крилето, напомнящ за барабаните на Страшния съд. След като го разпита подробно, Кикаха прецени, че армадата се бе стоварила върху Таланак предишния ден.

Той потърси Бракия и му разказа какво бе научил. Целият лагер бе изпаднал в пиянско веселие. Това не попречи на Бракия да издаде заповед: огромни рогове изсвириха сбор, бойни барабани забиха в тревожен ритъм, воините се строиха в клатушкащи се, но отчетливо построени редици. Бракия и вождовете трябваше да се прехвърлят първи заедно с Кикаха и Анана, които носеха със себе си демонтирания голям бластер от самолета. Следваха голобрадите младежи, които нямаха право да си пуснат брада и да я боядисат в червено, докато не убият човек в битка. Следваше остатъкът от армията.

Кикаха, Анана, Бракия и шестимата вождове бързо стъпиха в кръга от сребрист метал. Началникът на отряда след тях провери дали моментът на активиране на вратата е правилно избран. Миг по-късно, групичката се озова в стая, която за разлика от очакванията на Кикаха не беше голямата зала в храма. Беше много по-малка, макар и доста голяма спрямо останалите. Той моментално съобрази, че това е стаята с врата за телепортиране, разположена в близост до центъра на града — онази, до която не бе успял да се добере, докато го бяха преследвали Звънарите. Той избута тюда извън кръга, в който стояха — те бяха останали като вкаменени след магическото си прехвърляне тук.

Събитията след това се разразиха привидно бързо, макар да продължиха много часове, да изискваха изразходването на много енергия и да доведоха до смъртта на много хора. Старата част на града

беше обхваната от повсеместни пожари. Огнени езици бълваха от всички сгради. Причината беше в запалените факли, хвърлени от орлите. Малко бяха нещата в нефритения град, които можеха да горят, но за сметка на това се виждаха хиляди изгорели и все още димящи трупове на орли. Те бяха паднали жертва на лъчеметите в ръцете на Звънарите. Улици и покриви бяха покрити с телата на големите птици, на воини-тишкетмоаки и на драхеландери. В момента по-голямата част от сраженията се водеха в подстъпите към двореца и около храма.

Защитниците и орлите бяха така концентрирани в битката, че забелязаха Червените бради, едва когато три хиляди от тях се бяха прехвърлили в града. Вече беше късно да се попречи на останалите две хиляди също да се телепортират. Стотици орли се откъснаха от атаката срещу върха на града, за да се нахвърлят върху тюда, и от този момент нататък Кикаха можеше да си спомни само как стреля и преминава нагоре, преодолявайки поредното потънало в кръв, димящо и горящо ниво. Накрая дойде момента, когато зарядите за бластера свършиха и от този момент нататък използваха само ръчните лъчемети. Но дълго преди завземането на върха и те станаха безполезни, така че се наложи да извадят мечовете.

Когато влязоха в храма, той мина покрай куп овъглени тела, в които разпозна Звънари само благодарение на сребърните ковчезета, пристегнати на гърбовете им. Бяха шест на брой и явно бяха намерили смъртта си, хванати в кръстосания огън на въоръжени с лъчемети орли. Това вероятно се бе случило в самото начало, може би дори в първите секунди на изненадващата атака. Орлите на свой ред бяха загинали, но не преди да нанесат тежкия си удар върху оредяващите редици на Звънарите.

Успя да преброи още четири тела на Звънари, преди двамата с Анана, следвани от Бракия и още четирима тюда, да нахлуят в огромната зала, където Звънарите бяха инсталирали голяма постоянно действаща врата. Подарж и останалите живи орли, бяха заклецили известен брой драхеландери, тишкетмоаки и двама... не, трима Звънари. Това бяха фон Турбат, фон Свиндебарн и императорът на Тишкетмоак, Куотшамл. Заобикаляха ги техните бранители, но редиците им се топяха под безпощадно яростните удари на Харпията и гигантските птици.

Следван от Анана и Червените бради, Кикаха атакува. Той удари орлите в тил: кръв, пера и плът се разхвърчаха във въздуха. Кикаха изкрещя възбудено, предвкусвайки приближаващия край на враговете си.

И точно в разгара на схватката той видя тримата Звънари да дезертират и да се отправят тичайки към големия метален кръг на вратата, монтиран в пода на далечния ъгъл на залата. Подарж и няколко орли се впуснаха по петите им. Кикаха изтича след орлите. Звънарите изчезнаха, Подарж ги последва и заедно с орлите зад нея също изчезна от погледите им.

Той беше толкова разочарован, че му се искаше да се разплаче, но не смяташе да се прехвърли след тях. Нямаше никакво съмнение, че Звънарите бяха поставили капан за преследвачите си, в който Харпията и орлите ѝ без съмнение бяха попаднали. Но колкото и да му се искаше да залови Звънарите, Кикаха бе твърде опитен, за да им падне сам в ръцете.

Понечи да се върне, но се оказа, че налага да се отбранява срещу две от големите птици. Успя някак да ги рани колкото да избие ентузиазма им да му попречат да мине през тях, но те не се отказваха и бавно го изтикаха назад към големия кръг на вратата в ъгъла. Едната орлица се приближи и клъвна към него с клюн, а той замахна с меч си, принуждавайки я да се дръпне. После другата орлица се приближи и направи лъжлива атака, а той трябваше да я парира, за да остане атаката наистина лъжлива.

Нямаше смисъл да вика за помощ, защото и останалите бяха в същата ситуация. Изведнъж разбра, че в крайна сметка ще бъде принуден да се телепортира през вратата противно на инстинкта си. Защото ако не го направеше, рано или късно един от кривите клюнове щеше да го поразят. Дори в този момент двете птици се разделяха: едната с намерение да го заобиколи в гръб, а може би идеята им беше да го атакуват откъм фланговете, така че дори да успееше да убие едната, другата щеше да се добере до него.

Той хвърли отчаян поглед из залата, видя че Анана и Червените бради не могат да му помогнат с нищо, и реши да действа. Рязко се извърна, скочи на пиедестала, отново се обърна, за да се защити в гръб за няколкото секунди, преди механизма на вратата да задейства, но в

същия миг нещо — може би крило — го удари по главата и той загуби съзнание.

Когато отвори очи, погледът му попадна върху странен и неземеен пейзаж.

Намираще се в широка и плитка долина. Земята, върху която седеше, както и хълмовете, които го заобикаляха, беше покрита от жълтеникава растителност, подобна на мъх.

Небето не беше зеленото небе на света, който бе напуснал. Беше синьо в толкова тъмен оттенък, че трептеше на границата с черното. Би помислил, че се здрачава, ако не виждаше слънцето подминало с малко зенита си. Отляво на него едно огромно тяло с формата на кула висеше в небето. Беше предимно зелено с тъмно и светлосини кръпки по повърхността, прошарена от големи грапави бели петна. Наклонът му напомняше за кулата в Пиза.

Гледката извади Кикаха от замайването. Спомни си, че е бил тук и схвана, че само ударът по главата му бе попречил да осъзнае този факт веднага.

Забравил за преживяното преди, той скочи на крака, излетя във въздуха, разпери крайниците си и се приземи първо по лице, а после на четири лакти и на колене. Ударът, макар да го разтърси, за щастие беше смекчен от възглавницата на гъстия жълт мъх.

Вече съвсем предпазливо той се поизправи на ръце и крака и разтърси глава. Едва тогава видя фон Турбат, фон Свиндебарн и Куотшамл да тичат, преследвани от Подарж и четири орли. Думата „тичат“ обаче можеше да предаде само какво бе намерението им, а не как го правеха. Тримата мъже се носеха с невероятно дълги скокове, често се подхлъзваха при приземяване върху мъха, и губеха равновесие в най-високата точка от дъгата на скоковете си. Паниката очевидно усиливаше непохватността им и при друга ситуация сигурно и те самите биха намерили гледката за комична.

Точно за комична я намираще Кикаха, който не бе непосредствено заплашен. Той се посмя от сърце няколко секунди и внезапно млъкна, осъзнавайки, че и собственото му положение е

далече от безопасно. Дори може би бе още по-опасно от това на тримата, които явно имаха нещо наум, а това можеше да ги спаси от преследвачите им.

На мястото, където се бе приземил след неволния си скок, можеше да се види ръбът на кръгъл камък, полузаровен сред мъха. Стана му ясно, че това е някаква врата за телепортиране. Тримата бегълци явно бяха знаели, че телепортирайки се през вратата в храма, те ще попаднат на луната. Нямахше никакво съмнение, че замисълът им предвиждаше да подмамят преследвачите си тук, а те да се върнат обратно в Таланак или още по-вероятно в двореца на Повелителя.

Също така несъмнено бе, че вратата, към която сега така отчаяно тичаха, бе настроена за еднократно действие. Тя щеше да приеме и телепортира първия, стъпил в нея. След това щеше да се самоизключи и да остане неизползваема докато не бъде активирана повторно. А средствата за активирането ѝ определено не бяха лесно достъпни.

Клопка, точно по вкуса на Кикаха, който сам обичаше да поставя подобни и често го правеше успешно. С разликата, че в случая, поставилият клопката бе заплашен от опасността да се хване в нея. Подарж и орлите положително не бяха онзи тип преследвачи, на които се бе разчитало. Макар сами затруднени от неумението си да се движат в условията на понижена сила на притегляне и все още непреодолили шока след озоваването си тук, те успешно използваха крилете си, за да запазят равновесие по време на скоковете. И нещо повече — те се придвижваха много по-бързо от тримата мъже пред тях, понеже не толкова скачаха, колкото планираха с разперени криле.

Фон Турбат и фон Свиндебарн скочиха едновременно и хванати за ръце се приземиха точно върху един камък. И изчезнаха.

Куотшамл се движеше на пет секунди след тях и когато се приземи върху същия камък, остана на мястото си. Отчаяният му писък раздра спокойния и безжизнен въздух.

Широко разперила криле, за да забави спускането си, Подарж се стовари върху гърба му и го затисна под себе си. После нададе писък, напомнящ по-скоро за птица в агония, отколкото говорещ за триумф, и започна да откъсва парчета плът от гърба на човека. В следващия миг пристигнаха и орлиците и накачаха в кръг около Подарж и гърчещата се жертва, навеждайки се да забият клон сами, когато им се откриеше удобна възможност да го сторят.

Ковчежето, което Куотшамл носеше на гърба си, бе откъснато и отхвъркна, падайки странично до камъка.

Няколко секунди по-късно оставаха само още двайтсет и трима живи Звънари.

Кикаха бавно се вдигна на крака. В мига, в който Подарж и орлиците ѝ свършеха гнусната си работа, те щяха да се обърнат. И нямаше как да не го видят, ако той не се махнеше оттук веднага. Перспективите да им се скрие не изглеждаха особено светли. На миля оттук лежаха руините на град Корад. Големите бели постройки блестяха под слънцето като една далечна надежда. Но даже да стигнеше до тях навреме, щеше да намери там не надежда, а по-скоро затвор. Единствената врата наблизко, която би могъл да използва, се намиралше не в града, а бе скрита в една пещера сред хълмовете. А Подарж и орлиците ѝ се намираха точно помежду него и пещерата.

Кикаха реши да се възползва от абсолютната концентрация, с която птиците се бяха отдали на рядкото удоволствие, за да си припомни как се бягаше на тази планета. Беше идвал тук много пъти и няколко от тях бе оставал задълго. Така че адаптацията му можеше да се сравни с опита да заплува отново след години отшелничество в пустиня. Веднъж усвоеното не можеше да се забрави. Но това не беше нищо повече от аналогия. Защото хвърленият във водата човек незабавно започва да плува. На Кикаха му трябваша само няколко минути, за да си припомни необходимата координация на движенията.

Междувременно бе изминал към четвърт миля. И тогава дочу крясъци, които съдържаша в себе си по-различна емоция от тази да си отмъстиш чрез разкъсване на врага. Погледна зад гърба си. Подарж и четирите ѝ орлиците го бяха забелязали и сега се носеха на пълна скорост след него. Те скачаха във въздуха и прелитаха дълги отсечки като летящи ръби. Очевидно все още не се чувстваха достатъчно добре, за да опитат да летят.

И сякаш прочели мислите му, те изоставиха тромавите си подскоци и полетяха. Издигнаха се доста по-бързо, отколкото бяха свикнали да го правят на планетата и отново изкрещяха. Но този път крясъкът издаваше объркването им. Вместо да съкратят дистанцията, която ги разделяше, тя се бе увеличила.

Кикаха разбра какво се е случило, защото рискуваше по някой поглед назад, докато се намиралше в най-високата точка на поредния си

скок. В следващия миг той се подхлъзна при приземяването си, така че когато скочи отново, тялото му се преобърна два пъти. Опита се да се приземи отново на крака, или поне на един крак, или най-малкото на ръце, но вместо това, тежко се заби в земята. Въздухът със свистене напусна гърдите му, той конвулсивно се сви и стана, преди да се бе възстановил напълно.

При следващия си скок той изтегли меча от ножницата. Изглеждаше му, че ще има нужда от него, преди да се добере до града. Подарж и една от орлиците се намираха пред него, но много високо в небето. Те завиваха и не след дълго се насочиха към него в дълга плоска дъга. И останалите птици бяха над главата му и пикираха напълно свили криле.

Стана му ясно, че Подарж и орлиците ѝ бяха разчели със заложения в тях автоматизъм на подобни пресмятания спусканията си така, че те да завършат в края на следващия му скок. Кикаха продължи напред. Поглед нагоре потвърди, че телата на орлиците продължаваха да се увеличават с приближаването си към него. Жълтеникавите нокти на разперените им пръсти на изпънатите напред крака бяха подготвени да поемат удара от съприкосновението с неговото тяло. Подарж и приятелката ѝ летяха вече почти успоредно на земята и дори махнаха няколко пъти с криле, за да се издигнат малко повече. Намираха се на шест стъпки над покрития с мъх терен и очакваха да забият в него ноктите си още в самото начало на дъгата на следващия му скок.

Подарж се бе озъбила в триумфална усмивка. От ноктите ѝ още капеше кръв, а устата и зъбите ѝ бяха червени. Брадата ѝ също бе покрита с кръв.

— Кикаха-а-а-а! — изкрещя тя. — Най-сетне-е-е-е-е!

Кикаха се зачуди дали тя наистина не вижда меча в ръката му или е толкова подивяла, че това ѝ е безразлично.

Това нямаше значение. Той се приземи и отново се издигна в скок, който по сметките на Подарж трябваше да го изпрати в ноктите ѝ. Но този път той отскочи вертикално с всичка сила. Скокът беше изумителен и тялото му се стрелна покрай смаяната Подарж и другата орлица. Яростните им писъци отекнаха като свирка на влак.

Последваха нови писъци. Този път на объркване, на паника и страх. Глухи удари в земята. Гръмотевично пляскане на криле, опитващи се да спрат в последния миг полета към земната твърд.

Кикаха се спусна и продължи придвижването си напред. На втория скок рискува да погледне какво се бе случило. Подарж и орлиците бяха на земята. Във въздуха хвърчаха зелени пера, откъснати от удара на Харпията и четирите орлици. Самата Подарж лежеше по гръб и краката ѝ стърчаха нагоре. Една от орлиците беше в безсъзнание, други две бяха на крака, но крачеха залитайки. Четвъртата се опитваше да стане, но продължаваше да се катурва, безпомощно пляскаше с криле и надаваше крясъци.

Въпреки сблъскването, подарило му нов аванс, той успя да се вмъкне на безопасно място в един вход само няколко метра, преди да бъде настигнат от Подарж. Едва тогава се обърна и замахна към нея с меч си, а тя отскочи назад, разпери криле, за да запази равновесие и изкрещя към него. Устата ѝ беше все така окървавена, а в очите ѝ пламтеше неистов гняв. Сега се виждаше, че от рана под дясната ѝ гърда тече кръв. Или при сблъскването, или по време на мелето след това, тя бе получила рана от нокът.

Забелязвайки, че я следват само три от орлиците, при това на значително разстояние, Кикаха изскочи от прикритието на входа с вдигнат меч. Подарж бе толкова изненадана от хода му, че позволи на здравия разум да се върне в съзнанието ѝ. Извърна се, скочи във въздуха и размаха криле. Той мина толкова близко до нея, че ударът с меч му отсече няколко от дългите пера на опашката ѝ. После се приземи и отново трябваше да потърси спасение във входа. Орлите се опитваха да се доберат до него.

Едва когато леко рани две от птиците, те се оттеглиха. Подарж зави и се спусна, кацвайки редом с тях. Кикаха се извърна и се затича през необятен салон, а после също така огромна стая, подредена с множество украсени с дърворезба писалища и столове. Прекоси стаята, озова се в поредната зала, излезе в просторен вътрешен двор и скочи в първия попаднал му вход точно навреме. Една от орлиците излизаше през врата на сградата, която току-що бе напуснал, а Харпията и друга орлица завиваха зад ъгъла на постройката. Както бе очаквал, ако се бе задържал под несигурното прикритие на първия вход, щяха да го нападнат в тил.

След малко попадна в стая, за която знаеше, че има само един вход и се поколеба. Не можеше да реши дали да остане тук, сигурен, че е невъзможно да бъде изненадан в гръб, или да потърси спасение в

подземните катакомби. Кой знае, може би щеше да се отърве от тях, скривайки им се из тъмните лабиринти. От друга страна може би орлите щяха да го открият по миризмата, където и да се скриеше. А там долу имаше и други неща, също така смъртно опасни както орлите, и дори много по-отвратителни. Сам той бе дал на Улф идеята за тях, а Повелителя само я бе материализирал в биолобораториите си и бе пусал съществата на свобода тук.

Разнесе се писък. Той скочи през вратата пред себе си и се обърна, за да се защитава до смърт. Подсъзнанието му само бе взело решение вместо него. И бе предпочело тази стая пред зловещата неизвестност на подземията. Едва сега, останал без алтернатива, той съжали, че бе спрял вместо да продължи да бяга напред. Струваше му се, че докато е в състояние да се движи, има шанс да надхитри преследвачите си и някак да спечели накрая. Но сега, блокиран в тази стая без изход, той не виждаше как може да излезе победител. Това в никакъв случай не означаваше, че се е предал. Защото и Подарж, подобно на него, се бе оказала в същата клопка. Тя нямаше представа как да се махне от луната и да се върне на планетата, докато той знаеше. Ситуацията предразполагаше към сключване на сделка, ако бъдеше принуден да преговаря с нея. Междувременно... беше интересно да види как биха се развили нещата отгук нататък.

Стаята беше голяма и покрита с мрамор. В нея имаше легло, изработено в сложни орнаменти от злато и сребро, увиснало на голяма златна верига, окачена в центъра на тавана. Стените бяха покрити от картини в ярки цветове, на които се виждаха светлокожи, добре сложени красиви хора, облечени грациозно в свободно падащи върху телата им одежди, отрупани с накити от метал и скъпоценни камъни. Мъжете бяха голобради и всички имаха дълги жълтеникави или кестеняви коси. Играеха на различни игри. През прозорците на някои от нарисуваните сгради се виждаше синьо море.

Стенописите бяха дело на самия Улф, които безспорно имаше талант и дори може би беше гений. Но идеята бе на Кикаха, който всъщност беше внушил на Улф всичко за луната, с изключение на мисълта за създаването на самото небесно тяло.

Малко след обратното превземане на двореца и завръщането на Улф на престола като Повелител, той бе споделил с Кикаха, че отдавна не е стъпвал на луната. Кикаха бе заинтригуван и настоя да я посетят

заедно. Улф му отговори, че там няма нищо освен тревисти равнини, няколко хълма и ниски планини. Както и да е, прехвърлиха се тук през една от вратите. Голямооката Хризеис — дриадата-съпруга на Улф с пъстра коса — им бе приготвила за пикника кошница пълна с плодове и напитки, точно както би постъпила на нейно място една земна средноамериканска домакиня за излет в парка из покрайнините на града. Но те взеха със себе си оръжие и няколко талоса — полуорганични роботи, изглеждащи като рицари в броня. Дори така един Повелител не можеше абсолютно да се отпусне. Той винаги стоеше нащрек пред заплахата да бъде нападнат от друг Повелител.

Прекараха добре. Кикаха изтъкна, че е видял повече неща, отколкото Улф му бе казал, че може да очаква. На първо място идваше великолепната и малко страшничка гледка на увисналата в небето планета и дори само заради нея си заслужаваше да се дойде тук. После идваше удоволствието да поскачат като скакалци.

Към края на деня, понапил се от виното, равно на което никога не бе имал щастието да опита на Земята, той разви идеята за онова, което сам нарече „Проект Барзум“. Дватамата с Улф бяха разговаряли за живота на Земята и за книгите, които бяха обичали да четат. Кикаха си бе признал, че на младини като Пол Янус Финеган, живеещ във ферма извън Тер От, Индиана, той се бе влюбил в книгите на Едгар Райс Бъроуз. Особено му допадали Тарзан, Дейвид Инес и Джон Картър и той просто не можел да отдаде предпочитание на никой от тях. Но май все пак харесвал най-много Джон Картър.

И точно в този момент той се бе изправил толкова неочаквано, че бе разсипал чашата си с вино.

— Имам идея! — бе извикал той. — Барзум! Нали спомена, че тази луна е с размерите на Марс. Все още разполагаш с огромния потенциал на биолобораториите си и можеш да правиш всякакви биологически „чудеса“ в тях, нали? Какво ще кажеш да пресъздадеш Барзум?

И бе изпаднал в такава възбуда, че излетя във въздуха, но понеже още не можеше да контролира движенията си, се бе приземил обратно върху обяда им. За щастие, по-голямата част от него вече бяха изяди. Макар изплескан с храна и вино, Кикаха бе толкова въодушевен, че не обръщаше внимание на това.

Улф внимателно го изслуша, често с усмивка на уста, но отговорът му отрезви Кикаха.

— Аз мога доста точно да възпроизведа Барзум. И намирам желанието ти да се превърнеш в Джон Картър за забавно. Но отказвам повече да си играя на Бог с разумни същества.

Кикаха не бе загубил надежда и бе продължил да го умолява, но Улф остана непреклонен. Улф можеше да бъде по-непреклонен и от най-твърдия човек, който Кикаха някога бе срещал. Кикаха също беше упорит, на да се спори с Улф, когато той бе взел решение, бе същото като да се изтрие граница като се изтръсква върху него водата от крайчетата на пръстите.

Все пак Улф каза, че ще засее бързорастящ жълтеникав мъх, който скоро щял да унищожи тревата и да покрие луната от полярната шапка на единия полюс до полярната шапка на другия полюс с жълт килим.

Щеше да направи и още нещо, за да не мисли Кикаха, че се опъва на всичките му идеи просто от твърдоглавие. Призна че подобен проект му се вижда интересен. Да, щеше да изработи в биологичните си тоати и бантове, както и останалите животни на Барзум. Но Кикаха трябваше да разбере, че това ще отнеме време и резултатите могат да бъдат по-различни от желаното.

О, щеше да създаде дори Дървото на живота и щеше да построи руините на няколко града. Щеше да изкопае канали.

Но нямаше да създаде червени, бели или жълти тарки, нито бели барзумци. Джадауин не би се колебал. Но Улф никога не би го направил.

Но дори да забравеха за нежеланието му да си играе на Бог, научните и чисто технически проблеми, свързани със създаването на цели народи и култури, започвайки от нулата, бяха изумителни по мащабите си. Подобен проект би отнел стотици земни години само в организационната си фаза.

Той се поинтересува дали Кикаха осъзнава например сложността на марсианските яйца? Те вероятно бяха малки при снасяне и с размерите на футболна топка когато ставаха най-големи, а вероятно дори и по-малки, защото Бъроуз така и не бе описал точните им размери в момента на снасянето им от женската. Тези яйца се слагали в инкубатори под светлината на слънцето. След пет години от тях се

излюпвали малките. Но междуременно яйцата пораствали до две, две и половина стъпки в диаметър. Или поне толкова можело да се очаква да бъдат, ако се имало предвид, че марсианците били с човешки размери.

Добре, но откъде черпят енергия яйцата, за да пораснат? Ако тя идва само от жълтъка, ембрионът никога не би могъл да се развие. Яйцето е затворена система — то не може да получава храна от майката, както прави ембрионът благодарение на пъпната връв. Налага се изводът, че яйцата доставят необходимата им енергия чрез абсорбиране на слънчевите лъчи. Теоретично това не е невъзможно, но тази енергия е пренебрежимо малка, ако се има предвид малката площ на яйцето.

Улф призна, че му е трудно да си представи естеството на биологичните процеси, които да обезпечат феноменалния растеж на яйцата. Трябвало да има приток на енергия и след като Бъроуз не бил казал откъде, тогава Улф и свръхмощните му компютри трябвало да намерят подходящия източник.

— За щастие — беше допълнил тогава Улф, усмихвайки се, — не ми се налага да решавам подобна задача, тъй като няма да има разумни марсианци, нито зелени, нито каквито и да е било. Но може да си поиграя с проблема, за да видя дали той има решение.

Имаше и други въпроси, по които трябваше да се направят компромиси, за да стане луната подобна на Марс. Атмосферата тук беше с плътността на тази на планетата и макар за Улф да не бе проблем да я поразреди, той не вярваше, че Кикаха би искал да живее при подобни условия. Можеше да се предположи, че атмосферата на Барзум беше еквивалентна на тази на Земята на три километра височина. Имаше и друго: параметрите на двата спътника на Марс — Деймос и Фобос. Ако се пуснеха две тела с подобни размери в орбити близки до тези на двете малки луни, те щяха да изгорят от триенето в атмосферата за много кратко време. Защото атмосферата на луната се простираше до точката на изкривяване на гравитационното поле, което съществуваше в пространството помежду планетата и нейния спътник. Улф намери решение като пусна в орбита две енергийни образувания, които светеха с яркостта на Фобос и Деймос и обикаляха около луната със същата скорост и за същото време.

По-късно, когато разсъди на трезва глава, Кикаха разбра колко прав бе Улф. Дори да бе възможно да се създадат в биолобораториите желаните от него същества, дори да имаше смисъл да бъде заселена луната с тях и да бе осъществимо те да усвоят навиците и културата, за които можеше да се съди по някои подмятания в марсианската серия романи на Бъроуз, това едва ли щеше да бъде добро дело. Човек не можеше да си играе на Бог. Улф се бе опитал да го прави като Джадауин и това бе донесло много страдания и мъки.

Или можеше? В края на краищата, помисли си тогава Кикаха, марсианците щяха да получат шанса на живот и щяха да имат същите шансове като всички останали живи същества да обичат, да се надяват и така нататък. Вярно бе, че щяха и да страдат, щяха да познаят болката, лудостта, душевната агония, но не беше ли по-добре това, отколкото да си останат вечно неосъществени? И то просто защото някой е преценил, ще ще е по-добре да не бъдат излагани на риска да страдат. Не беше ли сам Улф казал, че е по-добре да си живял, независимо от изпитанията, отколкото никога да не си съществувал?

Улф призна, че е така. Но каза също, че Кикаха трябва да опита да се освободи от ирационалната си идея. Обясни му, че иска да си играе на Джон Картър, точно както се е опитвал да го прави като дете във фермата на един хожър. Е, добре, Улф не виждал смисъла да измисли, сътвори, изработи, обучи един жив, дишащ, дори мислещ зелен марсианец, та дори и червен зоданган, просто за да даде на Кикаха възможността да го пониже с меча си. Или обратното!

Кикаха бе въздъхнал, после се бе засмял, бе поблагодарил на Улф за всичко, което той бе направил и бе прехвърлил на луната. После бе излязъл на лов за банти, бе овързал с въжета един малък тоат и бе бродил из руините на Корад и Тарк, както бе нарекъл градовете, построени от талосите на Улф. След това се бе почувствал самотен и се бе върнал на планетата. Няколко пъти се бе връщал „за да си отдъхне“, веднъж с жена си от Драхеланд и няколко тевтонски рицари, и веднъж с отряд на хроваките. Но с изключение на него, останалите се бяха почувствали неуютно на луната, обхващаше ги нещо близко до паника и опитите да си „отдъхне“ бяха завършили катастрофално неуспешно.

За последен път се бе телепортирал на луната преди три години. И ето че отново се бе върнал тук в обстоятелства, които надминаваха и най-развнатените му фантазии. Харпията и придружаващите я орлици бяха пред вратата на стаята, а той бе хванат без изход вътре в нея. Взаимен пат! Той не можеше да излезе, а те не можеха да влязат без сериозни загуби. Но те имаха предимство. Можеха да си намерят храна и вода. И ако бяха склонни да си загубят времето, можеха да го изчакат докато не отслабнеше от жажда и глад или докато станеше невъзможно да стои буден. И нямаше никаква причина да не изчакат. И без това никой не ги караше да бързат.

Но скоро и това можеше да се случи. Не бе изключено, дори в известна степен бе вероятно, Звънарите да се върнат тук през някоя от другите врати. И този път численото превъзходство щеше да бъде на тяхна страна.

Ако Подарж си мислеше, че той ще стои в стаята докато не припадне, тя бъркаше. Той смяташе да опита някой друг номер и ако нищо не станеше, щеше да опита да си пробие път с бой. Имаше малък шанс да ги победи или поне да се промъкне покрай тях към подземията. Наистина малък шанс: клюновете и ноктите бяха бързи и жестоки. Но и той не беше човек за подценяване, нали?

Реши да ги затрудни максимално. Дръпна плъзгащата се врата, така че остана само тесен процепа и извика през него към Подарж:

— Мислиш, че съм в ръцете ти, а? Дори да е така, какво от това? Готова ли си да прекараш остатъка от живота си сред тази пустош? Тук дори няма планини, достойни да се наричат така. Теренът е досадно равнинен. Не е лесно да се намери храна. Защото всички животни тук са чудовищно големи и умеят да се борят за живота си!... Самата ти, Подарж, няма вече да бъдеш кралица на своите орли! Защото ако орлиците ти снесат яйца, за да увеличат по този начин броя на твоите поданици, те ще се видят в чудо как да ги опазят от големите любители на яйцата сред животните тук! Дори няма да ти споменавам за

гигантските бели маймуни, които просто обожават яйца! А похапват и месце, включително орлово, сигурен съм в това!... Споменах ти за гигантските бели маймуни. Не си ги срещала още, нали? — Той изчака малко, за да им даде време да помислят върху думите му. После продължи: — Ще останеш тук, докато не те споходи смъртта! Освен ако не сключим примирие! Защото аз мога да ти покажа как да се върнем на планетата! Досещаш се, че знам къде са скрити вратите!

Поредна пауза. Долови тих разговор между орлите и Харпията. После Подарж извиси глас и се обади:

— Думите ти звучат много изкусително, Хитрецо! Но мен те не могат да заблудят! Единственото, което трябва да направим, е да изчакаме да ти се приспи неудържимо или да започнеш да умираш от жажда! Тогава ще ни паднеш в ръцете жив и ще те измъчваме докато не ни кажеш всичко, което искаме да научим от теб! После ще те убием! Какво ще кажеш за това?

— Какво мога да кажа — измърмори той на себе си, а на висок глас извика: — Първо ще се самоубия! Какво ще кажеш ти на това, Подарж, развратна кралице на големите умни птици?

Писькът ѝ и пляскането на големите криле му показаха, че те има същото мнение за неговите думи, каквото имаше той за нейните.

— Знам къде са вратите! И уверявам те, че никога няма да можеш да ги откриеш без мен! Напъни това, което минава за мозък при теб и вземай решение, но го направи бързо. Давам ти половин час, Подарж! После ще действам!

Той дозатвори вратата и седна, подпрял гръб на червеникавото дърво, от което беше изработена. Така не можеха да я отворят без да му дадат достатъчно време, за да стане и се пригответи да ги посрещне. А междуременно можеше да си отдъхне. Дългата битка в Таланак, шокът от захвърлянето му на луната и последвалото преследване го бяха изморили. А и така му се пиеше вода.

Сигурно беше задрямал. Бе му се присънило, че се носи върху тежки мазно преливащи се вълни. Устата му бе суха, сякаш натъпкана с прах. Чувстваше очите си като две парещи твърдо сварени яйца, току-що вмъкнати в очните му орбити.

Вратата не се бе помръднала, така че бе неясно какво точно го бе събудило. Изведнъж слухът му долови слаби писъци и резове и той разбра какво го бе извадило от дрямката. Скочи и предпазливо плъзна

вратата наполовина встрани. Звуците на битката в коридора го удариха със сила в лицето.

Подарж и трите орлици се бяха изправили срещу три огромни, светлокафяви, подобни на котки същества с по десет крака. Две от тях имаха характерната за самците грива, а третото беше с издължената шия на самка. Това бяха банти — марсиански лъвове, описани от Бъроуз, пресъздадени от Улф в биологичните лаборатории му и прехвърлени тук, на тази луна. Те се хранеха с тоати, с малките на зитидарите, както и с големите бели маймуни или каквото и да е било друго, което успееша да хванат. Нормално излизаха на лов нощем, но гладът сигурно ги бе подгонил по следите на плячката през деня. Нищо чудно и да бяха разбудени от гълчавата на преследването и съблазнени да излязат от мириса на кръв.

Каквито и да бяха причините, зверовете бяха заклезили неговите преследвачи. Бяха убили едната орлица, вероятно по време на първата им изненадваща атака, съобрази Кикаха. Зеленият орел е страхотен боец, способен да обърне в бяг един-два тигъра, без да загуби дори перо. Но до момента бантите бяха убили една от орлиците и бяха нанесли достатъчно рани на останалите, за да се покрият те с кръв.

Надавайки мощен рев, те отскочиха назад от плячката. Затичаха напред-назад из широкия коридор и от време на време някой от тях се хвърляше срещу случайно избран орел. Някои от атаките бяха лъжливи и приключваха на безопасно разстояние от опасните като бойни секири клюнове на птиците. В други случаи атаката завършваше с удар на ноктестата лапа по една от двете останали орлици и тогава започваха да се стрелкат острозъби муцуни, жълти клюнове, жълти или аленочервени нокти, парчета светлокафява козина се разлитаха из въздуха сред виещи се зелени пера, проблясваха зелени, червени или жълти очи, рукваше кръв, надаваха се резове и писъци. После лъвът се откъсваше и изтичваше при събратята си.

Подарж стоеше изправена зад двете грамадни орлици.

Кикаха наблюдаваше и чакаше. И дочака: в един момент трите лъва атакуваха едновременно. Един от самците се вкопчи в една от орлиците и телата им се удариха във вратата. Кикаха отскочи назад, после бързо пристъпи напред и мушна меча си в боричкащите се тела. Не го интересуваше кой ще бъде промушен, но се надяваше това да е орлицата. Те бяха по-интелигентни като същества, бяха способни на

по-голяма концентрация и можеха да посветят живота си на една цел — да отнемат неговия живот.

Но в същия момент телата се претърколиха в обратна посока и мечът едва ги докосна с върха си. Шумът беше толкова силен, че не стана ясно кого все пак бе успял да нарани.

За миг пред него се откри чист път за бягство по центъра на коридора. Двете орлици бяха ангажирани с лъвовете, Подарж бе притисната до стената и ноктите ѝ задържаха разярената лъвица на безопасно разстояние. Самата лъвица кървеше от очите и наполовина откъснатия си нос. Заслепена от кръвта, тя не бе сигурна дали трябва да продължава опитите си да се добере до Харпията.

Кикаха се хвърли напред, прескочи двете тела, които се претърколиха така че да му затворят пътя. Кракът му се приземи върху мускулестия гръб на лъва и той отхвъркна високо във въздуха. За нещастие, бе вложил толкова много сила в скока си, че удари глава в мраморния таван и поряза слепоочието си в един диамант, инкрустиран в мрамора.

Полузамаян, той залитна напред. Осъзна, че точно в този момент е напълно незащитен. Ако сега го нападнеше орел или лъв, той щеше да го убие както вълк убива болно зайче. Но всички бяха ангажирани един с друг и не след дълго той излезе от сградата. Няколко минути покъсно напусна очертанията и на града и се отправи с дълги скокове към хълмовете.

Прелетя над разкъсаното тяло на орлицата, пострадала най-тежко след сблъскването. Едно друго разкъсано тяло лежеше до нейното. Беше на бант, решил да атакува ранената птица, очаквайки лесен улов. Но бе сбъркал и бе заплатил с живота си своята грешка.

След това прелетя над тялото на Куотшамл — по-скоро над останките от тялото му, които бяха разпръснати в широк кръг: глава, крака, ръце, вътрешности, дробове и най-различни парчета.

Изкачи се на скокове по хълма, който бе толкова стръмен, че почти заслужаваше да бъде удостоен с името планина. На две трети от пътя към върха, скрит под изданина от осеян с кварцови вложения гранит, се намираще входът за пещерата. Нямаше никаква причина да не стигне до него: само преди минути ми се бе сторило, че късметът му го бе изоставил, а сега отново се бе върнал при него.

Но писъкът, който се разнесе в този миг, го върна към реалността, подсказвайки му колко крехка е надеждата, че отново лесно ще се отърве. Погледна през рамо. На четвърт миля от него Подарж и двете орлици се носеха към него, помагайки си с криле. Нямаше и следа от банти. Те явно не бяха успели да удържат Подарж и орлиците ѝ заклещени в ъгъла. Кой знае, големите котки може би с облекчение ги бяха оставили да избягат. Така те можеха да останат живи със сигурност и да се нахранят с орела, който все пак бяха успели да убият.

Каквото и да се бе случило, той отново беше заплашен от плен. Преследвачите му бяха усвоили техниката на придвижване в условията на понижена гравитация. В резултат, те се приближаваха с една трета по-бързо, отколкото биха успели да го направят на планетата или поне така се стори на Кикаха. Всъщност схватката и загубата на кръв сигурно ги забавяха.

И наистина, втори поглед назад му показа, че Подарж и едната орлица бяха пострадали. Крилата им се размахваха забележимо побавно и те изоставаха зад другата орлица. Макар перата ѝ да бяха покрити с кръв, тя не изглеждаше сериозно ранена. Не след дълго тя подмина Кикаха и се спусна върху него като ястреб върху катерица.

Тази катерица обаче бе въоръжена с меч и вече бе решила какво да направи. Изчислявайки наум кога нейната атака ще се пресече с пътя, по който бе поел, той се извъртя във въздуха наскоро си. Приземи се обърнат назад, а протегнатите нокти на орлицата се оказаха точно в обсега на меча му. Тя изпищя, разпери криле, за да спре, преди да е врълетяла върху него, но той замахна с меча. Липсата на здрава опора под краката попречи на удара му да придобие необходимата сила и увереност, инерцията го повлече и той се завъртя, загубвайки неустойчивото равновесие след приземяването си. Въпреки това, острието преряза единия ѝ крак близо до ноктите и се заби наполовина в другия. В следващата секунда Кикаха падна странично на земята и за миг остана без дъх.

Почти веднага отново се изправи на крака, дишайки на пресекулки като пробит ковашки мех. Успя да вземе меча си от мястото където го бе изпуснал. Орлицата се тръскаше върху земята като ранено пиле и дори не забеляза, кога острието се спусна към шията ѝ.

Главата отскочи, черната зеница, обрамчена в аленочервено го изглежда яростно, после погледът потъмня и изстина.

Все така задъхан той се втурна през входа на пещерата с двайсетина метра аванс пред Подарж и последната орлица. Скокът му го изведе в самия център, после той скочи за последен път към гранитната стена в дъното, на четиридесет стъпки от него.

Оказа се, че беше нарушил семейна идилия, защото пред него седеше семейство бели маймуни. Татенцето, висок над дванайсет стъпки, четирирък, бял и лишен от окосмение с изключение на голямо по площ кече от бяла четина в центъра на грамадния като самун кръгъл череп, с лице на горила и розови очи, клечеше до стената отдясно, където разкъсваше с огромните кучешки зъби откъснатия заден крак на малък тоат. Мама пък обираше месото по главата на тоата и едновременно с това кърмеше двете малки.

(Улф и Кикаха се бяха поувлекли при създаването на големите бели маймуни. Забравиха, че единствените млекопитаещи в романите на Бъроуз са човекът и едно малко животно. Когато осъзнаха грешката си, вече беше доста късно да спрат. Няколко хиляди от маймуните бяха телепортирани на луната и някак не им се искаше да унищожат първия продукт на биолобораториите и да се захванат с обмислянето на немлекопитаещи маймуни.)

Огромните създания бяха изненадани не по-малко от него самия, но той имаше предимството, че бе в движение. И все пак, оставаше му да извади от тесен отвор един малък застопоряващ камък и да бутне назад доста тежката част от стената в дъното. Каменната стена щеше да се завърти около вертикалната си ос и щеше да отвори процепа, извеждащ към тайно помещение. В гранитния под до стената бяха вградени седем полумесеца. Отдясно, на нивото на очите, имаше окачалка, на която висяха седем от добре познатите му метални сребристи полумесеци. Всеки от тях беше настроен в резонанс с един от полумесеците върху пода и съответствието се разкриваше от сходството в надписите върху двата полумесеца на всяка двойка.

Съединяването на краищата им, при което се образуваше кръг, ги превръщаше във врата към предварително програмирано място на планетата. Две от вратите представляваха капани. Нещастникът, който минеше през тях, щеше да се озове в непристъпен отвън и отвътре затвор в двореца на Улф.

Кикаха разгледа йероглифите с бързина, която не му допаднаше, но нямаше избор. Вътрешното помещение беше доста тъмно и той едва различаваше надписите. Сега осъзнаваше, че е трябвало да остави тук източник на светлина още при построяването на тази стая. Но беше късно за съжаление — нямаше време за каквото и да е било друго, освен няколко мигновени и недобре обмислени инстинктивни реакции.

В пещерата бе станало шумно, като във вътрешността на барабан. Двете възрастни маймуни се бяха изправили на кривите си и относително къси крака и ревяха към него, докато горният чифт на ръцете им барабанеше по гърдите, а долните — по стомаха. Но преди да успеят да направят и крачка напред, те едва не бяха пометени от забързаната Подарж и спътницата ѝ, които нахлуха в пещерата като изстрел от двуцевка.

Бяха се надявали да хванат един относително безпомощен Кикаха, макар опитът да им бе показвал многократно, че с него следва винаги да са внимателни. Вместо това, оказа се, че са сменили трите ранени, изморени и може би неохотно сражаващи се банти, за две чудовищно големи, отпочинали и вбесени от нахълтването им бели маймуни.

Кикаха с удоволствие би останал и наблюдавал битката, окуражавайки маймуните, но не искаше да поставя късмета си на изпитание, понеже той и без това му бе дал доказателства, че е започнал да се изтънява до скъсване. Така че хвърли двата полумесеца „клопки“ на пода и взе в ръка останалите пет. Четири сложи под мишница с намерението да ги вземе със себе си. Дори Харпиите да се справеха с маймуните, те щяха да свършат в килиите на Улф.

Въпреки воплите на здравия разум, Кикаха се бе забавил твърде много. Подарж изведнъж се откъсна — а може би „захвърлена“ беше по-точна дума за дефиниране на метода на нейното отделяне от маймуната, която ѝ бе посветила цялото си внимание — и прелетя през пещерата като бейзболна топка. Тя влетя в малката стаичка с такава сила, че се наложи той да пусне на пода четирите полумесеца, за да може да изтегли меча от ножницата. В следващия миг те се стовари в него с ноктите напред и то с такава сила, че го заби в стената, разкъсан от болка в черния дроб и бъбреците. Беше му невъзможно да вдигне меча, защото, първо, тя бе прекалено близко до него и, второ, заслепяващата болка правеше това непосилно.

Миг по-късно двамата се претърколиха по пода като тя бе забила ноктите си в бедрата му. Болката беше агонизираща и тя го заудря с предните ръбове на крилете си по лицето, главата, шията и раменете.

Въпреки болката и шока от ударите, той съумя да ѝ нанесе удар под брадата с юмрук, след което я удари с дръжката на меч.

Погледът в очите ѝ се кръстоса и помръкна. От носа ѝ шурна кръв. Тя падна назад и крилете ѝ се разтвориха като разперени ръце. Ноктите ѝ обаче останаха впити в бедрата му, така че се наложи да ги извади един по един. Краката му се обляха в кръв, която образува локвичка на пода. Точно бе извадил и последния нокът, когато мъжката маймуна се вмъкна на шест крака в стаята. Кикаха вдигна меч с окървавените си ръце и го стовари върху протегнатата лапа. Ударът прониза ръката му и едва не го накара да изпусне меч. Но отсечената китка падна на пода. Струята кръв, която шурна, го заслепи за миг. Той я избърса навреме, за да види как маймуната панически бяга от него на два крака и три ръце, крещейки като обезумяла. Тя се натъкна на последната орлица, която току-що беше свършила с изкормването на самката. Двете тела се вплетоха за последна схватка.

В същия миг Подарж се свести. Надигна се от пода с пронизителен крясък и френетично пляскане с криле. Кикаха вдигна един полумесец от пода, видя че йероглифът върху него съвпада с най-близкия от вградените полумесеци и съедини двата в кръг. После се извърна и нанесе удар към Подарж, която подскочаше наоколо, опитвайки се да изпадне в транс, за да го атакува. Тя отбягна меч му и той стъпи в кръга, образуван от двата полумесеца.

— Сбогом, Подарж! — каза той. — Остани тук и изгний!

Едва бе произнесъл името ѝ и вратата се активира. Напусна пещерата без всякакво чувство за движение — както обикновено — и се озова на друго място, застанал в друг кръг от два полумесеца. Приближаването на двата полумесеца в пещерата в съчетание с навлизането на масата на неговото тяло в полето, излъчвано от тях, бе задействало механизма на телепортация след закъснение от три секунди. Той и подвижният полумесец бяха прехвърлени при полумесеца, който беше в резонанс с този в пещерата, в другия край на подпространствения континуум.

Беше успял да избяга, макар да го грозеше опасността да умре от загуба на кръв, ако не намереше начин да спря кървенето.

И в този миг разбра каква грешка бе допуснал, действайки прибързано заради атаката на Подарж. Беше взел погрешен полумесец след изпускането на петте при нахлуването на Харпията. Неясно как по време на сборичкването единият от полумесеците-уловки се бе смесил с останалите. И той бе имал нещастieto да вдигне точно него и да го използва за телепортиране.

Нямаше никакво съмнение, че се бе случило именно така, защото той се намираше в затворническа килия в подземията на двореца на Улф.

Веднъж, при разговор, се бе похвалил пред Улф, че може да избяга от смятаните за напълно осигурени килии, ако някога се озове в една от тях. Смяташе, че няма затвор, който да може да удържи зад стените си един умен и решен на всичко мъж. Да, подготовката на бягството можеше да отнеме дълго, но то бе неизбежно.

Сега простена и съжали, че бе бърборил толкова необмислено. Защото Улф бе организиран затвора си много добре. Беше разположил килиите под скала с дебелина осемдесет стъпки без никаква директна връзка с външния свят. Килията представляваше напълно затворена система с едно-единствено изключение: храната и водата за затворника

се телепортираха от кухнята при двореца през врата, достатъчно малка, за да приеме само подноса.

Разбира се, имаше врати в затвора, през които ставаше прехвърлянето на затворниците от и в килиите. Но тяхното задействане бе по силите само на човек, добре запознат с тайните на двореца над главата му.

Помещението бе цилиндрично с диаметър около четиридесет стъпки. Осветлението нямаше конкретен източник и не хвърляше сянка. Стените бяха изписани от Улф със сцени от древната история на планетата Земя. Улф не бе очаквал да има други затворници освен Повелители и се бе постарал заради тях. В мотивите на стенописите се долавяше известна жестокост, защото всички те изобразяваха сцени навън, на простор, напомняйки с това на затворника къде се намира той в момента.

Мебелировката бе великолепна и подбрана в стила, известен сред Повелителите като средно-гиамарзанска от епохата преди Преселението. Във вратичките на солидните писалища и различните шкафове бяха монтирани много устройства, чието предназначение бе да развеселят ежедневието на затворника. Те липсваха в първоначалния замисъл на интериора на килиите. Но след като Улф си бе възвърнал замъка, той сам бе организиран поставянето им, защото по собствените му думи бил престанал да вярва в необходимостта да изтезава своите затворници, та дори и със скука. Затова се бе погрижил да имат каквото им е необходимо, още повече, че често отсъстваше за дълги периоди от време и не можеше да контролира какво става с тях.

До момента в тази килия не бе имало затворници. Беше доста иронично, че първият посетител е и най-добрият приятел на надзирателя, който, от своя страна, не знае нищо за това.

Надяваше се и Звънарите, настанили се в двореца над него, да не научат. Знаеше, че пристигането му в килията ще активира три светлинни индикатора на различни места в двореца: единият щеше да започне да мига в спалнята на Улф, вторият — на индикаторното табло в голямата контролна зала, и третият — в кухнята.

Ако Черните звънари хвърлеха поглед върху кой да е от тези индикатори, те без съмнение щяха да се обезпокоят. Нямаше никакъв начин да разберат какво означават примигващите светлинки. Талосите, обслужващи кухнята, щяха да знаят естествено, но дори да ги

попитаха, те не биха могли да отговорят. Те възприемаха заповеди, но устата им служеше само за ядене и вкуване, а не за говорене.

Мислейки за всички тези неща, Кикаха потърси аптечка за бърза помощ в чекмеджетата. Намери антисептични препарати, средства за местна упойка, други най-разнообразни медикаменти, бинт... всичко, от което имаше нужда. Почисти раните си, подготви спрей с псевдотъкан и напръска местата. Кървенето моментално спря и той усети оздравителният процес да започва.

Отпи глътка вода, но и отвори бутилка студена бира. Остана дълго под душа, изсуши се, потърси и намери транквилизатор, защото искаше да се наспи. Хапчето обаче трябваше да почака, докато не се нахрани и не разгледа подробно мястото, където се намираще.

Беше истина, че може би моментът не бе най-подходящ да мисли за почивка. Времето беше от ключово значение. Не знаеше какво става в Таланак с Анана и Червените бради. Нищо чудно точно в този момент да ги атакуваше летателен апарат на Звънарите, съоръжен с мощни бластери. Какво ли правеше и фон Турбат? След като се бяха изплъзнали с фон Свиндебарн на Подарж, те положително се бяха телепортирали в двореца. Но дали ги устройваше да се крият точно сега? А може би, и това изглеждаше на Кикаха доста по-вероятно, те се бяха върнали обратно на луната през друга врата. Сигурно мислеха, че той е прикован там и е неспособен да им навреди. Не бе изключено да решаха да проверят дали наистина е така. Тогава щяха да вземат един летателен апарат и охрана от десетина души, за да го заловят.

Той се засмя. Представи си как го търсят там горе, на луната, постепенно изпадайки в паника, а той през цялото това време да се спотайва под краката им. Е, възможно бе в крайна сметка да открият пещерата при Корад. В този случай сигурно щяха да изпробват всички полумесеци и нищо чудно в един момент тук да се появеше един от Звънарите. В такъв случай, той правеше грешка, че си позволява да спи. Може би трябваше да продължава да се мъчи да намери изход от тази килия колкото може по-бързо.

Кикаха реши, че трябва да се наспи. В противен случай или щеше да рухне или реакциите му щяха да се забавят до степен, в която щеше да стане опасно уязвим. Настроен безгрижно след бутилката бира и последвалите три чаши вино, той се отправи към малката вратичка в стената, над която мигаше в жълто едър топаз. Отвори я и

извади от нишата сребърен поднос. Върху подноса имаше дванайсет сребърни чинии, инкрустирани с диаманти, и всяка от тях съдържаше великолепно приготвено ястие. Той изяде всичко и върна подноса в нишата. Нищо не се случи докато не затвори вратичката. Миг по-късно отново я отвори. Нишата беше празна. Подносът бе телепортиран в кухнята, където един от талосите щеше да се погрижи чиниите да бъдат измити и подсушени. Шест часа по-късно талосът щеше да постави следващ поднос с храна в нишата на кухнята и щеше да го изпрати към подземната килия.

Кикаха искаше да е буден, когато пристигнеше следващия поднос. За нещастие, в затвора липсваха часовници, така че той оставаше зависим от собствения си биологически часовник. Който при сегашните условия не бе особено надежден.

Сви рамене и прати наум всичко по дяволите. Нямахме какво друго да направи, освен да опита. Ако не успееше този път, щеше да успее следващия. Сега бе жизнено важно да се наспи, за да бъде във форма, ако някога се измъкнеше от този затвор. Всъщност това място бе най-безопасното за него в цялата вселена... при положение, че Звънарите не намереха пещерата с вратите на луната.

Първо, трябваше да изследва подробно останалата част от килията, за да се убеди, че всичко е наред и да види какво от намереното би могло да му влезе в работа. Отиде до вратата в другия край на килията и я отвори. Озова се в малко празно антре. Вратата на отсрещната стена го изведе в нова цилиндрична килия със същите размери като първата. Тя бе луксозно обзаведена в друг стил. Но мебелите непрекъснато променяха формата си и всеки път, когато опиташе да се приближи до диван, стол или маса, съответният мебел се отдръпваше от него. Ускоряването на хода му не помагаше, защото само довеждаше до по-бързото отдръпване. Всичко с килията се раз местваше, за да даде път на затворника и преследвания от него мебел.

Стаята беше замислена да развеселява, да озадачава и може би в крайна сметка да вбесява затворника. Основното ѝ предназначение бе да отвлече мислите му от централния му проблем.

Кикаха се отказа от опитите да залови ненужния му диван и напусна килията през следващата врата. Тя се затвори зад гърба му подобно на останалите дотук. Той знаеше, че вратите не могат да се

отворят от другата страна, но продължаваше да проверява дали е така, просто за да се убеди, че Улф не е допуснал грешка. Да, и тази врата отказа да се отвори от другата страна. Намираше се в поредното малко антре. Стаята от другата му страна бе студио. По-следващата стая бе четири пъти по-голяма от предишната и основната част от нея бе заета от плувен басейн. Басейнът се пълнеше непрекъснато с прохладна прясна вода телепортирана от запасите на двореца, която се оттичаше също чрез телепортиране в канализацията. Притокът ставаше през скрита зад решетки дупка в стената на басейна, а оттичането — през също така защитена от дебела решетка дупка в центъра на дъното му. Кикаха огледа внимателно басейна и продължи със следващата стая.

Тя бе с размера на първата. Обзаведена бе с гимнастически уреди и силата на тежестта в нея бе половината от тази на планетата, която от своя страна бе приблизително еднаква със земната. По-голямата част от уредите изглеждаха екзотични дори на Кикаха, който бе пътувал и видял много. Единственото, което предизвика някакъв интерес в него, бяха въжетата, завързани за халки на тавана, чието предназначение бе за катерене.

Той направи ласо от едно от тях и намота на рамо още няколко от останалите, за да ги вземе със себе си. Огледът завърши, когато мина през всичките двайсет и четири стаи, всяка отличаваща се по нещо от останалите. В края на обиколката се озова отново в първата стая.

Всеки друг затворник би помислил, че стаите са свързани верижно. Но той знаеше, че между тях няма никаква физическа връзка, защото всяка стая бе отделена от другите с поне четиридесет стъпки плътен гранит.

Минаването от една в друга ставаше чрез телепортиране през вратите, сложени в рамките на стените на антретата. В мига, в който се отвореше поредната врата, затворникът биваше телепортиран мигновено в следващото антре, което изглеждаше идентично с онова, в което той смяташе, че току-що е влязъл.

Кикаха влезе в първата стая предпазливо. Искеше да е сигурен, че в нея няма Звънар, прехвърлен от луната по време на експерименти с полумесеците в пещерата. Стаята беше празна, но това не изключваше възможността евентуално дошлият Звънар да е тръгнал на обиколка подобно на него. Натрупа три стола един върху друг и носейки ги в ръце, мина в следващата стая — онази с изплъзващите се

мебели с променяща се форма. Избра си един от диваните и метна ласото към една издатина на гърба му. Издатината моментално смени формата си, но метаморфозите бяха възможни само в определени граници, така че ласото се спусна около нея. Диванът, както можеше да се очаква, се дръпна назад, но Кикаха легна на пода и се придърпа към него, оставяйки го да се мята както му беше удобно. Дебелият мокет на пода го спаси от смъкване на кожата, макар да не му се размина без ожулвания. Накрая той се вкопчи в дивана и се метна върху него. Едва тогава той спря, потръпна, втвърди се и се превърна в обикновен мебел. Кикаха обаче беше сигурен, че той веднага ще възвърне особените си свойства, ако го напуснеше макар и за миг.

Кикаха завърза единия край на ласото за издатината. После го хвърли върху нищо неподозиращият стол, който невинно стоеше наблизко. Столът не реагира докато Кикаха не се опита да го издърпа с ласото. Тогава реши, че трябва да се измъкне. Скочи от дивана и изпробва серия маневри, целящи да изтласка свързаните с въжето мебели към входа на стаята. Накрая с помощта на другите въжета и различни предмети вместо тежести, той успя да съоръжи сложна система. Идеята беше всеки който влезе в стаята да стъпи в примката на пода. Близостта му до дивана и стола щеше да ги изпрати в панически бяг, което, от своя страна, щеше да затегне примката около глезена му. Единият ѝ край беше завързан за въжето, свързващо дивана и стола. Друго въже свързваше издатината на дивана със златния полилей, инкрустиран с брилянти и тюркоази. Стъпил на най-горния от трите сложени един върху друг столове, Кикаха бе изпълнил направо цирков номер на балансиране, докато изтегляше куката, на която висеше полилея, така че той да остане да виси, но да бъде на ръба на падането. Когато диванът и столът се стрелнеха встрани от неканения гост, опъването на въжето, завързано за куката, щеше да я доизтегли. Полилеят щеше да се стовари на пода. И ако пресмятанията му бяха точни, той щеше да падне върху онзи, който бе влачен за глезена из стаята.

Честно казано не очакваше, че всичко това може да се случи. Не допускаше, че тук може да се появи някой толкова отнесен, че да не забележи лежащата на пода примка. Все пак, някакъв шанс съществуваше. Този свят, както и другия, от който бе дошъл, бяха пълни с глупци и непохватни идиоти.

Влезе в следващата стая — студиото. Взе в ръка голяма топка пластилин. Тя беше крайно мека и лесно можеше да бъде накарана да задържи желаната форма, като ѝ се впръскаше специален препарат. Отнесе топката и спринцовката с препаратата в залата с плувния басейн. Гмурна се до дъното на басейна и запусти с топката отточния канал на басейна. След това размачка пластилина във формата на диск покриващ отвърстието и го фиксира с препаратата за втвърдяване. После изплува на повърхността и се изтегли през ръба на басейна. Нивото на водата беше започнало забележимо да се покачва. Беше както се бе надявал: нямаше никаква обратна връзка между ниво и дебит, така че притокът продължаваше дори след като водата преля извън басейна. Улф беше пропуснал да предвиди подобна възможност. А може и да бе решил, че не си струва да се замисля по такъв въпрос: щом затворникът искаше да се удави, той имаше пълната свобода да го направи.

Кикаха мина в следващата стая. Натрупа мебелите откъм вътрешната страна на вратата, изсуши се и легна да спи. Беше сигурен, че никой няма да може да се добере до него, без да преодолее сериозни препятствия по пътя си. Или поне най-малкото нямаше да може да влезе, без да вдигне много шум.

Събуди се трепвайки с усещането, че звънчетата, закачени за краищата на нервите му, подрънкват. Сърцето му лудо биеше като на яребица при излитане. Някой беше нахлул в сънищата му. Не, в стаята му. Той скочи иззад дивана, където се бе свил, с меч в ръка. Стана в момента когато някакъв мъж падна на пода, повлечен от висока водна вълна. Вратата автоматично се затвори. Човекът дишаше тежко, сякаш бе задържал дъха си в продължение на дълго време.

Беше дългокрак як тип със светла кожа, множество лунички и тъмна коса, която можеше да се окаже русоляво-червеникава, след като се изсушеше. Не носеше лъчемет. Единственото му оръжие изглежда беше кинжал и къс меч. Нямаше и ризница. Бе облечен в червена риза с къси ръкави, а тесните му жълти панталони бяха пристегнати с широк кожен колан.

Кикаха заобиколи дивана и изтича към новодошлия с вдигнат меч. Изненаданият мъж осъзна, че няма да има време да стане на крака, за да се защити и после разбра, че Кикаха му дава шанс да запази живота си. Постъпи като разумен човек. Кикаха се обърна към

него на езика на Повелителите. Мъжът видимо се обърка и отговори на немски. Кикаха повтори заповедта си на немски, след което му позволи да стане и да седне на стола. Човекът се тресеше от студената вода и не на последно място от това, което Кикаха би могъл да му стори.

Фактът, че беше в състояние да говори немски гладко, убеди Кикаха, че това не може да е Звънар. Речта му издаваше че е роден сред планините Айнхорнер. Звънарите явно бяха решили, че не си струва да се излагат на неизвестните рискове, свързани с телепортирането през тайни врати и бяха изпратили други вместо тях.

До Шуптарп разказа на Кикаха всичко, което му беше известно. Бил баронет, който ръководел гарнизона при замъка на фон Турбат в Егесхайм. Останал там по време на нашествието срещу Таланак. Но съвсем неочаквано фон Турбат и фон Свиндебарн се върнали. Излезли от някакво тайно място вътре в замъка. Заповядали гарнизона и известен брой други войници да ги последват в „магическата“ стая. Фон Турбат обяснил пред всички, че техният архивраг Кикаха сега се намирал на луната и че се налагало да отидат там с помощта на магия — бяла магия, естествено, — за да го открият и заловят. Фон Турбат и дума не обелил за съдбата на войниците, които бил отвел в Таланак.

— Те всички са мъртви — информира го Кикаха. — Но на какъв език разговаря фон Турбат с вас?

— Чрез посредничеството на жрец, както прави напоследък — отвърна До Шуптарп.

— На теб това не ти ли се струва малко странно?

До Шуптарп сви рамене:

— Толкова много странни неща се случиха едновременно напоследък, че това е само едно от тях. Освен това фон Турбат заяви, че бил осенен от божествено просветление от страна на Повелителя. Каза че неочаквано добил дарбата да говори на свещения език. И му било забранено да използва друг, защото Повелителя пожелал всеки да разбере, че гледа благосклонно на фон Турбат.

— Да, колко удобно обяснение и извинение — измърмори Кикаха.

— Над замъка се появи магическа летяща машина — продължи До Шуптарп. — Кацна, после ние я разглобихме и отнесохме парчетата в онази стая, от която трябваше да заминем за луната.

Описа изпитания ужас да се озове за миг на луната и да види планетата, на която се намирал само допреди секунда, да виси в небето, заплашвайки да се стовари всеки момент на луната и да смаже всички.

Но, философски заключи той, човек можело да свикне с почти всичко.

Пещерата на хълма била открита от търсачите недалече от мястото, където се натъкнали на обезглавена орлица без крака. В пещерата лежали обезобразените трупове на две маймуни и този на един орел. На пода имало пет полумесеца. Чувайки това, Кикаха разбра, че Подарж беше избягала през една от вратите.

Фон Турбат лично избрал десет от най-достоините си рицари, за да изпрати по двама през всяка от петте врати. Надявал се някои от тях да намерят и убият Кикаха.

— Били сте двама?

— С мен дойде и Карл фон Ротхадлер — поясни До Шуптарп. — Мъртъв е. Не успя да стъпи в примката, макар да влезе в онази стая толкова бързо, че само по някакво чудо я избегна. О, той беше голяма работа, когато трябваше да се разбие врата и да се влезе някъде с меч в ръката. И майната му, че може да има нещо, от което човек трябва да се предпази! Та, втурна се той в стаята, а диванът и столът светкавично отскочиха назад. Не знам как си ги омагьосал да го направят, но сигурно си велик магьосник. Те изтеглиха куката и полилеят падна на главата му.

— Значи клопката е сработила, макар и не точно според замисъла — замислено каза Кикаха. — А ти как се промъкна през стаята пълна с вода?

— След смъртта на Карл аз опитах да се върна по пътя, по който бяхме дошли. Но вратата не се отваряше. Затова продължих напред. Когато стигнах до вратата на стаята пълна с вода, трябваше да я натисна с всички сили, за да я откrehна поне малко. През процепа бликна вода. Спрях да я натискам. Не можех да се върна, пътят беше отворен само напред. Отново натиснах вратата. Налягането на водата от другата страна беше много голямо. Не можех да я отворя изцяло, а бликащата вода едва не ме събори на пода. Успях някак да се втисна... аз съм много силен. Докато мина, антрето се напълни с вода, така че вратата се затвори в мига, в който пристъпих в голямата зала... Водата

беше чиста, а осветлението ярко. Иначе сигурно щях да се удавя, преди да намеря другата врата. Изплувах нагоре, надявайки се да намеря малко въздух под тавана, но стаята бе пълна догоре. Така че заплувах към отсрещната стена. Налягането на водата беше отворило вратата и антрето се пълнеше. Не знам как, но вратата някак се затвори. Кой знае, може да се е отваряла и затваряла непрекъснато. Антрето бе пълно наполовината... Натискът отвори и вратата за тази стая. Изчаках я веднъж да се затвори. Когато след малко отново започна да се открехва, аз я блъснах с два крака. И се озовах тук, като моряк изхвърлен от урагана на брега на пустинен остров.

Кикаха не отговори веднага. Мислеше си за тревожната ситуация, в която сам се бе озовал — заедно с този младеж — оставяйки басейна да прелее. Ставаше ясно, че самоотварящите се от водното налягане врати ще доведат до запълването на всичките двайсет и четири подземни стаи.

— Добре! — въздъхна той накрая. — Ако не измисля начин да се измъкнем оттук, това ще ни е краят!

До Шуптарп не дочу какво бе измърморил и попита. Кикаха обясни ситуацията. До Шуптарп пребледня още макар това да бе изглеждало невъзможно. Кикаха разказа за повечето неща, които стояха зад събитията от последните няколко дни. Дори навлезе в известни детайли за Черните звънари.

— Сега разбирам много от нещата, които ми се струваха необясними — замислено прошепна До Шуптарп и на по-висок глас продължи: — Спомням си онзи ден... всичко бе както обикновено. Готвех се да тръгна начело на експедиция за лов на дракони. И точно тогава фон Турбат и фон Свиндебарн обявиха свещена война. Обясниха, че лично Повелителя е наредил да нападнем един град на нивото под нас. За да открием и убием тримата еретици, които се криели в него... Повечето от нас не бяха и чували за Таланак, за Тишкетмоак или за Кикаха. О, знаехме за барона-разбойник Хорст фон Хорстман, разбира се. Тогава фон Турбат каза, че Повелителя ни е дал магическо средство за придвижване между отделните нива. И поясни защо ще говори вече само на езика на Повелителя... Сега ти ми разказа, че душите на моя крал, на фон Свиндебарн и на още неколцина са били изядени. И че в телата им са проникнали зли демони.

Кикаха виждаше, че войникът още не всичко разбира, но не се опита да разсее заблужденията му. Щом предпочиташе да сведе нещата до свръхестествени сили, това си беше негово право. Важното бе да знае, че двамата крале сега представляват изключителна опасност.

— Не знам дали мога да ти се доверя? — обърна се той към До Шуптарп. — Ще ми помогнеш ли сега, когато вече знаеш истината? И убеден ли си, че това е истината? Разбира се, всичко това е без значение, ако не намеря начин да се прехвърлим в двореца над нас, преди да сме се издавили тук.

— Ще ти дам клетва за вечна вярност!

Кикаха не беше много убеден, но не му се искаше да го убива. А и До Шуптарп можеше да му помогне в определен момент. Той му каза да си вземе оръжията и тръгна пред него към килията, в която и двамата бяха пристигнали тук. Когато стигнаха в нея, Кикаха се огледа за записващо устройство и веднага намери такова. Ставаше дума за една от множеството машинки, с които затворникът можеше да се забавлява. Кикаха обаче имаше нещо друго наум. Той взе в ръка лъскавия черен куб, натисна червеното петно върху долната му стена и каза няколко думи на езика на Повелителите пред него. След това натисна бялото петно отстрани и чу обратно току-що изречените думи.

Двамата изчакаха няколко безкрайно дълги часа докато топазът над нишата в стената не започна да пулсира призивно. Той извади подноса, върху който имаше храна за двама. Сигурно в кухнята светеха две светлини и талосът бе взел съответните мерки.

— Яж! — нареди Кикаха на До Шуптарп. — Следващото ти ядене може да е след много време... ако изобщо имаш щастието да се нахраниш поне още веднъж!

До Шуптарп примигна. Кикаха се опита да се храни бавно, но рязкото отваряне на вратата, последвано на бликналата през нея вода, го накара да се задави. Вратата почти веднага се затвори обратно, но след малко пак се отвори и изплю нова водна вълна.

Той остави чиниите обратно върху подноса и го върна в нишата. Надяваше се талосът да не е зает с нещо по-важно точно в този момент. Защото ако забавеше макар и с малко обратното телепортиране на подноса, това можеше да се окаже гибелно за затворниците.

Беше сложил върху подноса и записващия куб, които бе започнал да повтаря инструкциите му. Трите последователни натискания на белия бутон го програмираха да възпроизведе записа шейсет пъти, и всичките им надежди бяха свързани с това талосът да извика обратно подноса, преди кубът да спре.

Топазът спря да мига. Той вдигна вратичката. Нишата беше празна.

— Ако талосът направи онова, което го инструктирам, всичко ще бъде наред — поясни той на тевтонския рицар. — Най-малкото ще се измъкнем оттук. Но ако талосът не се подчини... тогава бълбук, бълбук... нали се сещаш — край на всичките ни грижи.

Нареди му да го последва в антрето. Останаха вътре в течение на шейсет секунди. После Кикаха отново се обади:

— Ако съвсем скоро нищо не се случи, можем да се целунем от... — но не успя да довърши.

Намираха се в голяма стая върху кръгла плоча от сив метал. Мебелировката беше екзотична — от ранно-радамантийския период. Стените и пода бяха от розов камък прошарен с черни жилки. Не се виждаха нито врати, нито прозорци, макар едната стена да приличаше на прозорец, който предлага гледка навън.

— Сигурно някой индикатор в този момент показва, че се намираме точно в тази килия — проговори Кикаха. — Да се надяваме, че Звънарите няма да разберат смисъла на тези индикатори.

При толкова много индикатори, примигващи без никаква видима причина, Звънарите сигурно бяха изпаднали в паника. Без съмнение, те сновяха из двореца, опитвайки се да разберат какво се бе случило, без да са разбрали.

След малко част от привидно цялата стена се отмести и се скри в самата стена. Кикаха тръгна напред. Един талос висок шест стъпки и половина и покрит с броня като рицар, ги очакваше. Той му подаде черния куб на записващото устройство.

— Благодаря — каза Кикаха и продължи: — Разгледай ни внимателно. Аз съм твоят господар. Този човек е мой слуга. Ще се подчиняваш и на двама ни, освен ако този мъж, моят слуга, направи нещо, което би могло да ми навреди по някакъв начин. В такъв случай, спри го! Останалите живи същества в замъка са мои врагове и ти трябва да ги атакуваш и убиеш в мига, в който зърнеш един или повече от тях. Първо обаче ще вземеш този куб след като запиша в него каквото поискам и ще дадеш на другите талоси да чуят моето послание. Това ще бъдат инструкции да нападнат и убият враговете ми. Разбра ли всичко?

Талосът отдаде чест, показвайки, че бе разбрал. Кикаха заговори в куба, програмира го да повтори казаното хиляда пъти и го връчи на талоса. Облеченото в броня създание отново отдаде чест, обърна се и с маршова походка се отдалечи.

— Те са перфектни изпълнители на заповеди, но най-малко от всички може да разчита на това господарят им — подхвърли Кикаха. — Улф много добре знаеше за тази им особеност, но не пожела да промени нещата. Казваше, че някой ден това може да се обърне в предимство, защото едва ли някой нашественик би могъл да се досети, колко малко може да разчита на тях.

Кикаха подробно обясни на До Шуптарп как се стреля с лъчемет, ако обстоятелствата му дадат тази възможност и те се отправиха към оръжейния склад на двореца. За да стигнат до него, наложи им се да прекосят цялото това крило, а после да се спуснат шест етажа. Кикаха използваше стълбищата, оставяйки елеваторите на Звънарите.

До Шуптарп бе смаян от великолепието на двореца. Огромните зали, тяхното обзавеждане, натрупаните в тях съкровища, всяко едно от които бе достатъчно да се купят всички кралства на Драхеланд, го смазваха и потискаха. Той жадуваше да поспре, да разгледа подробно, да пипне, а може би и да напълни джобовете си. После се стресна, сви се и млъкна, защото пръснатите наоколо богатства го караха да възприема цялото това място като свещен храм.

— Можем да вървим с дни и пак да не срещнем никого — обади се в един момент той.

— Щяхме да срещнем, ако не знаех къде отиваме — възрази му Кикаха. Той продължаваше да се пита доколко може да разчита на своя спътник. Нямахше никакво съмнение, че при нормални обстоятелства той би бил първокласен воин. Поведението му в запълнената с вода подземна стая доказваше, че е смел и лесно се адаптира. Но попадането му в двореца на Повелителя оказваше същото въздействие върху него, както би се почувствал един земен християнин прехвърлен в града на Бога... и установил, че той е превзет от дяволите.

Близо до основата на стълбището Кикаха подуши разтопен метал и пластмаса заедно с изгоряла протоплазма. Той внимателно надникна зад ъгъла. На стотина стъпки по-нататък лежеше по очи тялото на талос. Откъснатата от лъча на лъчемета ръка беше паднала до него.

Двама Черни звънари — или поне за такива ги взе Кикаха, съдейки по пристегнатите на гърбовете им ковчезета — лежах мъртви до него. Вратовете им бяха извити на цял оборот. Други двама Звънари, стиснали в ръце лъчемети, разговаряха възбудено. Единият държеше останките от черния куб на записващото устройство. Кикаха

злорадо се ухили. Апаратът явно беше повреден след попадението на лъча и беше спрял да възпроизвежда. Следователно, Звънарите не знаеха защо талосът ги бе нападнал и какво бе съдържанието на записа.

— Двайсет и девет мъртви. Остават още двайсет и един — прошепна той и дръпна глава. — Но сега вече ще бъдат нащрек. Ако това не се бе случило, оръжейният склад можеше и да бъде неохраняван. Но сега, като знаят, че някаква неизвестна опасност броди наоколо, те със сигурност ще го охраняват. Добре, тогава ще опитаме друг подход. Може да се окаже по-опасно, но кое на този свят не е опасно! Да се върнем при стълбището.

Той отведе До Шуптарп до един салон на шестия етаж. Помещението бе дълго над шестстотин стъпки, широко бе поне триста, и бе натъпкано с препарирани животни — сред които можеше да се намерят и препарирани разумни същества — от много вселени. Минаха покрай прозрачен куб, в който подобно на водно конче в кехлибар, висеше същество наполовина насекомо, наполовина човек. Имаше дълги мустачки, огромни, макар и съвсем човешки очи, тесен кръст, тънки крачета, покрити с розов мъх, четири костеливи ръце, и беше с голяма гърбица, от която излизаха четири криле като на пеперуда.

Въпреки че не разполагаха с много време, До Шуптарп спря и впери изумен поглед в неземното същество. Кикаха поясни:

— Този екземпляр е на десет хиляди години. Нарича се квисвас — човек-колеоптер — и е продукт на биолобораториите на Анана, или поне така ми е казано. Повелителя на този свят нападна света на своята сестра и си набави някои екземпляри за своите музеи. Доколкото ми е известно, квисвасът е бил любовник на Анана по онова време, но не бива да се вярва на всичко, особено на онова, което един Повелител е готов да каже да друг. Освен това става дума за неща от далечното минало.

Чудовищно големите очи бяха гледали с празен поглед през дебелата прозрачна пластмаса в продължение на десет хилядолетия — пет хилядолетия преди зараждането на цивилизацията на Земята. И макар Кикаха да го бе виждал и преди, той винаги изпитваше страхопочитание, боязън и усещане за собствената си незначителност, пред него. Колко ли умно е било това същество и колко ли ожесточено

се бе борило за живота си, точно както сега Кикаха се бореше за своя? Може би не по-малко енергично и не по-малко безразсъдно! Но бе загинало, както и той щеше да загине, а после бе препарирано и поставено тук, за да наблюдава с невиждащите си очи борбите на другите. Колко преходни са нещата...

Той разтърси глава и примигна с очи. Хубаво е да се философства, но само когато обстоятелствата го позволяват. А настоящите не бяха особено подходящи. И освен това смъртта спохожда всички, дори такива като него, които с всички сили и с цялата си изобретателност се опитват да я избегнат! И какво от това? Дори една допълнителна минута живот си заслужава борбата за нея, ако си е струвало предишните минути да бъдат изживени!

— Питам се каква ли е историята на това същество? — прошепна До Шуптарп.

— На собствената ни история ще бъде сложен подобен край, ако не си размърдаме задниците — заплаши го Кикаха.

Когато стигнаха до далечната стена на залата, той се пресегна към някаква издатина в стената, която по нищо не се отличаваше от останалите, завъртя я надясно на 180°, после наляво на 160°, и накрая два пъти надясно около оста ѝ. Част от стената хлътна навътре. Кикаха тежко пое дъх, без да крие неувереността си. В никакъв случай не бе сигурен, че е запомнил кода правилно. Грешка в манипулацията можеше да доведе до неприятни последици, като се започне от облак отровен газ и и се стигне до лазерен лъч, който прерязва за миг тялото надве.

Той дръпна До Шуптарп зад гърба си. Тевтонецът понечи да възроптае, но веднага отвори уста, за да изкрещи, тъй като двамата полетяха надолу в непрогледно тъмна шахта. Предугадил тази реакция, Кикаха сложи ръка върху устата му и го успокои:

— Тихо! Няма нищо опасно!

Въздушното течение буквално откъсна думите от устните му. До Шуптарп продължаваше да се дърпа, но се усмири, усещайки, че падането им се забавя. Няколко секунди по-късно те имаха чувството, че висят неподвижно във въздуха. Стените неочаквано се осветиха и се разбра, че продължават да се спускат, но много бавно. Няколко стъпки над и под тях шахтата беше тъмна. Светлината ги съпровождаше в спускането им надолу. Не след дълго се озоваха на самото дъно.

Нямаше прах, макар дълбоката тишина в съчетание с мрака над главите им, да създаваха впечатлението, че това място не бе виждало живо същество от стотици години насам.

— Едва не ми се пръсна сърцето — гневно извика тевтонецът.

— Трябваше да го направя по този начин — оправда се Кикаха.
— Ако знаеше, че ще падаш, едва ли щеше да дойдеш с мен доброволно. Не бих могъл да поискам това просто ей така от теб.

— Но ти скочи — каза До Шуптарп.

— Да, разбира се. Правил съм го много пъти. Но не смеех да помисля, че мога да опитам, докато Улф — Повелителя — не го направи пред очите ми няколко пъти. — После се усмихна: — Ще ти призная, че не бях сигурен, че полето продължава да е включено. Звънарите биха могли да го изключат. Каква шега щяха да си направят тогава с нас, а?

Но До Шуптарп изглежда не виждаше нищо смешно в идеята. Кикаха се обърна и се залови със задачата да излязат от шахтата. За целта беше необходимо да изчука с пръстите на ръката особен код върху стената. Част от нея се плъзна встрани и те пристъпиха в ярко осветена малка стая с бели стени. В стаята нямаше нищо с изключение на една дузина вградени в пода полумесеци и друга дузина, окачени на стената. Полумесеците не бяха белязани с никакви знаци.

Кикаха протегна ръка, за да спре До Шуптарп.

— Нито стъпка повече. Пребиваването в тази стая е крайно опасно, ако не се спазва специална процедура. А аз не съм сигурен дали си спомням всички подробности от нея!

Въпреки прохладния въздух тевтонецът беше обилно изпотен.

— Недоумявах защо не дойдохме тук още в самото начало — каза той, — вместо да бродим из коридорите. Сега разбирам.

— Да се надяваме, че ще продължиш да разбираш — изрече двусмислено Кикаха. После направи три стъпки по права линия от входа на стаята. След това тръгна странично, докато не се изравни с най-десния от окачените на стената полумесеци. Завъртя се веднъж около оста си и се отправи към полумесеца, държейки по особен начин дясната си ръка под ъгъл към пода. В мига когато пръстите му докоснаха полумесеца, той каза:

— Добре, войнико. Можеш да дойдеш по обикновения начин при мен... или поне така мисля.

Но усмивката застина на лицето му, докато разглеждаше полумесеците.

— Един от тях трябва да ни пренесе в оръжейния склад. Но не си спомням кой: вторият или третият отдясно!

До Шуптарп попита какво може да се случи, ако изберат друг полумесец.

— Един от тях — но не знам кой — ще ни изведе в контролната зала — отвърна Кикаха. — Бих избрал него, ако имах лъчамет в ръка или ако допусках, че Звънарите не са инсталирали датчици за маса в контролната зала. Е, и ако знаех кой е!... Друг ще ни върне директно в подземния затвор, от който се измъкнахме. Трети ще ни изпрати на луната. Четвърти — на нивото на Америндия. Забравил съм какво точно правят останалите, с изключение на един, който би ни прехвърлил във вселена, в която... как да се изразя?... човек не би искал да попада!

До Шуптарп потръпна, без да го крие, и подчерта:

— Аз съм смел мъж. Доказвал съм го многократно на бойното поле. Но сега се чувствам като малко дете, загубено в гора, пълна с вълци.

Кикаха не отговори нищо, но откровеността на тевтонеца му допадна. Той все още не можеше да реши дали трябваше да се спре на втория или на третия полумесец. Налагаше се да избере един от двата, защото шахтата не позволяваше връщане през нея — подобно на много специални маршрути в двореца тя беше еднопосочна.

Накрая той проговори:

— Добре, дяволите да го вземат. Не можем да стоим тук вечно.

Той нагласи третия отдясно-наляво от висящите на стената полумесеци с третия отляво-надясно от вградените в пода.

— Помня, че съответствието беше кръстосано — каза той. После обясни на До Шуптарп процедурата по използването на вратите за телепортиране и какво можеше да ги очаква. Двамата стъпиха едновременно в кръга, образуван от двата полумесеца. Изчакаха около три секунди и без никакво усещане за движение се озоваха в неголяма стая. На рафтове до стените, на специални окачалки и стативи се виждаха познати и напълно екзотични видове оръжие и брони.

— Късмет — прошепна Кикаха. Излезе от кръга и обясни: — Ще вземем лъчемети, акумулатори за тях, въжета, летящ шпионин и очила.

А, разбира се, и няколко ръчни неутронни гранати с ограничен обсег на действие.

Той избра за себе си два ножа с балансировка, която ги правеше удобни за хвърляне. До Шуптарп изпробва своето оръжие върху малка мишена в дъното на оръжейния склад. Металният диск с дебелина шест пръста се разтопи за пет секунди. Кикаха пристегна с ремъци на гърба си метална кутия. В нея имаше няколко летящи шпиони, мощен приемник-предавател за управлението им и комбинирани видео-аудио очила.

Надяваше се Звънарите да не са се натъкнали още на тези полезни неща. Защото, ако бяха поставили часови със специални указания да следят за летящи шпиони, или ако сами ги използваха за контрол на коридорите, това означаваше край на всичко.

Вратата беше заключена от Улф и, доколкото Кикаха можеше да прецени, не бе отваряна от никой. В нея имаше вградени много системи, чието единствено предназначение беше да попречат влизането на неупълномощени лица, но нямаше нищо, което да попречи на излизането. Кикаха изпита облекчение. Звънарите явно не бяха влизали тук, следователно нямаша достъп до летящите шпиони. Освен ако не си бяха донесли такива от другите вселени. И все пак понеже досега не бе забелязал Звънарите да използват такива, той беше практически сигурен, че те не ги притежават.

Той сложи очилата върху очите си и държейки малкия пулт за дистанционно управление насочи един от миниатюрните летящи апарати през отворената врата. Устройството беше три инча дълго и имаше формата на сгънато от хартиен лист самолетче. Беше прозрачно, макар малките му оцветени части да можеха да се различат при внимателно вглеждане под силна светлина. В „носа“ му беше монтирано „око“, през което Кикаха получаваше странна видеокартинка, и „ухо“, благодарение на което можеше да чува и усилва по желание приеманите звуци.

Той насочи шпионина насам-натам, увери се, че отвън в залата няма никой и вдигна очилата на челото си. Двамата излязоха от оръжейната и той затвори вратата, знаейки, че тя автоматично ще се самозаклучи. След това тръгнаха използвайки собствените си очи, за да насочат апаратчето в по-съмнителните места и неговите, за да се придвижат напред.

По този начин двамата извървяха над шест мили в хоризонтална и вертикална посока, напуснаха едното крило на двореца и преминаха в другото, където се намираше и контролната зала. Бяха крайно предпазливи и това направи експедицията им доста продължителна.

В един момент минаха покрай огромен прозорец, разположен над ръба на монолита, върху който бе издигнат двореца. До Шуптарп видя слънцето и едва не припадна. То беше под него. Налагаше се да наведе глава, за да го разгледа. А когато съзря нивото на Атлантида да се разстила в радиус от петстотин мили, после ивица от нивото под него и късче от онова под тях, той просто пребледня.

Кикаха го дръпна от прозореца и се опита накратко да му обясни кулообразната структура на планетата и въртенето на мъничкото слънце около нея. Понеже дворецът се намираше на върха на най-високия монолит на планетата, той се оказваше над слънцето, което обикаляше в плоскост минаваща през средата на средния монолит.

Тевтонецът отговори, че е разбрал. Но той никога не беше виждал слънцето от друго място, освен от своето ниво. И, разбира се, от луната. Но и от двете места то бе изглеждало високо в небето.

— Ако си мислиш, че това е много страшно — каза му Кикаха, — ще трябва някой път да погледнеш през ръба на света от дъното на най-долното ниво, което наричат Градината.

Те влязоха в централната част на двореца, където се намираше контролната зала. Тук придвижването им стана още по-бавно. Минаха през необятна зала, покрита открай-докрай с огледала, които отразяваха не толкова физическата външност, колкото физическата вътрешност. Според Кикаха всяко огледало улавяло вълни с различна честота, излъчвани от мозъка, после ги смесвало с музика, цветове и инфразвуци, и накрая ги излъчвало обратно като образи. Едни бяха отвратителни, други възвишено прекрасни, трети възмутително непристойни, четвърти тайнствено заплашителни.

— Това не означава нищо — поясни Кикаха, — освен ако наблюдателят не иска да го интерпретира по-свой начин. Но обективно погледнато, тези образи нямат смисъл.

До Шуптарп бе доволен, че трябва да продължат нататък. Кикаха се заизкачва по стълбище, чиято широчина би позволила едновременното изкачване на десет взвода войници в една редица.

Стълбицето се извиваше нагоре и нагоре, сякаш нямаше край, сякаш извеждаше в самите небеса.

Накрая тевтонецът не издържа и помоли за почивка. Кикаха се съгласи. Той изпрати летящият шпионин нагоре, за да се увери, че не ги грози никаква опасност. И наистина, на етаж под онзи, на който бе контролната зала, нямаше нито един Звънар. За сметка на това, на първите шест стъпала на стълбището се търкаляха обгорелите и разтопени тела на десет талоси. Те явно се бяха отправили с маршова стъпка, за да убият Звънарите в контролната зала, но междуременно сами бяха паднали под лъчите на лъчешметите. Устройството, което най-вероятно бе направило това, се гушеше на горната площадка на стълбището. Представляваше малка черна кутийка на колелца с дълга тънка „шия“ от сив метал. В края на израстъка се проблясваше стъклен обектив. През него устройството можеше да забележи движеща се маса и да я унищожи с лазерен лъч на максимално разстояние четиридесет стъпки.

То въртеше дългата си шия и оглеждаше стъпалата. Не обърна никакво внимание на шпионина, който прелетя над него, а това означаваше, че „змийската глава“, както Кикаха го кръсти за себе си, бе програмиран да засича тела с по-голяма маса. Кикаха насочи шпионина към двойната врата на контролната зала. Тя, естествено, беше затворена. Но благодарение на „окото“ на своя шпионин той можа да види, че по цялата дължина на стените в коридора са монтирани множество малки дискове — това бяха датчици на маса. Обсегът на действието им беше малък. Те оставяха извън контрол тясна пътечка в центъра на коридора, по която предупрежденият можеше да върви, без да задейства алармената система. Сигурно имаше и някакви средства за визуален контрол, понеже Звънарите не бяха от онези, които биха пренебрегнали подобна възможност. Той вдигна летящото апаратче под самия таван и го насочи съвсем бавно, защото не искаше да бъде видян. И точно в този момент забележа видеокамерите: те бяха скрити в кухите глави на два бюста, поставени на пиедестали. Мястото за камерите бе издълбано от Звънарите.

Кикаха внимателно върна шпионина, свали очилата и тръгна пред До Шуптарп нагоре по стълбището. Не бяха изменили много и им замириса на изгоряла протоплазма и пластмаса. Когато стигнаха до етажа с телата на талосите, Кикаха спря тевтонеца:

— Доколкото мога да преценя — поясни той, — всички те са се затворили в контролната зала. Задачата ни е да ги изкараме оттам или да ги нападнем в залата, преди да са ни усетили. Искам от теб да следиш тила ни през цялото време. Не спирай да се оглеждаш! В контролната зала има много врати за прехвърляне в най-различни места из двореца. Ако Звънарите са се ориентирали коя за къде е, те със сигурност ще ги използват. Затова бъди внимателен!

В този момент той се намираще малко извън обсега на действие на „змийската глава“. Седна на пода и раздърпа влакната в края на най-тънкото въже, което бяха взели, после завърза крайчетата им около шпионина. Сложи отново очилата и го насочи нагоре по стълбището. Апаратчето летеше бавно заради тежестта на въжето. Змийската глава продължаваше да сканира стълбището в широчина, но не се опита да поразии с лъча си нито въжето, нито шпионина. Това може и да означаваше, че устройството със сигурност е програмирано да се задейства от по-големи маси, но в никакъв случай не бе гаранция, че не изпраща картина в контролната зала. В мига в който Звънарите видеха шпионина и въжето, те щяха да изскочат от залата и да ги поразят с огън през перилата на стълбището. Кикаха нареди на До Шуптарп да следи какво става над главите им и да стреля мигновено щом долови някакво движение там.

Шпионинът се шмугна покрай змийската глава, издърпвайки въжето със себе си. След това зави и се върна обратно. Кикаха свали очилата, развърза въжето, хвана здраво двата му края и силно дръпна. Змийската глава полетя напред и надолу по стъпалата. Остана да лежи странично по средата, а шията и „окото“ продължаваха да се въртят напред-назад, но бяха насочени към другата страна на стълбите. Кикаха се приближи, държейки се извън полезрението му, и го изключи завъртайки някакъв ключ в задната му част.

Изкачи се по останалите стъпала, хванал машинката под мишница, без да изпуска лъчешета от дясната си ръка. Малко преди да стигне горната площадка, той се сниши и постави пазача на пода. Завъртя го така че да сочи към единия от бюстовете в края на салона от

другата страна на вратата за контролната зала. Нагласи нещо върху циферблата и го пусна да се придвижи напред. След малко се разнесе силен трясък. Той сложи очилата и изпрати своя шпионин, за да види какво бе станало. Както и се бе надявал, змийската глава бе изминал разстоянието до бюста и след като се бе приближил достатъчно, за да се задейства от масата му, бе включил лазера си върху кухия камък, докато накрая пиедесталът беше паднал. Бюстът лежеше странично и видеокамерата гледаше към стената. Змийската глава бе насочил енергията на лъча си върху падналия бюст.

Кикаха слезе обратно по стълбите така че да не бъде забелязан от някой, който би дошъл до горната площадка или да погледне през перилата надолу. Отново сложи очилата и насочи летящия шпионин в позиция директно над двойната врата. Устройството се притисна до стената и застина във вертикално положение, насочило „окото“ си надолу.

Кикаха зачака. Минутите течаха. Прииска му се да свали очилата и да провери дали До Шуптарп наблюдава както му бе заповядал. Въздържа се — трябваше да е готов, ако вратата се отвореше.

И тя се отвори. През процепа се подаде тръба на перископ и се завъртя в двете посоки. После се прибра обратно и на нейно място се появи русолява глава. Последва я тялото. Звънря изтича до змийската глава и я изключи. Кикаха изпита разочарование, защото очакваше, че устройството ще поразии Звънря. То обаче явно бе програмирано да контролира и да реагира само на онова, което ставаше пред него.

Бюстът междувременно се бе разтопил напълно. Звънря го разгледа, после взе змийската глава и го отнесе обратно в контролната зала. Кикаха се възползва от отварянето на вратата и вкара летящия шпионин ниско под горния ѝ праг. Залата беше с размерите на самолетен хангар. Той насочи апаратчето под тавана, после го спусна покрай далечната стена и го вкара ниско до пода зад един от пултовете за управление. В същия миг качеството на картината и на звука падна, което го накара да допусне, че вратата е била затворена. Макар преподавателят да бе в състояние да предава през препятствия, ефективността на работата му силно се влоши.

Зиматол разказваше на Арсвурд за странното поведение на змийската глава. Беше подменил устройството с друго и се надяваше то да работи нормално. Но не беше подменил камерата. Дублиращата

камера от другата страна можеше да свърши същата работа. Зиматол изрази съжалението си, че са били толкова заети с ремонта на комуникационния лазер, за да се свържат с фон Турбат на луната. Защото ако бяха наблюдавали екраните на мониторите, сигурно щяха да видят какво се бе случило.

На Кикаха му се искаше да продължи да подслушва, но трябваше да проведе операцията докрай. Той изключи шпионина в залата и завърза въжето за друг шпионин. Изпрати го за обиколка около заместника на змийската глава и повтори онова, което беше направил преди няколко минути. Този път пазачът се изтърколи по стълбите доста по-надолу и се спря едва когато стигна до телата на талосите. Сочеше нагоре във въздуха. Кикаха изпълзя при него, пресегна се над обгорелите останки, и го изключи. Изкачи с няколко скока стълбите, постави змийската глава на пода, насочи го към втория пиедестал и го изпрати да свърши разрушителното си дело. Когато се разнесе вторият трясък, той беше успял да слезе при тевтонеца и да сложи очилата, настроени за следващия шпионин. Така че този път чу трясъка през очилата.

Окото на шпионина му разкри, че историята се бе повторила. Той върна апаратчето над вратата, но този път дълго нищо не се случи. Накрая реши да се включи към шпионина в залата. Попадна в разгара на спор, по време на който Зиматол твърдеше, че повредата на втората машина вече не може да бъде случайна. Твърдеше че навън става нещо подозрително и следователно опасно. И не искаше да излиза втори път и да разследва причината.

Според Арсвурд обаче те не можеха да стоят просто така и нищо да не правят, докато врагът броди необезпокояван. Трябваше да бъде убит, още повече, че вероятно ставаше дума за враг на име Кикаха. Кой друг би могъл да се вмъкне в двореца в момент, когато всичките му охранителни системи са включени с цел да го направят непристъпен?

Но за Зиматол това не можеше да бъде Кикаха. Щяха ли фон Турбат и фон Свиндебарн да стоят на луната и да го търсят, ако той не беше там?

Това действително озадачи Кикаха. Какво наистина правеше фон Турбат на луната, след като му бе известно, че Кикаха е избягал през врата в криптата от пещерата? Възможно ли бе фон Турбат да има толкова високо мнение относно изобретателността на своя архивраг, че

да допусне, че Кикаха е телепортирал някакъв предмет през вратата, само за да изглежда като че ли не е на луната? И ако беше така, какво би могло да го накара да приеме, че на луната има нещо, заради което Кикаха иска да остане там?

Мисълта го разтревожи и малко изплаши. Дали Анана не се бе телепортирала на луната след него? Нея ли преследваха Звънарите? Беше малко вероятно, но дори само мисълта за такава възможност го изпълваше с безпокойство.

Зиматол спомена, че само Кикаха би могъл да програмира талосите за действия срещу тях. Арсвурд отвърна, че ако това е така, става още по-наложително да се отърват от подобна опасност. Зиматол попита как.

— Само не като се криеш страхливо тук.

— Тогава излез ти и го намери — опъна се Зиматол.

— Точно това и ще направя — заяви Арсвурд.

Кикаха намери за интересен факта, че този разговор бе прозвучал толкова човешки. Оказваше се, че макар Звънарите да са направени от метал, те в никакъв случай не идваха направо от конвейра. В тях бяха заложени всичките различия на човешките индивидуалности.

Арсвурд се отправи към вратата, но Зиматол го извика да се върне. Изтъкна му, че в техните задължения влиза да не поемат ненужни рискове. Вече бяха останали толкова малко, че смъртта макар и само на един от тях силно намалява шансовете им за крайна победа. Всъщност вместо да гледат към победата, в момента те просто се борели за собственото си оцеляване. Кой би могъл да помисли, че един леблбий ще бъде в състояние да ги избива токова изобретателно и така неумолимо? Та Кикаха не беше дори Повелител, а един най-обикновен човек!

Зиматол заяви, че трябва да изчакат завръщането на двамата им водачи. Не можело да влязат във връзка с тях, някакви смущения осуетявали опитите им. Кикаха можеше да им каже защо усилията им щяха да се окажат безполезни. Самата структура на пространствено-времевия континуум на тази вселена беше изкривена по особен начин и предотвратяваше възможността за нормално излъчване на някакво съобщение, независимо дали бе направено по радиото или с помощта на лазерния лъч. Нещо повече, ако някой се опиташе да прелети

разстоянието до луната с помощта на обикновен летателен апарат, той щеше да заседне в една тясна зона посред двете небесни тела. Единственият начин за подобно пътуване бе чрез телепортиране през врата.

Двамата Звънари продължиха нервно да разговарят на редица теми. Двайсет и девет от тях вече били мъртви. Сега оставали двама тук, двама във вселената на Нимстоул, двама в тази на Анана и още двама във вселената на Джудубра. Според Зиматол те трябвало да бъдат спешно извикани тук на помощ. А още по-доброто решение би било, всички Звънари в тази вселена да я напуснат и да запечатат след себе си всички врати. Имало толкова много други вселени, защо да не се откажели от тази завинаги? Щом Кикаха толкова си я искал, нека да му я оставят. А те междувременно щели да изработят милиони нови Звънари на някое по-безопасно място. И след десет години щели да бъдат в състояние да пометат Повелителите навсякъде.

Но фон Турбат (когото те наричаха Граумграс) бил страхотно упорит. Щял да откаже да се предаде. И двамата бяха на единно мнение по този въпрос.

За Кикаха постепенно ставаше ясно, че Арсвурд, въпреки демонстративната му настойчивост да излезе от стаята и да ликвидира опасността, всъщност не само че не иска, ами изобщо и няма намерение да го направи. Явно му се искаше да изглежда като смелчага.

Двамата души, в чийто спор се бе заслушал, съвсем не бяха онези студени, нечовешки логични, напълно неемоционални същества, които Анана му бе описала така картинно. Ако се извадеха определени фрази от разговора им, те щяха да звучат като най-обикновени войници от коя да е нация в коя да е вселена.

За момент се подвоуми дали все пак не беше възможно да се стигне до споразумение със Звънарите и дали те нямаше да приемат едно най-обикновено място редом с останалите разумни същества в този свят.

Мисълта изчезна също така бързо както се бе и появила. Звънарите предпочитаха да завладяват телата на хората. Те просто не можеха да се задоволят да останат в своите метални камбани. Радостите и предимствата на живата плът бяха прекалено изкусителни. Не, те нямаше да бъдат доволни от перспективата да останат в

камбаните си, щяха да продължат да извличат човешки мозъци и да се наместват в опразнените тела.

Тази война можеше да има само един край: смъртта на всички Звънари или тази на Кикаха.

В този момент той се почувства като че ли на раменете му се бе стоварило цялото бреме на света. Ако го убиеха, те щяха да развият плана си както го бяха замислили, понеже малко бяха онези, които знаеха тяхната самоличност и те също щяха да умрат. Но този свят беше неговият, както сам често се бе хвалил, и той се смяташе за най-щастливият човек на двете вселени, защото единствен от всички земляни бе успял да мине през стената помежду двата свята. За него този свят беше по-съвършен от Земята и той го бе направил свой по начин, недостъпен и за самия Улф-Повелителя.

Но ето че радостите бяха изчезнали, за да бъдат заместени от отговорност толкова огромна, че той се плашеше дори да се замисли за нея.

Но осъзнаваше, че за човек поел такава отговорност, досега той бе действал направо безразсъдно.

Това донякъде му бе помогнало да оцелее до този момент. Ако бе действал с по-голяма предпазливост, дължаща се на осъзнаваната си важност, сигурно вече щяха да са го заловили и убили. Или щеше да е избягал, оставайки напълно недееспособен от страх да предприеме каквото и да е било. Безразсъдно или не, той щеше да продължи да действа по стария начин. Ако сбъркаше някъде, щеше да стане част от миналото, а Звънарите щяха да окупираат настоящето и бъдещето. Така да бъде!

Той пусна трети шпионин и го разположи до стената над самата врата. След това остави пулта за дистанционно управление и очилата до себе си. Каза на До Шуптарп какво смята да предприеме. За тевтонеца идеята беше направо безумна, но се съгласи. Сам той нищо не можеше да предложи. Дватамата вдигнаха един талос и издърпаха тялото му, което тежеше сигурно над петстотин фунта, нагоре по стъпалата. После го изтеглиха през салона, внимавайки да не навлязат в полето на датчиците на маса, и го подпряха на стената точно срещу вратата. След това бързо, но предпазливо се върнаха на стълбищната площадка на долния етаж.

Кикаха се огледа и отново сложи очилата. Свали шпионина от позицията му над вратата, разположи го от едната страна на талоса и го заби в подобната му на шлем глава. Ударът повреди устройството, но той бързо изпрати друго на същото място. Картината му показва, че талосът бе паднал точно както бяха искали. Главата и раменете му бяха в обсега на датчиците. В контролната зала сигурно виеха сирените на задействаните алармени инсталации.

Но нищо не се случи. Вратата не се отвори. Той изчака, докато не усети, че повече не може да издържа. Макар да бе жизнено важно да остави шпионина позициониран над вратата, той го снижи до пода и се превключи на апарата, който бе съумял да вкара в контролната зала. Не виждаше нищо освен задната част на пулта за управление. До ушите му не достигаше нищо. Никакво виене на сирени, които сигурно бяха изключени. Звънарите не говореха и не издаваха никакъв звук, макар да бе увеличил усилването до край.

Превключи на шпионина пред вратата. Тя беше все така затворена, затова се върна на другия в залата. Отново никаква следа от живот.

Какво ставаше?

Май някой играеше игра на нерви. Дали не се опитваха да го накарат да излезе на открито и да ги нападне с голи ръце?

Той изпрати летящия шпионин в залата ниско над пода към стената. Бавно го издигна покрай нея, но образът беше ясен само непосредствено пред камерата и се размиваше на разстояние по-голямо от една-две стъпки. Възнамеряваше да го вдигне до тавана и бавно да го спуска с надеждата да види Звънарите, преди те да са видели апаратчето. То можеше да се използва и за убиване като куршум, но зоната на видимост бе толкова стеснена, че това можеше да стане успешно само наистина отблизо. Все пак, ако някой от Звънарите извикаше, звукът щеше да го издаде и Кикаха щеше да има шанс да го порази, преди той да унищожи шпионина с лъчемета си. Нищожен шанс, който Кикаха вече бе готов да поеме.

Вече беше свалил апарата приблизително на нивото на пулта, зад който го бе държал до преди малко. Не след дълго устройството се спусна до пода, без да види или чуе нищо. Вдигна го и направи кръг с него, но от Звънарите нямаше и следа. Разшири зоната на търсене. Звънарите може би бяха забелязали вече шпионина и сега се криеха от

него. Но това можеше да има някакъв смисъл само ако искаха да ангажират вниманието на оператора, докато някой от тях излезеше от залата, за да го открие. Може и да не знаеха как точно работи летящото апаратче, но със сигурност разбираха, че обхватът му на предаване беше ограничен и че операторът по необходимост се крие наблизко.

Кикаха се обърна и предупреди До Шуптарп да бъде особено внимателен и зорко да следи да не би някой от Звънарите да се покаже на горната площадка на стълбището. Напомни му също да използва неутронните гранати при първа възможност. Едва бе свършил с инструкциите си, когато До Шуптарп извика. Кикаха беше толкова изненадан, че неволно вдигна ръце нагоре. Пултът за дистанционно управление отхвъркна. Едновременно с него скочи и Кикаха. Той рязко смъкна очилата от главата си, претърколи се няколко пъти в случайна посока, за да попречи на точното прицелване на онзи, който можеше да се опита да го убие. Нямаше представа какво бе накарало тевтонеца да извика, но още по-глупаво беше да стои и да се озърта докато разбере какво го бе обезпокоило.

Усети горещината от попадение на лъча в килима до себе си. Той идваше от крайно неочаквано място — далечния край на салона. Една глава и ръка с ръчмет в нея се подаваха иззад ъгъла. За щастие До Шуптарп бе стрелял в мига, в който бе видял Звънаря, с което му бе попречил да се прицели точно. От това разстояние ефективността на ръчните ръчмети беше ограничена. От близко разстояние оръжието можеше да разсече дванайсетинчова стоманена плоча, или да изпепели човек за част от секундата. Но скритият в далечината Звънар можеше само да му причини изгаряне трета степен или да го ослепи, ако по някаква случайност лъчът минеше през очите му.

До Шуптарп се бе хвърлил надолу по стълбите, за да потърси убежище зад телата на талосите. Кикаха изтича през салона, за да излезе от прицела на Звънаря в далечния му край, без да забравя, че вторият Звънар можеше да го изненада от близката страна. Единият или и двамата Звънари се бяха телепортирали извън контролната зала, предприемайки атака от фланга. Нямаше да има нищо чудно, ако пак по този начин извикаха и помощ.

Кикаха изруга, обърна се и се върна при захвърлените очила и пулт за дистанционно управление. Звънаря в далечния край надигна глава от легнало положение и стреля. До Шуптарп, който се намираше

под ъгъл спрямо позицията му, отговори с изстрел. Кикаха също стреля. Звънря се изтегли, преди лъчите на двамата му противници да се бяха събрали в ъгъла, където се бе скрил.

Трите гранати бяха прекалено далече, за да се рискува да ги вземат. Кикаха вдигна с една ръка очилата и пулта, извърна се и се хвърли назад в коридора. Очакваше някой да се появи и в близкия край, така че бе готов всеки миг да скочи под прикритието на първата врата. Когато му оставеше да пробяга покрай последните две врати, той видя една глава да надзърта иззад ъгъла. Той стреля веднага, облизвайки с лъча си ъгъла. Главата обаче се бе дръпнала мигновено. Кикаха прилекна покрай стената и стреля покрай ръба, надявайки се част от енергията да се отрази обратно и да поизпече онзи или онези, които се криеха там. Викът, който се разнесе му показва, че или беше изплашил или бе опърлил някого.

Ухили се мрачно и се върна назад, преди Звънарите да му върнеха със същия номер. Ситуацията не беше за смях, но той никога не бе успявал да се въздържи, когато успееше да изработи своя противник.

Стаята в която се бе скрил, беше относително малка. Бе като една от стотиците други в двореца и основното ѝ предназначение ѝ беше като малка галерия за предмети на изкуството. За разлика от обикновеното хранилище, предметите бяха подредени с вкус и създаваха впечатлението, че стаята е обитавана или най-малкото често посещавана.

Той се огледа, търсейки някоя от многото скрити из двореца врати, които просто не можеше да бъдат запомнени. Не видя нищо подозрително. Това, разбира се, не означаваше нищо положително, но ситуацията изискваше да приема някои неща на доверие. Иначе просто не би могъл да предприеме нищо.

За пореден път дръпна над очите си очилата. Караха го да се чувства напълно безпомощен, защото междуременно нито виждаше, нито чуваше. Подключи се към шпионина в контролната зала. Апаратчето все още беше във въздуха и обикаляше в кръг, подчинявайки се на последната му заповед. От Звънарите нямаше и следа. Прехвърли се на шпионина пред вратата, свали го през шахтата на стълбището и го насочи към себе си по коридора. Колкото повече се приближаваше до него толкова по-силен ставаше приеманият сигнал. И толкова по-добре се подчиняваше на командите му.

До Шуптарп продължаваше да държи под прицел Звънаря в далечния край и с това му пречеше да се покаже. Непосредствената заплаха за тях представляваше промъкналият се в близкия край на коридора. Кикаха изпрати самолетчето под тавана и го насочи покрай ъгъла. Картината му разкри, че имаше трима Звънари, въоръжени с лъчемети. Лицето на единия от тях беше почервеняло, като след слънчево изгаряне. Недалече от тях се виждаха други двама, които се приближаваха, тикайки пред себе си количка с вграден грави-генератор. На нея беше монтиран стационарен бластер, който бе като оръдие в сравнение с лъчеметите. Те сигурно щяха да стрелят с него иззад ъгъла, а лъчът след отразяването си от отсрещната стена щеше

да задържи Кикаха на разстояние, докато останалите го нападнеха с лъчеметите си. Под прикритието на техния огън големият бластер щеше да бъде избутан в коридора и за кратко щеше да реши битката. Защото всичко до което се докоснеше, щеше да бъде унищожено.

Кикаха не се поколеба. Той насочи на пълна скорост шпионина към десния от двамата, които бутаха количката. Картината за миг загуби фокус, после екранът потъмня. Апаратчето се бе забило или в Звънаря или в нещо достатъчно твърдо, за да се разруши. Той извади друго от кутията, която бе свалил от гърба си и бе сложил на пода до себе си, и го насочи под тавана навън от стаята. В същия миг един от Звънарите, крещейки с намерение да обърка невидимия противник в салона, изскочи иззад ъгъла, видя самолетчето и вдигна лъчемета си. Кикаха го насочи срещу него и натисна бутона за скоростта до края. Екранът отново потъмня. И този шпионин бе свършил забит дълбоко в плътта на жертвата си, разрушен в пода или разтопен от лъча.

Кикаха не посмя да извади следващ шпионин и да го изпрати към групата зад ъгъла, за да разбере какво се бе случило. Ако Звънаря се бе спасил, сега той щеше да търси човека, който изпращаше тези летящи апаратчета. И със сигурност щеше да извика и останалите да му помогнат.

Кикаха смъкна очилата и с лъчемет в ръка се отправи към вратата. Беше я оставил отворена, за да подобри малко качеството на картината и да облекчи връзката със шпионите. Това имаше допълнителното предимство, че Звънарите щяха да обърнат внимание първо на стаите със затворени врати. Противно на очакванията му той едва не се сблъска с един от Звънарите, който се задаваше откъм вратата. Кикаха държеше лъчемета пред гърдите си и в мига, в който рамото на мъжа се появи изцяло, той просто натисна спусъка. Звънаря почерня, от кожата му се издигна дим и тя се свлече на парцали, бялото на очите му се превърна в тъмнокафяво, а после очната течност закипя и се пръсна напред, косата се вдигна във воняща миризлива факла, белите зъби станаха черни, устните набъбнаха и се нацепиха, ушите се накъсаха и навиха на руло. Дрехите, които не можеха да изгорят, просто се разтопиха.

Всичко това стана за четири секунди. Кикаха ритна вратата, за да я затвори, после натисна пластинката на ключалката. Миг по-късно вече беше прекосил с няколко големи крачки стаята и натисна бутона, с

който се изключваше енергийното поле в зоната на прозореца. Изхвърли през него кутията с летящите шпиони, за да не попаднат те в ръцете на Звънарите. Завърза единия край на въжето за крака на едно от писалищата и се измъкна през прозореца. Под краката му имаше пропаст, дълбока сто хиляди стъпки. Тази част на двореца се издаваше над ръба на монолита и ако пожелаеше той можеше да огледа половината му площ само с едно завъртане на главата. В този момент той се насили да не мисли за възможното дълго, много дълго падане. Прикова поглед върху малкия корниз на около шест стъпки под висящия край на въжето. Спусна се по него, леко се оттласна с крака навън и скочи в мига, когато започна да се връща обратно към стената. Приземи се стабилно на два крака върху перваза и обхвана с ръце рамката на прозореца. Коленете му, леко подвити напред, се намираха опасно близо до невидимия екран на енергийното поле.

Продължавайки да се държи с една ръка за рамката, той съблече ризата си, омота я около ръката си и взе в нея нож. Бавно придвижи ножа напред. Беше извърнал глава настрани със затворени очи. Защитният екран щеше да се активира от ножа и щеше да изгори както ножа, така и тъканта на ризата, а може би и ръката под нея. Освободената енергия можеше да запрати ножа встрани с такава сила, че да изхвърли ръката му рязко назад и да го повлече в пропастта.

Имаше известна надежда, че защитното поле може да не е включено. Вероятността не бе особено голяма, защото Улф със сигурност би активирал всички защитни системи и капани, преди да замине... но само ако бе разполагал с време да го направи. Но дори той да бе пропуснал, Звънарите едва ли.

Ослепителен блясък проникна под клепачите му. Огнен език близна лицето му, голите му рамене, гърдния кош и краката. Ножът трепна, но той го задържа в обсега на действие на полето, дори когато усети, че тъканта пламва. Почувства ръката си като пъхната в пещ.

В следващия миг се хвърли през прозореца и се претърколи върху пода в стаята. Имаше двесекунден интервал от презареждането на полето до повторното му активиране и той се надяваше да е избрал правилно момента на скока си. Фактът че все още беше жив, бе доказателство, че преценката му е била точна. Ножът представляваше локвичка разтопен метал на пода. Материята на ризата бе овъглена, ръката му бе потъмняла и по кожата ѝ започваха да се образуват

мехури. При други обстоятелства, картината би го обезпокоила сериозно. Сега обаче нямаше време да се занимава с нищо друго, освен с тежки рани, които биха му попречили да действа със сто процента от възможностите си.

Неочаквано видя въжето да полита покрай прозореца. Горният му край гореше. Лъчешетът явно се бе справил с вратата и бе изпепелил всичко вътре в стаята над главата му. Всеки момент Звънарите щяха да се втурнат по стълбището към него. Бедният До Шуптарп щеше да направи най-добре, ако се погрижеше максимално бързо за себе си. Без никакво съмнение бластерът щеше да бъде насочен най-напред срещу него, за да премахнат всички препятствия по пътя им. Но ако той проявеше съобразителността да се качи нагоре по стълбището, това би ги накарало да разделят силите си.

Кикаха надникна през вратата, не видя никого и се затича надолу по коридора. Стигна до стълбището и хвърли поглед нагоре, преди да пресече площадката пред него. Звънарите все още не се виждаха. Той изтича през салона и пое надолу по необикновено дългото стълбище. Прекоси коридора на долното ниво и мина покрай залата с ретрофизическите огледала. Подмина няколкото асансьора, защото допускаше, че те или ще избухнат при опит да бъдат използвани, или се контролират централно. Целта му бе да се добере до една стая с тайна врата, която досега не бе искал да използва. Дори сега нямаше да я използва, освен ако не бъдеше принуден да го направи. Просто искаше да бъде наблизо до нея за всеки случай.

Когато пристигна в стаята, той разглоби един от столовете и извади един полумесец от тайно отделение под седалката.

Другият полумесец бе скрит в дебелия пиедестал на една от статуите. Макар да изглеждаше, че тежат половин тон, двата полумесеца бяха леки. Той ги запъхна отзад на кръста си и затегна колана. Не беше много удобно да се движи с тях, но неудобството си заслужаваше, понеже те представляваха неговата застраховка за живот.

Имаше хиляди подобни скрити на тайни места полумесеци навсякъде из двореца, както имаше също така хиляди други оставени на открито, но лишени от всякаква маркировка. Последните можеха да бъдат използвани от всекиго, ако той бе готов да се отправи на пътешествие с неизвестен край. Дори Улф не би могъл да запомни къде са всички тайни врати, или къде извеждат всички открити за

свободно ползване. Затова той бе въвел зашифрвания списък в специално записващо устройство, което бе маскирал и оставил в контролната зала.

Макар да бе тичал бързо, Кикаха беше закъснял. В мига, в който излезе от стаята той зърна един Звънар в края на коридора. Друг надзърташе иззад ъгъла в другия край. Вероятно го бяха видели да тича в тази посока и го бяха последвали с надеждата да го заловят. Поне един от тях бе проявил съобразителността да подмине стаята, в която се бе спуснал на този етаж и го бе прехванал на стълбището.

Кикаха се дръпна обратно в стаята, деактивира силовото поле и надзърна през прозореца. Наистина имаше корниз на петдесетина стъпки под него, но той не разполагаше с нищо, с което да се спусне дотам. И не изпитваше желание да се бори със следващия защитен екран на прозореца, освен ако това станеше неизбежно. Върна се при вратата, извади навън ръката с лъчмета и стреля последователно в двете посоки на коридора. Разнесоха се викове, но те идваха от голямо разстояние и той бе уверен, че не е наранил никого. Вратата на стаята отсреща беше затворена. Можеше да се хвърли към нея с надеждата, че тя ще му предложи по-добри възможности за бягство. Но ако вратата се окажеше заключена — което бе много вероятно — той щеше да се окаже под обстрел от двете страни, а и не можеше да пренебрегне опасността да го заловят докато тича обратно.

Вече бе късно за съжаления. Ако не се беше забавил с изваждането на двата полумесеца, сигурно щеше да има аванс пред преследвачите си. Отново бе попаднал в ситуация без изход, защото макар да носеше изхода със себе си, той не искаше да го използва. Щеше да бъде много по-трудно да се върне в двореца втори път. А и това означаваше да остави До Шуптарп да се оправя сам. Кикаха имаше усещането, че го предава, но нямаше какво да направи.

Той сърба двата полумесеца в кръг на пода. Изправи се в мига, в който една граната отскочи от рамката на вратата и рикошира в стаята. Тя спря, въртейки се около оста си. Беше на около трийсет стъпки от него, което означаваше, че той е извън обсега на действие на неутронния поток. Но всеки момент щяха да последват други гранати — двете, които несъобразително бе оставил в ръцете им, макар че Звънарите сигурно разполагаха и с още. А накрая те щяха до докарат тук и мощния бластер. Безсмислено бе да отлага неизбежното до

момент, в който можеше да се окаже, че е късно да направи дори и него.

Той стъпи във вратата. И мигновено се озова в храма на Таланак. Там бяха Анана, Червените бради и няколко тишкетмоаки. Бяха се дръпнали настрани и тихо разговаряха. В следващия миг го зърнаха и някои извикаха, други скочиха, а трети просто се изненадаха. Той направи крачка напред и в следващия миг те изчезнаха. Небето над главата му беше лишено от звезди, но някакъв малък светец обект го прекосяваше запад към изток, докато друг подобен летеше доста по-бавно на запад. Наклонена като кулата в Пиза планета висеше в небесата. Сиянието ѝ озаряваше някъде в далечината белите мраморни сгради на Корад. Стоящите на стотина метра от него драхеландери разбраха, че някой се бе появил във вратата. Над хълма се издигаше тъмен летателен апарат. Самолетът на Звънарите.

Миг по-късно всичко това изчезна. Този път той се озова в малка пещера. Слънцето ярко светеше през отвора ѝ. Гигантско дърво, израсло под налудничав ъгъл, бе разперило в далечината короната си от огромни шестоъгълни азурносини листа. Зад него се виждаха аленочервени храсти и дебелите стебла на някакви увивни растения, издигащи се във въздуха без никаква опора, подобно на въже изправено на долния си край във фокус на индуски факир. Още по-нататък се виждаше тънка синя линия, бяла ивица и тъмна черна линия. Море, прибой и черния пясък на брега.

Беше идвал тук няколко пъти преди. Това бе една от вратите, през които се бе прехвърлял на най-ниското ниво — Градината — за да прекара няколко дни на „отдых“.

Макар и леко замаян, той схващаше, че е попаднал в резонансна верига. Някъде някой бе нагласил устройство, което, поставяше капан на всеки прехвърлил се през някой от вратите във веригата. Нещастникът не можеше да се измъкне, понеже времето за активиране бе прекалено кратко. Всъщност можеше, но рискуваше да остави половината си тяло в едната врата, а другата половина да бъде телепортирана до другата.

Пещерата изчезна и той се видя стъпил на висок връх, заобиколен от други върхове. През тесен планински проход далече встрани от него се виждаха може би Великите равнини. Да, черното покривало върху зеленокафявата прерия можеше да бъде само стадо бизони. Над главата му прелетя ястреб и нададе остър крясък. Имаше изумруденозелена глава и спираловидно поникнали пера по краката. Доколкото му бе известно, такива ястреби имаше само на нивото на Американдия.

Картината изчезна и той се озова пак в пещера. Беше по-голямата от другата на нивото на Градината и бе тъмна. Полумесеците на пода бяха свързани с някакви проводници, които отиваха зад една канара на двайсетина стъпки от него. Някъде там тънко писукаше сигнала на алармената инсталация. До далечната стена се виждаше шкаф с отворени врати. Полиците му бяха отрупани с различни оръжия и устройства с неясно предназначение. Той разпозна пещерата и се досети, че именно тук бе монтирано устройството, което го бе хванало в плена на безкрайното прехвърляне по веригата врати. Но човекът, който бе поставил в действие коварния си план, не се виждаше или най-малкото не бе достатъчно наблизко, за да чуе предупредителния сигнал.

При следващото прехвърляне той се озова в някаква зала без прозорци, чийто стени бяха иззидани от каменни плочи, наклонени в една страна, сякаш някаква гигантска ръка ги бе тласнала натам. Част от покрива се бе срутила. Небето беше светлозелено. Монолитът, част от който се виждаше, бе тънък, черен и извисяващ се — картина, характерна за нивото на Атлантида. На върха на каменната колона — на сто хиляди стъпки над главата му — се намираще двореца на Повелителя.

И това изчезна и той разбра, че се е върнал в мястото, от което бе започнал това побъркващо пътешествие. Стоеше в кръга на двата полумесеца в стаята в двореца. Двама Звънари се пулеха срещу него и в следващия миг започнаха да повдигат лъчеметите си. Той стреля пръв, защото през цялото време бе очаквал, че може да му се наложи да се защитава. Лъчът близна Звънарите през гърдите.

Трийсет и четири убити. Още шестнайсет.

Врата отново се задейства. Анана и няколко тюда сега стояха до самата врата. Той ѝ извика „Резонансна верига! Капан!“ и се озова на

луната. Самолетът вече беше по-наблизо и се спускаше по склона на хълма. Екипажът може би още не го бе видял, но при следващата телепортация или другата след нея, те щяха да са кацнали. Единственото, което трябваше да направят след това, бе да насочат лъча на бластера върху вратата и да го оставят включен.

Войниците-драхеландери тичаха към него. Няколко бяха останали по местата си, но опъваха тетивите на своите арбалети. Кикаха, който не искаше да привлича вниманието на летящите в самолета, устоя на желанието да обезкуражи стрелците с лъчемета си.

Пещерата от нивото на Градината. Върхът в Американдия, където го очакваше изненада. Ястребът влетя в обсега на действие на вратата. Птицата се оказа не по-малко изненадана. Тя изкрещя, кацна върху гърдите му и заби нокти в тялото му. Той вдигна ръка пред лицето си, за да се защити, почувства пареща болка от забиването на клюна в изгорялата му ръка и отмахна настрани с нея. Птицата загуби хватката си, но отнесе със себе си частици от неговата плът. После излетя от зоната на кръга, но не бе разсечена надве. Краят на едното ѝ крило бе отрязан като с ножица, но това бе всичко. Полетът ѝ съвпадна с паузата на включването и тя се озова в пещерата на нивото на Драхеланд. Щастливо избавление.

Огромният дебел мъж, влязъл току-що в пещерата, държеше убит полуовъглен заек в едната си ръка и лъчемет в другата. Беше очаквал появата на мъж или жена, без да знае, разбира се, точно кога. Но в никакъв случай не бе очаквал побесняла топка от пера и нокти в лицето си.

Кикаха можа само да види, че Джудубра пуска заека и лъчемета на пода и вдига ръце пред лицето си. В следващия миг вече беше сред руините на Атлантида. Клекна и скочи нагоре, внимавайки да не докосне с част от тялото си невидимите граници на кръга около себе си. Беше в най-високата точка на скока, подвил крака, когато се озова отново в стаята в двореца. Скокът му, целящ да се окаже над лъча, насочен с цел да бъде прерязан на две, се бе оказал излишен. Двамата Звънари лежаха на пода почернели и с обгорели дрехи. Задущливата миризма на овъглена плът изпълваше стаята. Не знаеше какво се бе случило, но бе убеден, че следващия път тук щеше да има и други Звънари. Надяваше се, че подобно на него и те щяха да бъдат в неведение какво се бе случило. Сигурно щяха да бъдат озадачени, но

едва ли толкова глупави, за да не се досетят, че убиецът беше дошъл телепортирайки се през вратата и бе избягал пак през нея. И щяха да изчакат.

Отново храма в Таланак. Анана я нямаше. Жрецът Витрус му извика:

— Тя също скочи! Сега и тя е в капана и се...

Беше на луната. Летящият апарат се приближаваше, но не бе увеличил скоростта си. Ярък лъч се откъсна от носа му и се спря точно върху него. Изглежда Звънарите неочаквано бяха забелязали вълнението сред войниците, тичащи към вратата, и насочените им към нея арбалети. Бяха включили един от прожекторите, за да видят каква е причината за тази суматоха.

Чу се бръмването на много тетиви, освободили стрелите си едновременно. Но той вече бе в пещерата в Градината. Следващата спирка бе малката площадка на върха в Америндия. Неволно сведе поглед върху гърдите си, по които се стичаше кръв, после върху ръката си, която също бе окървавена. Болеше го, но не толкова колкото знаеше, че ще го боли по-късно. По някакъв начин нервните му пътища бяха блокирали за по-малките болки: голямата болка бе неговата ситуация и неизбежният край, към който стремглаво се носеше. Или дебелият в пещерата, или Звънарите щяха да го убият. След като се отървеше от ястреба, дебелакът щеше да се скрие зад канарата и щеше да го простреля в мига, в който той се материализираше. Разбира се, съществуваше малката вероятност, че мъжът може да пожелае да го плени.

Озова се в пещерата. Ястребът и дебелакът лежаха мъртви и почернели. Гадна миризма на опърлени пера и изгоряла плът се носеше наоколо. Имаше едно-единствено обяснение: Анана, която се телепортирала преди него по веригата, ги бе убила с лъчемета си. Дебелият сигурно все още се бе борил с ястреба и тя едва ли бе имала проблем с него.

Ако бе имал някакви съмнения, че тя го обича, сега имаше доказателство, че това е така: тя бе проявила готовност да пожертва собствения си живот, за да го спаси. И го бе направила почти без замисляне, защото времето, с което бе разполагала да разбере какво става, бе нищожно кратко, но тя бързо бе съобразила и още по-бързо се бе хвърлила във вратата. Сигурно е била наясно, че може да се включи

само ако скочи в мига след активирането ѝ. Но най-трудното бе в това, че тя не можеше да знае точния момент на телепортацията: беше го видяла само на два пъти да се появява и да изчезва и бе решила да рискува.

Сигурно ме обича, помисли си той.

Но ако тя е могла да се включи, без да пострада, тогава той би могъл да излезе от веригата.

Руините на Атлантида се материализираха изневиделица и той скочи напред. Приземи се на крака на пода в залата на двореца, но не без последствия. Петата му го болеше сякаш някакъв плъх я бе изгризал. Погледна и видя, че деактивиращото поле бе отсякло част от кожата му.

В този миг се появи още нещо. Анана.

— Предмети! — каза тя. — Хвърляй ги... — и изчезна.

Не му се наложи да се замисля над значението на думите ѝ, защото още преди това се бе надявал, че тя ще направи нещо подобно, за да спре безкрайното прехвърляне по веригата. Освен изключването на устройството, което предизвикваше верижната телепортация, единствената друга възможност да се спря тя бе да се поставят предмети с достатъчна маса в празните врати. Когато всички врати се запълнеха, телепортацията щеше да бъде блокирана.

Очевидният метод, състоящ се в разделянето на двата полумесеца на някоя от вратите, в този случай не би могъл да се използва. Резонансната верига създаваше поле на привличане между полумесеците на всички врати във веригата, така че те не можеха да бъдат раздалечени, освен ако не се използваше някое специално приспособление от онези в двореца на Улф. А всички подобни устройства бяха заключени на сигурно място в оръжейната.

Държейки под око вратата и готов всеки миг да използва лъчемета си, той придърпа тялото на единия Звънар до полумесеца. Броеше секундите, опитвайки се да прецени максимално точно момента, в който тя щеше да се появи отново тук. И докато броеше, видя с крайчеца на окото си пет предмета да се появяват последователно във вратата и почти мигновено да изчезват: варел; горната половина от тялото на драхеландер, прерязан надве в кръста; половината от голям сребърен сандък, от който се сипеха

скъпоценности; голяма нефритена статуя и обезглавеният труп на зелен орел, лишен също от краката, както и от крилете си.

Обхвана го безпокойство. Съюзниците им тюда в храма на Таланак сигурно се подчиняваха на заповедите ѝ, дадени точно преди да скочи във веригата. И сега хвърляха различни предмети във вратата с цялата бързина на която бяха способни. Но веригата можеше да се окаже блокирана в мига, в който тя се намираше на луната и тогава със сигурност или щеше да бъде пленена или убита.

И точно когато се готвеше да бутне трупа на Звънря в кръга на полумесеците, Анана отново се появи. И този път не изчезна.

Кикаха изпита такова удовлетворение, че даже забрави да държи под око вратата, през която всеки миг можеха да нахлуят останалите Звънряри в двореца.

— Какъв късмет само! — извика той и осъзнавайки, че викът му може да се чуе извън стаята, допълни по-тихо: — Шансовете да спреш точно тук бяха нищожни! И въпреки това...

— Изобщо не става дума за шанс — спокойно му отвърна тя. После излезе от вратата, прегърна го с две ръце през шията и го целуна.

При други обстоятелства това би го изпълнило със щастие. Но сега той каза:

— По-късно, Анана! Звънрярите!

Тя отстъпи една крачка назад и го предупреди:

— Всеки момент ще се появи Нимстоул. Не стреляй по него.

Дребният Повелител се материализира от нищото. Държеше лъчмет в ръката си, а друг се виждаше запъхнат в колана му. Носеше нож и въже, намотано на едното му рамо. Кикаха беше извърнал своя лъчмет от вратата на стаята и сега го държеше насочен към Нимстоул.

— Това не е необходимо — каза му Повелителя. — Аз съм ваш съюзник.

— До момента когато...? — остави недоизказан въпроса си Кикаха.

— Всичко, което искам, е да се върна в моя свят — поясни Нимстоул. — Наситих се да убивам и да ми се разминава на косъм. О, Шамбаримен, защо цял един свят не се оказва достатъчен на един човек?

Кикаха не му вярваше, но реши, че може да му се довери, поне докато не бъде убит и последният от Звънарите. Затова каза:

— Не знам какво става извън тази стая. Очаквах атака, но тя отдавна трябваше да бъде предприета. Те имат бластер и досега можеха да ни изпекат тук вътре.

После попита Анана какво се бе случило, макар да се досещаше за част от него. Тя му обясни, че Нимстоул се бил върнал в пещерата и намерил своя партньор мъртъв, явно убит от онзи, на който сам бе сложил този капан. Тогава Нимстоул решил, че е уморен да се крие в пещерата. Искал да получи шанс да се върне на своя свят, но също искал, както би пожелал това всеки друг Повелител, да бъдат убити Звънарите. Затова изключил устройството, задействало резонансната верига, в мига когато се появила Анана. Няколко секунди по-късно вече бил препрограмирал резонатора да прехвърли през кратък интервал от време двама души в двореца, където Анана била видяла преди това Кикаха.

— Какво искаш да ми кажеш? — възмутено се осведоми Кикаха. — Аз трябваше сам да скоча! И едва не си загубих петата.

— Е, ти просто не си могъл да знаеш — успокой го тя. — Но ако не бе скочил, миг по-късно щеше да можеш да излезеш сам, без да бързаш.

— Както и да е — прекъсна я той. — Ти тръгна след мен. Това е най-важното.

Тя го гледаше загрижено. Ръката му беше изгорена и кръвта все още се стичаше по пода. Но не му каза нищо. Не можеше да му помогне с каквото и да е, докато не намереха аптечка. А такава сигурно имаше наблизко, ако съумееха да се измъкнат от тази стая.

Някой просто трябваше да подаде глава през вратата. Нимстоул явно нямаше да се съгласи доброволно, а Кикаха не искаше да позволи на Анана да го направи. Затова надзърна сам. Но вместо огнената вълна на лъч в лицето, той видя празен коридор. Направи знак на двамата да го последват и тръгна към една стая, която се намираще на около четвърт миля напред по коридора. Там стерилизира раните и изгарянията си, постави слой псевдотъкан върху тях и изпи някакво лекарство, което трябваше да му помогне да преодолее шока и да ускори образуването на кръв от кръвотворните му органи. После се нахраниха и обсъдиха какво има да се прави.

Но нямаше много за какво да говорят. Защото единственото, което трябваше да направят, бе да обиколят из двореца и да видят какво става всъщност.

Едва когато стигнаха до централното стълбище, извеждащо на етажа с контролната зала, намериха нещо интересно. Натъкнаха се на мъртъв Звънар, чиито крака бяха практически овъглени. А зад почернелите останки на един диван лежеше втори Звънар. Той бе поразен странично, но степента на обгаряне показваше, че част от енергията на лъча е била абсорбирана от нещо, преди да стигне до него. Все още беше жив.

Кикаха се приближи предпазливо и едва когато се увери, че онзи не се преструва на умрял, коленичи до тялото му. Възнамеряваше да използва някои от по-грубите методи, за да го върне в съзнание, така че да може да го разпита. Но Звънаря отвори очи в мига, в който главата му бе повдигната.

— Лува! — извика Анана. — Това е брат ми Лува! Единият от братята ми! Но какво прави той тук? Как...?

Тя държеше в ръцете си предмет, който сигурно бе взела несъзнателно зад дивана. Имаше формата на рог на африкански бизон, беше извит и дълъг към две стъпки и половина. Не се разширяваше много при отвърстието, а в по-тесния му край се виждаше някакъв мундщук, изработен от златиста мрежа. Върху горната му страна имаше седем малки бутончета, подредени в редичка.

Той веднага разпозна в предмета Рога на Шамбаримен. Скочи на крака, изпълнен с надежда.

— Улф се е върнал! — извика той.

— Улф? — не разбра Анана. — А, Джадауин! Да, възможно е. Но какво прави тук Лува?

Лува имаше лице, което при нормални обстоятелства би изглеждало симпатично. Беше Повелител, но спокойно можеше да мине за обикновен ирландец с чипия си нос, високата горна устна, многото лунички и бледосините си очи.

— Защо не опиташ ти да говориш с него — предложи й Кикаха. — Може би той...

Тя коленичи до Лува и му заговори. Той изглежда я позна, но изражението на лицето му би могло да означава всичко.

— Може и да не ме познае в това състояние — тихо каза тя. — А може и да е силно изплашен. Може би мисли, че ще го убия. Нали помниш, че аз съм от расата на Повелителите.

Кикаха изтича през салона до една от стаите, откъдето донесе вода. Лува жадно отпи. После зашепна нещо на Анана. Няколко минути по-късно тя се изправи на крака и поясни:

— Попаднал е в клопка, поставена му от Уризен^[1] — нашият баща. Или поне така изглеждало в началото, макар накрая да се оказало, че в основата на плана е Вейла — наша сестра. Той и Джадауин — Улф — станали приятели. Улф и жена му Хризеис попаднали в същата клопка заедно с останалите — още един наш брат и няколко братовчеди. Лува казва, че историята е много дълга, за да ми я разказва сега. Оказва се, че само Лува, Улф и Хризеис са успели да оцелеят. Върнали се с помощта на Рога, който може да се настрои в резонанс с всяка врата, освен ако вратата е програмирана така че да променя своята честота по случаен начин... Прехвърлили се в тайно отделение на контролната зала. Улф разгледал залата на екрана на монитор. В нея нямало никого. Включил се към другите камери и чрез тях видял множество мъртви тела на хора и на талоси. Разбира се, в началото не разбрал, че хората са всъщност Черни звънари. Но по-късно видял пристегнатите на гърбовете им ковчежета. Все още не могъл да направи връзката... все пак изминали са... колко, десет хиляди години! Но се прехвърлил с Хризеис в контролната зала. За сигурно прехвърлил Лува в една от стаите на долния етаж. Идеята била, ако някой ги атакува в контролната зала, Лува да се промъкне тайно откъм гърба му.

— Улф е предпазлив — обади се Кикаха. Той се питаше как така Улф не е видял живи Звънари, но си спомни, че дворецът е толкова огромен, че Улф би прекарал дни наред, за да надзърне с камерите си във всяко помещение. Вероятно е искал да си отдъхне след несъмнено уморителните си приключения и е бил толкова доволен най-сетне да се види у дома, че малко е прибързал. Освен това все пак контролната зала и зоната около нея били празни.

— Лува ми каза, че се изкачил по стълбището и се готвел да влезе в залата, за да каже на Улф, че всичко е чисто. Точно в този

момент се появили двама мъже. Дошли през голямата врата, която явно била монтирана от избитите неканени гости. Ние знаем, че това са Звънарите. Имало части от разглобен самолет, а сред тях и мощен бластер.

— Фон Турбат и фон Свиндебарн! — възкликна Кикаха.

— Вероятно — съгласи се Анана. — Те са знаели, че нещо не е наред от твоето, а после и моето появяване и изчезване във вратите. Отказали са се от търсенето и...

— Разкажи ми останалото, докато пренасям Лува — каза той. — Отиваме там, където можем да се погрижим за изгарянията му.

Анана тръгна напред, а Нимстоул изостана, за да прикрива тила им. Кикаха отведе изпадналия в безсъзнание Повелител в същата стая, където неотдавна бе взел мерки за своите рани.

Докато повтаряше процедурата върху Лува, Анана му довърши неговия разказ. Дватама водачи на Звънарите изглеждали нащрек и били готови да реагират внезапно. Стреляли с големия бластер и принудили Улф и Хризеис да потърсят спасение сред огромните пултове и разнообразни устройства. Самият Лува се хвърлил зад една конзола в близост до вратата. Дватама Звънари продължили обстрела, а междувременно продължавала телепортацията на войски. Заедно с останалите пристигнало и едно същество, което се сторило доста странно на Лува, но Анана разбрала по описанието, че става дума за Подарж. Лува я видял за кратко, но тя изглеждала в безсъзнание, защото я носели няколко войници.

— Подарж! Но аз мислех, че тя е използвала една от вратите в онази пещера на луната — възкликна Кикаха. — Чудя се дали... Ти как мислиш?

Въпреки тревожното положение, той не се сдържа и се засмя тихо. Една от вратите на луната бе програмирана за телепортиране в пещера на нивото на Атлантида. Там имаше други шест-седем врати, всички с надписи, които казвали къде извеждат те. Но надписите лъжели и само Улф, Кикаха и Хризеис знаели кода. Подарж без съмнение бе избрала онази врата, която обещавахе да я изведе в Американдия, откъдето бе лесно да се добере до дома си.

Но се бе върнала обратно на луната, в същата пещера.

Защо тогава там имаше само четири полумесеца, след като нейното завръщане би следвало да ги направи пак пет?

Изглежда и самата Подарж беше решила да прояви хитрост. Те сигурно бе телепортирала някакъв предмет, за да останат полумесеците само четири. И понеже До Шуптарп не бе споменал в разказа си за двете малки от семейството бели маймуни, тя явно беше прехвърлила точно тях. Защо не бе опитала тогава другите полумесеци? Може би поради вродената си подозрителност бе решила, че всички те са фалшиви и че Кикаха е използвал единствения добър чифт. Кой можеше да каже какви мисли бяха минали през главата на жената-птица? Както и да е, тя явно бе решила да изчака на луната. А Кикаха, докато се бе носил по резонансната верига, бе видял отрядът, който я преследвал из руините на Корад.

Лува трябвало да отстъпи пред превъзхождащите го сили извън контролната зала, още повече че някои от войниците били въоръжени с лъчемети. Това изненада Кикаха. Звънарите сигурно бяха изпаднали в голямо отчаяние, за да дадат в ръцете на драхеландерите подобно оръжие.

Така че Лува се изтеглил, но не преди да убие няколко от преследвачите си. После бил тежко ранен, но въпреки това убил и останалите тръгнали след него. Шестима от тях носили сребърни ковчежета на гърбовете си.

— А Улф? Хризейс? — попита тревожно Кикаха. — Те трябва още да са горе. И сигурно имат нужда от нас!

Въпреки трескавото нетърпение, той си наложи да се придвижат предпазливо към контролната зала. Малката им група мина покрай много обгорели тела, доказателство за битката, която Лува бе водил така успешно.

Кикаха водеше може би малко по-бързо, отколкото обстоятелствата налагаха, но чувстваше, че Улф може да се нуждае от него в този момент. Пътят към контролната зала бе маркиран от трупове и поражения по мебелите и стените. Миризмата на изгоряла плът се засилваше с приближаването им към целта. Кикаха усети, че го е страх да влезе в залата. Каква истинска трагедия щеше да бъде, ако Улф и Хризейс са намерили смъртта си, след като бяха преживели толкова много.

Той събра всичкия си кураж, но когато се хвърли приведен в залата, огромното помещение беше тихо. Навсякъде се виждаха

трупове, включително тези на още четири от Звънарите, но от Улф и Хризеис нямаше и следа.

Кикаха с облекчение разбра, че те се бяха телепортирали някъде, но къде? Огледът на помещението разкри къде се бяха барикадирали. Мястото се намираше близо до един от ъглите в дъното на залата, където те се бяха скрили зад стена от монитори. Екраните се бяха пръснали под лъчите на лъчemetите, а металните шкафове се бяха полуразтопили. Безразборно изпонападали трупове лежаха сред конзолите... главно драхеландери, поразени от лъчemetите на Улф и Хризеис.

Но тук бяха също телата на фон Турбат (Граумграс) и фон Свиндебарн. Те лежаха зад големия бластер, който явно бе продължил да стреля, докато не бе изчерпил енергията на акумулаторите си. В стената, срещу която бе останал насочен, зееше огромна дупка, а в основата ѝ съскаше локва разтопен метал. Фон Турбат бе разсечен почти надве, а фон Свиндебарн бе направо изпечен от хълбоците нагоре. Ковчезетата им все още бяха пристегнати на гърбовете.

— Остава само един Звънар, за който не знаем нищо — обади се Кикаха. После се върна при ъгъла, от който Улф и Хризеис бяха водили своята битка. Там, на металния под, беше прикрепен голям сив метален диск. Сигурно това беше нов тип врата, монтирана от Улф, след последното идване на Кикаха в двореца.

— Анана — обърна се Кикаха към нея, — може би ще разберем къде води тази врата, ако Улф я е вписал в своя списък. Освен това ако е имал време, сигурно е оставил някакво съобщение за мен. Нищо чудно Звънарите да са го унищожили... Първата ни задача е да намерим последния Звънар. Ако той се е измъкнал оттук и се е прехвърлил обратно в твоята вселена, в тази на Нимстоул или онази на Джудубра, тогава проблемът е сериозен.

— Всичко това е толкова ужасяващо! — прошепна Анана. — Защо Повелителите не спрат борбите помежду си и не се обединят, за да се отърват от последния Звънар?

Тя се изтегли настрана. Безпокойството и паниката, които я обземаха при задействането на алармения сигнал в мозъка ѝ, дължащ се на близостта ѝ до сребърните ковчезета, бяха очевидни.

— Трябва да се махна оттук — заяви тя. — Поне на известно разстояние.

— Аз ще разгледам отново трупите. Ти върви. Почакай! Къде е Нимстоул?

— Беше тук — отговори тя. — Мислех, че... не, не знам кога е изчезнал!

Кикаха се раздражни, че тя бе изпуснала дребничкия Повелител от погледа си. Но не каза нищо, защото гневът не можеше да им донесе нищо хубаво. Освен това последните събития можеха да извадят от релсите който и да е, а отекващата в мозъка ѝ аларма съвсем обяснимо я бе разсеяла.

Тя бързо напусна залата. Той огледа всяко тяло както бе обещал.

— Улф и Хризеис добре са се справили — промърмори той на себе си. — Не знам как са се целили, за да улучат толкова много противници все скрити зад пултовете. Всъщност... май са били прекалено точни. Нещо не ми се вярва.

А Подарж?

Той се върна при вратата, където Анана беше приклепнала на стража.

— Има някои неща, които не ми се връзват — поясни той. — Ако Улф е избил всичките си нападатели — а това е доста невероятно! — защо са избягали двамата с Хризеис? И как, по дяволите, е успял да поразии двамата им водачи, след като те е трябвало да го изпарят още при първия изстрел с онзи бластер? После, къде е Подарж? И липсващият Звънар?

— Може тя също да се е прехвърлила по време на схватката — изказа предположение Анана. — Или просто да е избягала от контролната зала.

— Добре, къде тогава е Нимстоул? Ела с мен. Започваме да го търсим.

Анана простена. Той я разбираше. И двамата бяха изтощени, но не можеха да спрат точно сега. Той ѝ помогна да се изправи и след малко те оглеждаха трупите в коридорите пред контролната зала и по стълбите. Той се увери, че наистина бе убил двама Звънари с летящите си шпиони. И докато оглеждаха обгорялото тяло на онзи, който бе намерил смъртта си по време на престрелката с Лува, те чуха стенание.

Хванали лъчеметите си по-здраво, двамата се приближиха до преобърнатото бюро. Намериха зад него Нимстоул, облепнат с гръб на

стената. Държеше се за дясната страна на гърдите си и през пръстите му се процеждаше кръв. До него лежеше мъж с ковчеже на гърба.

Това беше липсващият Звънар. Беше свършил с нож, забит до дръжката в корема му.

Нимстоул поясни:

— Беше въоръжен с лъчамет, но зарядът му явно е бил изчерпан. Опитва се да се промъкне и да ме убие с ножа. Да убие мен! С нож!

Кикаха огледа раната на Нимстоул. Макар кръвта обилно да течеше, раната не бе дълбока. Той помогна на дребния Повелител да се изправи на крака, после го обискира, за да се убеди, че не носи скрити оръжия. След това го пренесе до стаята, в която спеше Лува, сложи пласт псевдотъкан върху раната и му даде от стимулаторите на кръвообразуването.

— Ама без малко да успее — прошепна Нимстоул — толкова неочаквано скочи върху мен. Но това — и той вдигна ръката си върху която имаше голям пръстен, подобен на този върху пръста на Анана, — това ме предупреди навреме.

— Всички Звънари са мъртви — отбеляза Анана.

— Невероятно! — отвърна ѝ той. — Най-сетне! А аз убих последния!

Кикаха се усмихна, но остави това без коментар.

— Добре, Нимстоул, стани на крака — нареди той. — И не опитвай нищо. За известно време ще те заключат.

Той отново обискира Нимстоул. Дребният Повелител бе изпълнен с възмущение.

— Но защо постъпваш така с мен? — извика той.

— Просто не искам да поемам рискове. Ще те проверя много подробно. Ела. Тук има една стая, където ще те заключат, докато не се убеди, че си чист.

Нимстоул не спря да протестира по целия път. Преди да заключи вратата, Кикаха го попита:

— Какво правеше толкова далече от контролната зала? Трябваше да си с нас. Нали не се опитваше да ни избягаш, а?

— Е, и какво ако съм се опитал? — извика Нимстоул. — Битката беше спечелена или поне на мен ми се струваше, че е така. Исках да се върна в моята вселена, преди онази кучка Анана да се опита да ме убие сега, когато вече няма нужда от мен. Не бих могъл да очаквам от тебе,

че ще си в състояние да я контролираш. Както и да е, стана добре, че ви напуснах. Защото ако не го бях направил, онзи Звънар можеше да се изплъзне или да ви устрои засада.

— Може и да си прав — отвърна му Кикаха. — Но така или иначе, ще останеш тук за известно време — той затвори вратата и я заключи, натискайки един бутон на стената.

[1] за тези събития и всичко случило се с Улф по време на неговото отсъствие, се разказва във втората книга от серията „Вратите на създанието“ — Бел.пр. ↑

Двамата с Анана продължиха търсенето. Можеха да си спестят ходенето от стая в стая, ако бяха в състояние да използват видеомониторите в контролната зала, тъй като всички коридори и повечето стаи можеха да бъдат огледани с тяхна помощ. Но Улф ги бе деактивирал при напускането на двореца, знаейки, че Кикаха ще може да ги включи отново, ако пожелае. Звънарите не бяха успели да намерят конкретния пулт за управление, а от друга страна нямаха достатъчно хора, за да разглобят главния пулт за управление и да го препрограмират. Сега Кикаха беше в затруднение, понеже битката ги бе направила негодни за използване.

Те прегледаха стотици стаи, дузини коридори, десетки стълбища, но всичко това представляваше само една малка част от двореца.

Решиха, че трябва да се нахранят и наспят. Провериха какво става с Лува, който спеше спокойно и поръчаха ядене в кухнята. Там имаше няколко талоса, които не бяха взели участие в атаката срещу Звънарите. След като хапнаха, Кикаха реши да се качи в контролната зала и да се убеди, че междувременно не се бе случило нещо важно. Той хранеше известни надежди, че Улф може да се върне, колкото и малка да бе вероятността за това. Защото повечето врати бяха еднопроходни, освен ако не се използваше Рога на Шамбаримен, а той бе останала в Лува.

Двамата с Анана се изкачиха обратно по стълбището. Кикаха все още не смееше да използва асансьорите, опасявайки се, че те може да са заредени с експлозив. Миг преди да влязат в залата, той се спря и се послуша.

— Не чу ли нещо?

Тя поклати глава. Кикаха ѝ направи знак да го прикрива, скочи през вратата, претърколи се по пода и се изправи приклепнал зад един от многото пултове за управление в залата. Остана зад нея, вслушвайки се напрегнато. След малко чу тих стон. Последва пауза. После нов стон. Той запълзя като змия между пултовете,

приближавайки се към източника на тези звуци. Беше изненадан, но в никакъв случай не и шокиран, когато се натъкна на Харпията, Подарж, която се бе отпуснала до един от пултовете. Перата ѝ бяха потъмнели и миришеха отвратително. Краката ѝ бяха обгорели толкова силно, че някои от пръстите ѝ бяха окапали. Великолепните ѝ някога гърди, сега представляваха червенокафяво месо. Полуразтопен лъчемет лежеше до нея и един от ноктестите ѝ пръсти продължаваше конвулсивно да го стиска за дръжката.

Тя явно бе влязла в залата докато двамата с Кикаха не ги бе имало и някой я бе прострелял. Без да се надига от пода, той разучи какво бе станало и след малко намери онзи, който бе виновен за случилото се. Това беше войникът, До Шуптарп, за когото бе мислил, че е убит от Звънарите. Сега се сещаше, че нито един от труповете, които бе огледал много внимателно, не бе приличал на неговия. Това не беше особено изненадващо, понеже повечето бяха толкова обгорели, че не бе възможно да бъдат идентифицирани.

В такъв случай До Шуптарп бе избягал на Звънарите и вероятно се бе укрил някъде на горните етажи. После се бе върнал да разбере какво се бе случило. Подарж също се бе върнала след бягството си от залата, където се бе разразила битката между Улф и Звънарите. Двамата, които всъщност нямаха никаква причина за враждебни действия един срещу друг, се бяха ранили фатално.

Кикаха се наведе над тевтонеца и му каза няколко думи, на които той отговори неразбираемо. Кикаха се наведе, за да чуе по-добре. Думите наистина бяха трудноразбираеми, но той долови няколко от тях. Но не бяха казани на немски. Тевтонецът беше проговорил на езика на Повелителите!

Кикаха се върна при Подарж. Очите ѝ бяха все още отворени, но погледът в тях застиваше, сякаш тънък воал на слоеве падаше върху тях.

Кикаха я попита:

— Подарж! Какво се случи?

Харпията простена и каза нещо, а Кикаха се изуми. Тя говореше не на микенски, а също на езика на Повелителите!

Миг по-късно умря.

Той повика Анана да влезе. И докато тя го охраняваше, Кикаха се опита да разпита До Шуптарп. Тевтонецът беше изпаднал в тежък шок

и бързо умираше. Но сякаш за миг разпозна Кикаха. И може би жаждата за живот му даде последни сили, с които да помоли Кикаха за нещо, което би го спасило... ако Кикаха бе проявил милосърдието да го направи.

— Камбаната ми... там... сложи я... на главата ми... аз ще...

Устните му потрепнаха, нещо в гърлото му изклокочи. Кикаха го попита:

— Ти си се преселил в До Шуптарп, нали? Вместо да го убиеш! Кой си ти?

— Десет хиляди години! — прошепна Звънарят. — И после... ти!

И погледът му застина. Челюстта му се отпусна като подвижен мост, давайки на душата му да излезе... ако Звънарите имаха душа. А защо да нямат, нали всички други имат? Звънарите бяха смъртно опасни врагове, особено ужасни заради начина, по който се възползваха от телата на жертвите си. Но в действителност те не бяха по-злобни или по-жестоки, отколкото който и да е от хората-врагове и макар завземането на тялото да изглеждаше особено ужасяващо, то бе абсолютно безразлично за жертвата, която умираше, преди съзнанието на Звънарят да се е преселило в мозъка ѝ.

— Един трети Звънар се е прехвърлил в мозъка на До Шуптарп — поясни Кикаха. — Той сигурно е избягал на горните етажи, преценявайки, че ако неговите събратя не се справят с мен, това ще може да направи сам той, макар и по-късно. Сигурно е разчитал да го взема за До Шуптарп... Така-а, сега да се върнем на Подарж. Смятах, че някой от Звънарите се е преселил в нея още на луната, но това не е възможно. Там имаше само двама Звънари — фон Турбат и фон Свиндебарн. А Лува каза, че ги е видял да пристигат в контролната зала. Значи прехвърлянето е могло да стане само след като Улф и Хризеис са се измъкнали. Тогава един от тях двамата се е прехвърлил в главата на Подарж, но не преди двамата да унищожат драхеландерите, за да се създаде впечатлението, че всички са избити от Улф и Хризеис... После двамата са завзели мозъците на Подарж и един от войниците, оставен жив специално за тази цел. И точно Звънарят в тялото на този войник е нападнал Нимстоул с нож. Значи, фон Турбат и фон Свиндебарн сега са мъртви и то въпреки хитростта си! Звънарят в тялото на Подарж е щял да се престори, че тя се е отказала от фиксидеята си да ме ликвидира и е щял да се държи като че ли Подарж

съжالياва за всичките си грешки. Щеше да ми каже, че иска да възстановим старото приятелство между нас. И в мига, когато се отпуснех!... Смешна история, наистина! Нито Звънарят в Подарж, нито Звънарят в До Шуптарп са знаели, че другият също е Звънар! И са се убили един друг!

Той се заля в смях. Но изведнъж се замисли.

— Улф и Хризеис са някъде, откъдето не могат да се върнат. Да отидем в библиотеката и да потърсим някаква следа от зашифрования му списък на вратите. Ако е включил в него и тази, през която са се измъкнали, тогава ще знаем как да я използваме и къде се намират.

Те се отправиха към вратата. Кикаха поизостана малко, защото смъртта на Подарж наистина го бе опечалила. Тя беше с лицето на Анана и дори само това бе достатъчно да го разтърси, защото гледайки нея, той имаше чувството, че вижда мъртва Анана. Освен това лудостта на Подарж, душевните ѝ терзания, продължили 3200 години, бяха една наистина трудна за разбиране трагедия. Тя бе имала възможността да си върне женското тяло, ако бе приела предложението на Улф. Но лудостта ѝ вече се бе задълбочила до крайност: тя искаше да страда, но също искаше да си отмъсти жестоко на онзи, поставил я в тялото на Харпията.

В този момент Анана спря толкова неочаквано, че той се блъсна в нея.

— Този сигнал в главата ми! — каза тя. — Отново го чувам.

Тя изпищя и вдигна лъчмета си. Кикаха вече бе стрелял. Лъчът му бе минал опасно близко до нея в посока към вратата, където още никой не се бе появил. Беше превключен на пълна мощност... и бе отсякъл парче от лявото рамо на Нимстоул.

В същия миг Нимстоул бе отскочил обратно под прикритието на вратата.

Кикаха се затича нататък, но не мина през рамката.

— Това е фон Турбат или фон Свиндебарн! — изкрещя той. Мисълта му работеше светкавично. Единият от двамата водачи бе използвал тялото на Подарж, другият се бе прехвърлил в мозъка на войника. После двамата бяха стреляли в старите си тела и бяха напуснали контролната зала, всеки по пътя си с надеждата да убият своите врагове.

Онзи в тялото на войника бе атакувал Нимстоул. Може би дори наистина го бе ранил. И по някакъв начин се бе прехвърлил в тялото на Повелителя.

Не, такава схема просто не бе възможна, понеже прехвърлянето на съзнанието изискваше двама Звънари. Единият от тях трябваше да задейства апаратурата в камбаната, която осъществяваше самото прехвърляне на другия.

В такъв случай Подарж — по-скоро Звънаря в нейното тяло — трябва да е била заедно с онзи в тялото на войника. Вероятно тя е осъществила прехвърлянето и после си е тръгнала. Звънаря в тялото на Нимстоул е забил нож в корема на войника, който вероятно е бил ударен по главата още преди прехвърлянето.

И номерът с Нимстоул щеше да сработи, ако Кикаха не бе действал от общи съображения за предпазливост. Но сега Нимстоул-Звънаря се бе измъкнал от заключената стая. По какъв начин? С помощта на маломощен лъчемет, скрит с някоя от телесните кухни?

Нимстоул-Звънаря се бе надявал да хване Кикаха и Анана неподготвени. И ако бе успял, щеше да изпълни плана на Звънарите. Но не бе устоял на желанието да вземе ковчежето със себе си, а то бе задействало алармата в главата на Анана точно когато трябваше.

Сигурно Подарж беше асистирала при прехвърлянето на войника-Звънар в Нимстоул. Но ако не беше тя, тогава оставаше възможността да е действал още един допълнителен Звънар, който трябваше да бъде намерен, идентифициран и убит.

Но първо трябваше да приключат с Нимстоул-Звънаря.

Кикаха бе изчакал достатъчно. Ако Звънаря беше решил да бяга, той сега се намираще достатъчно далече, така че излизането от контролната зала беше безопасно. А ако лежеше в коридора и умираше от загуба на кръв — а още по-добре, ако бе умрял от загуба на кръв — тогава Кикаха съвсем спокойно можеше да излезе навън. Само ако Звънаря не бе ранен достатъчно зле, той щеше да причаква Кикаха да се покаже.

Каквото и да се бе случило, Кикаха не можеше повече да чака.

Той направи знак на Анана да се дръпне настрана. Отстъпи няколко крачки, засили се и скочи във въздуха високо през прага на вратата. Извърна се още докато летеше с включен лъчемет, чийто лъч прогаряше дълбока бразда в мрамора, готов да го насочи в Звънаря.

Той лежеше отпуснат на пода и около рамото му се бе образувала локва кръв. Оръжието лежеше в краката му, главата му бе отметната назад, долната му челюст бе провиснала. Кожата му бе започнала да придобива синкав оттенък.

Кикаха се приземи на крака, изключи лъча на лъчемета си и бавно се приближи към Звънаря. Убедил се, че с той нищо не може да го застраши, Кикаха се наведе над него. Нимстоул го погледна с очи, в които все още имаше следи от живот.

— Ние сме обречен народ — изграчи той с немощен глас. — Всичко беше в наша полза, а ни победи един човек.

— Кой си ти? — попита го Кикаха. — Граумграс или онзи, който се наричаше Свиндебарн?

— Граумграс. Кралят на Звънарите. Аз бях в тялото на фон Турбат, а после в това на войника.

— Кой ти помогна да се прехвърлиш в Нимстоул... в това тяло?

В погледа на Звънаря проблесна искрена изненада.

— Ти не знаеш? — прошепна той с отслабващ глас. — Значи все още има надежда за нас!

Анана свали ковчезето от гърба на Звънаря. Отвори го и с гримаса на отвращение извади големия черен камбановиден апарат. После му каза:

— Сигурно си мислеше, че ще те оставим да умреш, без да си ни казал кой е онзи Звънар и какво смята да прави? Само че си сбъркал.

Граумграс се опита да се съпротивлява, но беше слаб като дете. Накрая попита:

— Какво ще правите с мен?

— Ами ще прехвърлим съзнанието ти в тази камбана — поясни спокойно тя. — Мисля, че добре го знаеш. После това тяло ще умре, но ние ще ти намерим ново здраво тяло. И ще прехвърлим съзнанието ти в него. А след това ще те подложим на изтезания, докато не ни кажеш онова, което искаме да знаем.

— Не! Не! — простена Граумграс и се опита да изпълзи настрана. Кикаха с лекота го задържа в ръцете си и Анана сложи камбаната на главата му. След малко погледът на Граумграс потъмня и смъртта затропа с кастанетите си в гърлото му. Кикаха погледна към дъното на камбаната, която Анана вдигна, за да я разгледат. Двете тънки игли се бяха прибрали на мястото си.

— Мисля, че прехвърлихме съзнанието му, преди тялото да умре — каза той. — Но, Анана, аз няма да ти позволя да изчистиш мозъка на един човек само и само за да прехвърлиш това нещо тук в главата му и така да получим информацията. Без значение колко важна може да се окаже тя!

— Знам това — отвърна му тя. — Аз самата не бих могла да го направя. Знаеш ли, общуването ми с теб ми върна част от загубената човечност. Освен това доколкото виждам, около нас няма нито едно живо тяло, което бихме могли да използваме.

Тя направи пауза и той се възползва от нея:

— Не ме гледай. Нямам този кураж.

— Не мога да те обвиня — каза тя. — А и не бих искала да го направя. Аз ще го направя.

— Но...! — и той спря. Трябваше да се направи и ако тя не бе пожелала сама, той щеше да предложи себе си, макар и крайно неохотно. Почувства се засрамен, че ѝ позволява тя да се подложи на отвратителната процедура, но не в такава степен, че да настоя той да го направи. Той имаше предостатъчно кураж, но този акт изискваше от него повече, отколкото имаше в момента или дори отколкото някога би имал, особено след като друг се бе изправил срещу опасността. Абсолютно безпомощното състояние, в което щеше да се окаже, го караше да се проявява като страхливец. Чувство, което му бе непоносимо.

— Има препарати, с които може да се научи истината... или поне онова, което субектът смята, че е истина. Няма да е трудно да се изтръгне тази истина от тебе... от Звънаря, искам да кажа, но мислиш ли, че това е необходимо?

Каза го, макар добре да разбираше, че е необходимо. Но не искаше да приеме необходимостта и тя да се подлага на това изпитание.

— Знаеш какъв ужас изпитвам от камбаната — въздъхна тя. — Но аз ще прехвърля съзнанието си в една от тях и ще позволя на едно от тези създания да влезе в тялото ми, ако това би помогнало да се открие последното от тях и с това да се приключи веднъж и завинаги!

На устата му бе да възрази, че нищо не може да си струва това, но устните му останаха здраво стиснати. Трябваше да се направи. И макар да се наричаше страхливец, защото сам не можеше да го стори, а

кожата му настръхваше от мисълта, че те ще го направи, той щеше да ѝ разреши да използва камбаната.

Анана се притисна до него и със сила го целуна, преди да се отпусне за процедурата. После му каза:

— Обичам те! Не искам да правя това! Имам чувството, че се готвя да легна в гроб и то точно в момент, когато пред нас е любовта!

— Защо не претърсим двореца? — предложи той. — Няма как да не го намерим.

— Но ако се е измъкнал, ние никога няма да знаем кого да търсим — настоя тя. — Не. Хайде! Направи го! Бързо! Чувствам като че умирам в този миг!

И тя легна на дивана. Затвори очи докато той нагласяше една от камбаните върху главата ѝ. После я задържа с ръце, докато нещото вържеше ужасната си работа. Дишането ѝ, което безпокойството бе направило бързо и плитко, се успокои и тя задиша дълбоко. Клепачите и трепнаха и се отвориха. Погледът в тях изглеждаше като прикован във времето, сякаш замръзнал в някаква особена полярност.

Като изчака няколко минути за по-сигурно, той свали камбаната от главата ѝ. Постави я в едно от ковчежетата на пода, завърза ръцете и краката ѝ, и пристегна с ремъци тялото ѝ за дивана. Постави върху главата ѝ камбаната, в която се съхраняваше съзнанието на Граумграс. Изминаха двайсет минути и той реши, че операцията трябва да е завършила. Мускулите на лицето ѝ играеха, очите ѝ диво блестяха като на пленен ястреб. Гласът ѝ си беше все същият глас на любимата Анана, но в него се долавяха чужди интонации.

— О, чувствам, че съм в тялото на жена — каза тя (то).

Кикаха кимна и инжектира серума на истината в ръката ѝ. Изчака шейсет секунди и едва тогава започна да извлича информацията, която им трябваше. Събирането на необходимите факти му отне по-малко време, отколкото бе трябвало на серума да подейства.

Оказа се, че Повелителите са били в грешка относно точния брой на Звънарите. Те бяха петдесет и един, а не петдесет, и Звънарите естествено не бяха разсеяли заблуждението на враговете си. „Допълнителният“ Звънар се казваше Табуз. Той бе останал в биологичните лаборатории на двореца през по-голямата част от времето и там се бе занимавал със създаването на нови Звънари. Когато бе обявена тревога за издирването на Кикаха, той се бе присъединил към

останалите. Не бе имал шанса да направи кой знае какво, но поне бе успял да помогне на Граумграс да надделее над Нимстоул и бе асистирал при прехвърлянето му в неговото тяло.

Озовал се в тялото на дребния Повелител, Граумграс бе възнамерявал да опита още веднъж да се справи с двамата противници на Звънарите. Преди това обаче бе заповядал на Табуз да се телепортира на Земята със собствената си камбана и знанията, които имаше, в случай че Граумграс се провалеше. Там, в тази най-забутана измежду всички вселени, той трябваше да изработи нови Звънари, които да поемат в нов поход.

— И коя врата използва той? — попита Кикаха.

— Същата, през която избягаха Улф и Хризеис. Тя води към Земята.

— Откъде знаеш това?

— Намерихме зашифрования бележник на Улф, разчетохме го и така научихме за тази врата. На Табуз бе наредено да я използва, ако ситуацията наложи да напусне спешно двореца и се скрие някъде.

Кикаха бе шокиран, но след като размисли реши, че по-скоро трябва да е доволен. Сега вече имаше две причини да отиде на Земята. Първата, най-важната, бе да издири Табуз и да го убие, преди той да е сложил началото на ужасния проект. На второ място, трябваше да намери Улф и Хризеис и да им съобщи, че вече могат да се върнат у дома. В случай че пожелаеха, разбира се, защото той не се съмняваше, че Улф ще поиска да помогне на двамата им с Анана да ликвидират Звънаря.

Той смени камбаната на главата на Анана. Петнайсет минути по-късно съзнанието на Граумграс бе извлечено обратно. После сложи на главата ѝ камбаната с нейното съзнание. След двайсетина минути тя отвори очи и извика името му. Той я прегърна, а тя се разплака. Разказа, как е имала усещането, че мозъкът ѝ е отсечен и поставен в центъра на черно и празно пространство. Спомена как през цялото време се е страхувала, че нещо може да се случи с Кикаха и тя завинаги ще остане прикована в онази камбана. Беше сигурна, че ще полудее, а мисълта, че може да остане луда до края на дните си, я бе хвърлила в още по-голяма тревога.

Кикаха се опитваше да я успокои и когато му се стори, че се бе посъзела, той ѝ разказа какво бе научил. Анана заяви, че трябва да

отидат на Земята. Но първо трябва да се отърват завинаги от Граумграс.

— Това е най-лесното — успокой я той. — Ще излея пластмасов куб около камбаната и ще я поставя в музея. По-късно, когато намеря време — искам да кажа, ако се върна от Земята — ще го предам в Таланак. Мисля, че е редно да го прехвърлят в осъден на смърт престъпник и да го убият. А междуременно, да се приготвим за отиване до Земята.

Той провери бележника за пълната информация, която му бе необходима. Вратата телепортиреше до древна врата в южна Калифорния, макар точното място да не бе упоменато.

— Изпитвал съм известни пристъпи на носталгия по Земята от време на време — призна Кикаха, — но общо взето успявах да ги преодоля. Този свят е моят — този свят на многото нива, на зелените небеса и на митичните животни. Земята изплува в главата ми като един голям сив кошмар, когато се замисля за възможността да бъда прикован за остатъка от живота си на нея. Но... все пак понякога ми става мъчно.

Той замълча, после продължи:

— Не е изключено да се задържим там. Ще ни трябва пари. Чудя се дали Улф не е скътал някоя сумичка някъде.

Компютърът му каза къде се намира склада със земната валута. Кикаха се върна с особена усмивка на лицето и пътна чанта в ръка.

— Купища американски доларови банкноти — каза той. — Огромно количество банкноти от по сто долара, плюс една дузина редки банкноти от по хиляда. Всички от емисии преди 1875 година! — Засмя се и допълни: — Няма как, ще трябва да се задоволим с тях. Кой знае, можем да ги пласираме на колекционери. Освен това какво ни пречи да вземем малко скъпоценни камъни?

Той програмира машините да изработят дрехи за него и Анана. Те разполагаха с информация за модата от средата на четиридесетте.

— Ще ни свършат работа, докато си купим нови.

Докато се приготвяха, преместиха Лува в по-голяма и по-комфортна стая и поставиха на кухненските талоси заповед да се грижат за него. Кикаха остави Анана да поговори с брат си докато сам се залови да набави всичко, което можеше да им потрябва за екскурзията до Земята. Взе лекарства, лъчемети, заряди за тях, нож за

хвърляне, малък кинжал за нея, в кухнята дръжка на който имаше отрова. Рогът на Шамбаримен си имаше специален калъф.

Кикаха отнесе калъфа в стаята, където бе оставил двамата.

— Изглеждам като музикант — оплака се той. — Ще трябва да се подстрижа по подходящ начин при първа възможност, когато пристигнем там. Косата ми е по-подходяща за ролята на Тарзан. Не бих искал да привличам внимание към себе си. А, да, защо не започнеш да ме наричаш Пол отсега нататък? Пред теб отново е Пол Я. Финеган.

Сбогуваха се с Лува, който каза, че се нагърбва да бъде пазител на двореца по време на тяхното отсъствие. Щеше да се погрижи талосите да разчистят трупове и щеше да активира всички защитни системи срещу попълзновенията на Повелители-мародери, които можеха да проявят апетит към изоставената собственост. Беше опиянен от щастие, че отново е с Анана, макар и за кратко. Виждаше се, че не е като останалите Повелители.

Коего не попречи на Кикаха да я попита още в мига, когато излязоха от неговата стая:

— Поговорихте ли за миналото, както те помолих?

— Да — отвърна му тя — и имаше много неща, за които той не можеше да си спомни.

— Мислиш, че...? — замръзна Кикаха.

Тя поклати глава и се разсмя:

— Не. Действително има много неща, за които той не може да си спомни — неща, които един Звънар просто не би могъл да знае. Но от друга страна той ми припомни много случки, за които аз бях забравила. О-о, той ми е брат, а не Звънар, както се притесняваше ти.

Кикаха се усмихна и подчерта:

— Не забравяй, че ти помисли за тази възможност едновременно с мен! — И я целуна. Миг преди да стъпят във вратата, която щеше да ги телепортира на Земята, той се сети да я попита: — Говориш ли английски?

— Живяла съм три години на Земята в Париж и Лондон — отвърна му тя. — Но съм забравила и френския и английския.

— Е, бързо ще си го припомниш — успокои я той. — Остави ме аз да се оправям в началото.

Той спря, сякаш преодолявайки последните се колебания срещу пътуването.

— Е, има нещо успокоително в тази история. Наистина трябва да издирим онзи Звънар. Но поне не сме застрашени от зли Повелители.

Анана го погледна изненадано:

— Нима Улф не ти е казал за това? Тайният Повелител на Земята е Червения Орк!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.